

அகாஷம்

விடுதலைப் புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக் கழகம் கார்த்திகை - மார்ச் 2003

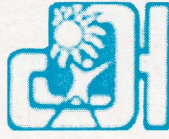
2003

ரூபா-50.00

வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பின் தன்னகரில்லா
சேவையல் முன்னணி நிறுவனம்.....

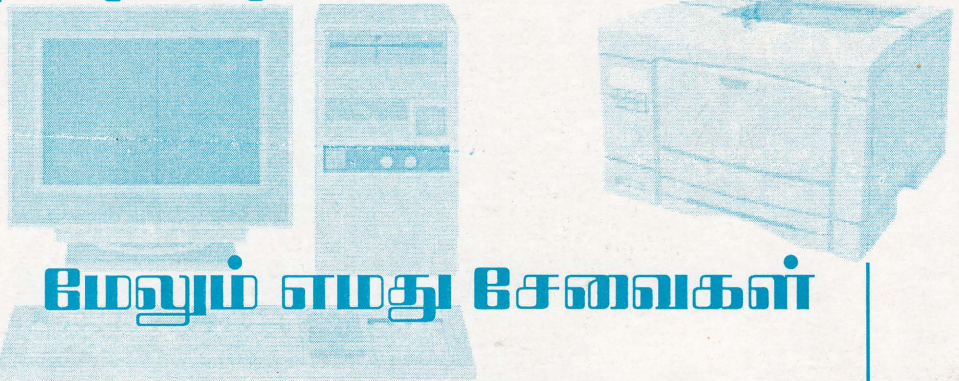

அந்த்வானம் பதிப்பகம்

உங்கள் தேவைக்காக எங்கள் சேவைகள்

நினைவு மலர்கள், நாட்காட்டிகள், பொத்துகங்கள்,
அழைப்பீழ்க்கள், சீட்டைகள், படிவங்கள் என்பன
நேரச்சு (ஓவ்செற்) பதிப்பல், சீறந்த முறையல்
செய்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

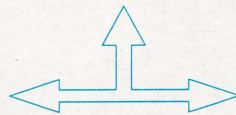

மேலும் எமது சேவைகள்

மென்றாட் காப்பீடுகை, நிழற்படப்பிரதி, கல்லச்சு,
கண்ணி வடிவமைப்பிலான இறப்பர் முத்திரை,
திரை அச்சு, பொத்தகம் கட்டுதல், என்பவற்றுடன்,
பாடசாலை உபகரணங்கள், பொத்தகங்கள்,
காகிதாதிகள், அப்பியாசப்பொத்தகங்கள்,
ஆகியனவும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

உங்கள் தொடர்புக்கு எங்கள் முகவரி

யாழ்சாலை,
கிளிநொச்சி.

வேணாவில்,
புதுக்குடியிருப்பு.

சோமலாஜி

சீந்தள - தமிழ் கலைக்கூடல்

- 23 புதுவை இரத்தினதுரை
 25 சமிந்த கிறிசாந்த குமார
 26 சஞ்சய பொன்சேகா
 29 செல்வமனோகரன்
 31 அஜித் பரகும் ஜயசிங்க
 32 ந.சத்தியபாலன்

'இலே உன்ன ஜொடூர் ஜெலமன்'

"முகிழ்த்து மலர்வோம் நம் சேது உறவுடன்"

கிடை - ஜலே கல ஜலே
 சிங்கள-தமிழ்
 கலைக் கூடல்

தமிழ்மூத் தேசியத் தலைவர்
 திரு.வே.பிரபாகரன்
 அவர்களின் கருத்துரையுடன்

தல்தைதள்

- 03 மாலிகா
 08 சித்தாந்தன்
 22 தீபா குமரேஷ்
 37 மீரா பாலகணேசன்
 38 சு.வில் வரத்தினம்
 60 தானா.விஷ்ணு
 64 முல்லைக்கமல்

கட்டுரைதள்

- 05 ஆரதி
 10 கு.லக்ஷ்மணன்
 14 க.வே.பாலகுமாரன்
 35 ஞானரதன்
 42 மலைமகள்
 45 நர்மதா
 47 இணுவையூர்
 சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன்
 51 த.பிரபாகரன்
 53 தி.தவபாலன்
 55 டி.சிவராம்

62 தாது, அஞ்சலி இன்னும் பலவும்

மொழிபெயர்ப்புதள்

சீருததைதள்

- 18 கருணைரவி
 58 அஜந்தி

- 17 வின்சன்ற் புளோரன்ஸ்
 25 }
 26 } சாமிநாதன் விமல்
 31 }

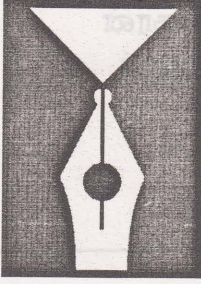

தலைவாசல்

இதழ் 84

கார்த்திகை - மார்ச்சு 2003

நொருப்பும் அமைப்பும்
ஆசிரியர் குழு

ஹீயங்கள்

முல்லைக்கோணைஸ்
செல்வன், பயஸ், சித்தாந்தன்,
கிக்கோ, பிரஞ்சன்,
நந்தா கந்தசாமி.

அட்டை ஹீயம்

பா.துவாரகன்

அச்சுப் பதிப்பு

நிலா பதிப்பகம்
கிளிநொச்சி

வெளியீடு

விடுதலைப் புலிகள்
கலை, பண்பாட்டுக் கழகம்
நடுவப்பணியகம்
தமிழீழம்.

இணையத்தில் வெளிச்சம்
WWW.Velichcham.com

தொடர்புகளுக்கு

வெளிச்சம்

புதுக்குடியிருப்பு-04
முல்லைத்தீவு

வெளிச்சம்

விடுதலைப்புலிகள்
கலை, பண்பாட்டுக்கழகம்
மாவட்டச் செயலகம்
பொற்பதி வீதி
கோண்டாவில்
யாழ்ப்பாணம்.

சமாதானத்துக்கான முதலடிகள்

இனப்பிரச்சினையைத் தீர்வுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை இடைநிறுத்தமாகியிருக்கிறது. யுத்தம் நிகழ்ந்த போதே சமாதானத்துக்காகக் குரல் கொடுத்த சக்திகள், இப்போது பேச்சுவார்த்தைக் காலத்தில் - அமைதி வேளையில் சமாதானத்துக்கு எதிர்மாறாகச் செயற்படுகின்றன.

உண்மையில் இதய சுத்தியான சமாதான அணுகுமுறை என்பது அதிகாரத்திலுள்ள சிங்களத் தரப்பில் இல்லையென்ற அளவுக்கே உண்டு.

ஆனால், மெய்யாகவே சமாதானத்தின் மீது பற்றுக்கொண்டுள்ள சிங்களத் தரப்பு அதற்காக பாடுபட்டபடியே இருக்கிறது. அது தமிழ் மக்களை நேசிப்பதிலும், அவர்களுடைய உரிமைகளை அங்கீகரிப்பதிலும், உணர்வுகளை மதிப்பதிலும் எப்போதும் முன்னிற்கிறது.

ஆட்சி அதிகாரத்தில் இந்தத் தரப்பினர் இல்லையென்றபோதும் சிங்களச் சமூகத்தின் கலாசார தளத்தில் இவர்கள் தீவிரமாக இயங்குகிறார்கள்.

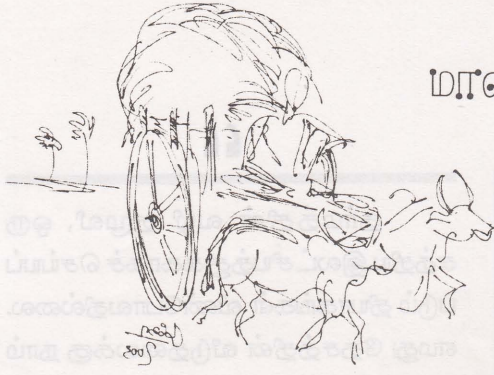
கடந்த மாதம் கொழும்பில் சிறப்பாக நடந்தேறிய சிங்கள - தமிழ்க் கலைக்கூடலை இவ்வாறு கலாசார தளத்தில் வலுவாக இயங்குபவர்களே ஒழுங்கமைத்திருந்தார்கள். தொடக்கத்திலிருந்தே சமாதான விரோத சக்திகளின் எதிர்ப்பையும் அதிகாரத்திலுள்ளவர்களின் பாராமுகத்தையும் எதிர்கொண்டபடி வெற்றியாக கலைக்கூடலை நிகழ்த்தியிருக்கின்றனர் இவர்கள்.

உண்மையில் சமாதானத்துக்கான மக்கள் மயப்பட்ட செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்திருக்கவேண்டிய பொறுப்பு அரசுக்கும் ஏனைய அரசியல் கட்சிகளுக்குமே கூடுதலாக உண்டு. ஆனால் அவைகள் இது குறித்து எந்த முயற்சியும் எடுக்காமல், பதிலாக சமாதான விரோத உணர்வலைகளையே வளர்க்கின்றன.

மக்களிடம், இனங்களுக்கிடையிலான புரிந்துணர்வையும், உரையாடலையும் நிகழ்த்துவதனுடாக சமாதானத்தை பலப்படுத்தலாம். மக்கள் பங்கேற்கும் சமாதானம் இதில் வலுப்பெறும். இப்படியான சமாதான முயற்சியில் வெளிச்சத்திகள் தங்களுடைய ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துவதற்கு வாய்ப்பிருக்காது. பதிலாக தேசம் இன்னும் உறுதிப்பாடடையும். மக்கள் விழிப்படைவர். பரஸ்பர புரிந்துணர்வுக்கும் அங்கீகரித்தலுக்கும் இதில் இடமுண்டு. மெய்யான சமாதானம் இப்படி வலுப்பெற்றிருக்கும் போது

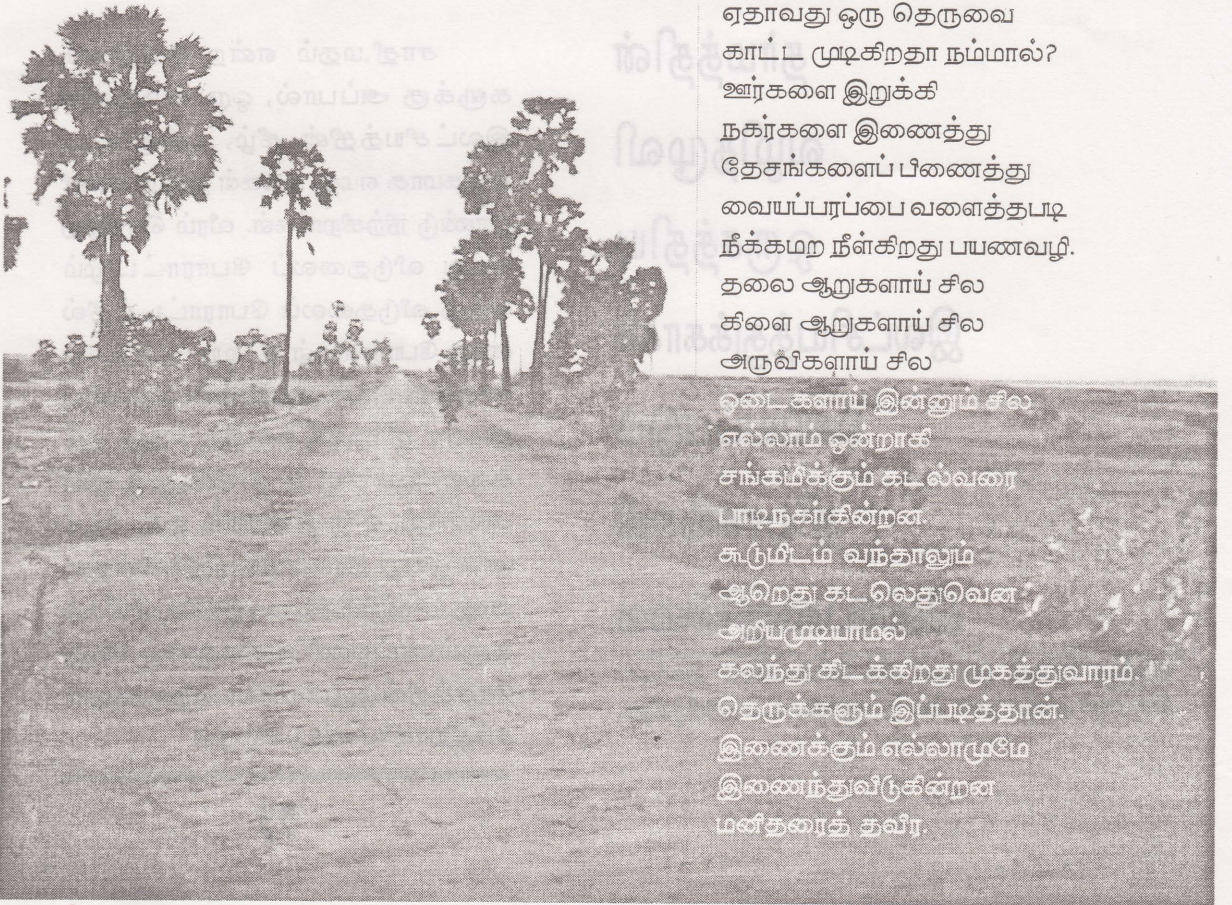
தமிழ் - சிங்கள கலைக்கூடல், இந்த நோக்கோடுதான் நிகழ்த்தப்பட்டது. அது ஒரு குறியீடே. இனிவரும் காலங்களில் இந்தச் செயற்பாடு இன்னும் விரிவுகொள்ளவேண்டும். நாங்கள் பலம் பெறும்போது சமாதானமும் பலம்பெறும் என்ற அறிவை, யதார்த்தத்தை, மெய்யை எங்கும் உணர்த்த வேண்டும்.

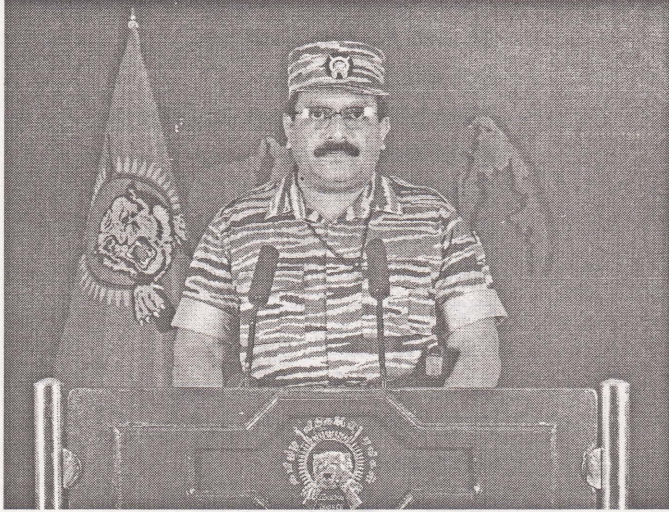

மாலிகாவின் கவிதை

தொடுவானம் போலத்தான் தெருவும்
 நடக்க நடக்க நீள்கிறது
 ஒரு அந்தமில்லாது.
 எந்தத்தெருவும் ஒரு முடிவின்றி
 இன்னொன்றுடன்
 இணைந்துவிடுகிறது.
 இந்தா முடிகிறது எனநடந்து
 தொட்டபின் பார்த்தால்
 அது வேறொன்றின்
 தொடக்கமாகிறது.
 ஒன்றுடன் ஒன்று பிணைந்து
 என்றும் கலவியிற் கிடக்கின்றன
 தெருக்கள்.
 ஆதியும் அந்தமுமில்லாப்
 பெரும்பொருளாய்
 சீர்த்தபடி நீள்கின்றன.
 இத்தூடன் முற்றிற்றென
 ஏதாவது ஒரு தெருவை
 காட்ட முடிகிறதா நம்மால்?
 ஊர்களை இறுக்கி
 நகர்களை இணைத்து
 தேசங்களைப் பிணைத்து
 வைப்பரப்பை வளைத்தபடி
 நீக்கமற நீள்கிறது பயணவழி.
 தலை ஆறுகளாய் சில
 கிளை ஆறுகளாய் சில
 அருவிகளாய் சில
 ஓடைகளாய் இன்னும் சில
 எல்லாம் ஒன்றாகி
 சங்கமிக்கும் கடல்வரை
 பாடிநகர்கின்றன.
 சுருமிடம் வந்தாலும்
 ஆறெது கடலெதுவென
 அறியமுடியாமல்
 கலந்து கிடக்கிறது முகத்துவாரம்.
 தெருக்களும் இப்படித்தான்.
 இணைக்கும் எல்லாமுமே
 இணைந்துவிடுகின்றன
 மனிதரைத் தவிர.

தர்மத்தின்
வழிதழுவி
ஒருசத்திய
இலட்சியத்துக்காகச்
செய்யப்படும்
தியாகங்கள்
வீண்போவதில்லை

தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் திரு வே.பிரபாகரன் அவர்கள்
27.11.2003 மாவீரர் நாள் அன்று ஆற்றிய உரையிலிருந்து.

“

தர்மத்தின் வழி தழுவி, ஒரு சத்திய இலட்சியத்துக்காகச் செய்யப்படும் தியாகங்கள் வீண்போவதில்லை. எமது தேசத்தின் விடுதலைக்கு நாம் கொடுத்த விலை ஒப்பற்றது. உலக விடுதலை வரலாற்றில் நிகரற்றது. இந்த அளப்பரிய ஈகத்தின் ஆன்மீக சக்தி இன்று உலகத்தின் மனச்சாட்சியை உலுப்பி வீட்டிருக்கிறது. எமது மாவீரர்களின் சுதந்திர தாகம் சாவுடன் தணிந்து போகவில்லை. அது எமது இனத்தின் வீர விடுதலைக் குரலாக உலகெங்கும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

சாதி,மதம் என்ற வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால், ஒரு விடுதலை இலட்சியத்தின் கீழ், ஒன்றுபட்ட சமூகமாக எமது மக்கள் இன்று அணி திரண்டு நிற்கிறார்கள். வீரம் செறிந்த எமது விடுதலைப் போராட்டமும் அந்த விடுதலைப் போராட்டத்தில் எமது போராளிகள் ஈட்டிய அபாரமான சாதனைகளும் அவர்கள் புரிந்த அற்புதமான தியாகங்களுமே எமது மக்களை எழுச்சியூட்டி, உணர்வுவூட்டி ஒரே அணியில், ஒரே இனமாக, ஒரே தேசமாக ஒன்று திரளவைத்திருக்கின்றன. எமது மாவீரர்களின் மகத்தான தியாகங்களும் அர்ப்பணிப்புக்களுமே எமது தேசத்தின் ஒருமைப்பாட்டிற்கு ஆதார சக்தியாக விளங்குகின்றன.

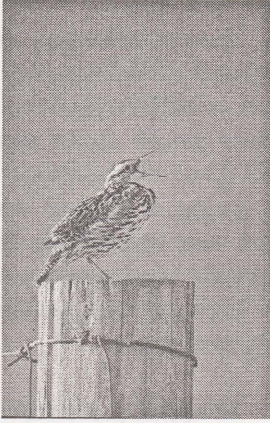
”

செல்லும்திசை

அநேகமான வேளைகளில்
நாங்கள் உண்மையை விட்டு
வெகு தொலைவில் இருக்க
விரும்புகின்றோமா? என்று
யோசிக்க வேண்டி இருக்கிறது.
யதார்த்தத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிற
ஒரு மனோபாவம் எங்களுக்குள்
வளர்ந்து வருகிறதா? என்ற
கேள்வியும் எழுகிறது. மெய்யைப்

பார்க்க விரும்பாத ஒரு
போக்குக்கு உள்ளாகிவிட்டோமோ
என்றுகூடத் தோன்றுகிறது.

எங்களுடைய வீடுகளில்
இருக்கும் அல்பங்களைப்
பார்க்கும் போதே இந்தத்
தனத்தைக் காண முடியும்.
நாங்கள் பார்க்கும் சினிமாவை
வைத்துப் பார்த்தாற்சூட
யதார்த்தத்திலிருந்து நாங்கள்
எவ்வளவு தூரத்திற்கு
ஒதுங்கியிருக்க விரும்புகிறோம்
என்பது தெரியும். மாயக்
கனவுலகில் சஞ்சரிக்கின்ற
சுகத்தையே அதிகமதிகம்

நாம்விரும்புகிறோம் போலுள்ளது. போட்டோவிலும் சினிமாவிலும் மட்டும்தான் இப்படி
நாம் யதார்த்தத்தைப் புறக்கணித்திருக்கிறோம் என்றில்லை. எங்கள் வாழ்வின் பல
நிலைகளிலும் நாங்கள் மெய்யைவிட்டு, இயல்பைவிட்டு விலகியே இருக்கிறோம்.

நாங்கள் எல்லோரும் போட்டோ எடுக்கின்றோம். ஆனால், போட்டோ
எடுக்கும்போது இயல்பிலிருந்து எவ்வளவிற்கு விலகியிருக்க முடியுமோ அவ்வளவுக்கு
விலகி நின்றே போஸ் கொடுக்கிறோம். செயற்கைத்தனம் நிறைந்ததாக, இறுக்கம்
நிரம்பியதாக, இயல்பற்றதாக இருக்கும் நிலைகளிலிருந்தே எங்களுடைய பெரும்பாலான
போட்டோக்கள் எடுக்கப்படுகின்றன. எவருடைய அல்பத்திலாவது இயல்புடன்
எடுக்கப்பட்ட படங்கள் இருக்கின்றனவா என்று பார்த்தால் பெரும்பாலும் ஏமாற்றம்தான்.
அபூர்வமாக எங்காவது ஒருவருடைய அல்பத்தில் இயல்பான படங்கள் இருக்கக் கூடும்.
ஆனால், அந்தப் படங்கள் குறித்து எவருக்கும் நல்லப்பிராயமோ ஆர்வமோ, ரசனையோ
இருக்காது.

இயல்பாக எடுக்கப்படும் படங்கள் அழகற்றவை என்றொரு மனப்பதிவு அல்லது
தவறான புரிதல் பலருக்குண்டு. தங்களுடைய மெய்யான தோற்றத்தை, இயல்புருவைப்
பார்க்கவே அவர்கள் விரும்பவில்லை. அல்லது அப்படிப் பார்க்க அவர்கள் அஞ்சுகிறார்கள்.

தாத்தாவினுடைய படத்தைப் பார்த்த பேரன் “இப்படித்தான் தாத்தா இருந்தாரா?
அவர் இப்படியெல்லாம் வாழ்ந்தாரா?” என்று ஆச்சரியப்பட்டு தன்னுடைய தகப்பனைக்
கேட்டான். அவரால் அவனுக்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. உண்மையில் தாத்தா
போட்டோவில் உள்ளது போல என்றைக்குமே உடுத்தியிருந்ததில்லை. படத்தில்
இருக்கிறது மாதிரி தாத்தாவின் வாழ்க்கை இருந்ததுமில்லை. போட்டோவுக்காக
பிரத்தியேகமான ஏற்பாட்டோடு போஸ் கொடுத்திருந்தார் தாத்தா.

இப்போது தாத்தாவின் படத்தில் இருக்கிற அம்சங்கள் தாத்தாவை வேறொரு
நிலையிலேயே காட்டுகின்றன. மகனுடைய கேள்விக்குப் பிறகே தந்தை யோசித்தார்,
பிள்ளைக்கு ஒரு மாய உலகத்தையே அந்தப்படம் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறது என்று.
அதற்காக இனி அந்தப்படத்தை எறிந்து விடவா முடியும்?

- ஆரதி

ஒளிப்படம் : ஸ்ரீகுமரன்

உண்பதின் அருகியம்

தாத்தா மட்டுமல்ல தகப்பனாகிய அவருந்தானே மெய்யிலிருந்து விலகி தன் படங்களை எடுத்திருக்கிறார். அதுமட்டுமல்ல தன்னுடைய பிள்ளையைக்கூட அப்படித்தான் எடுத்திருக்கிறார்.

அலங்கரிக்கப்பட்ட நிலையிலான படங்கள் எல்லாச் சமூகங்களிலும் எடுக்கப்படுகின்றன தான். ஆனால் அப்படி எடுக்கப்படும் போட்டோக்கள்தான் அந்தச் சமூகங்களுடைய பொதுவான வழக்கத்திலில்லை. அந்தச் சமூகங்களில் இயல்போடு பிடிக்கப்படும் போட்டோக்களையே கூடுதலாக விரும்புகிறார்கள். தங்களுடைய இயல்பான தோற்றத்தைக் காணவே அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். அந்த இயல்புக் கூடாக அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே பார்க்கிறார்கள்.

இயல்போடு பிடிக்கப்படும் படங்களில் ஒருவருடைய ஆளுமை வெளிப்பட்டிருக்கும். அடையாளம் துலங்கும். ஒருவரை அப்படியே பார்க்கக் கூடிய தடையற்ற வெளியிருக்கும். அதேவேளையில் பூச்சும் மினுக்கமும் இருக்காது. பொம்மைத்தனம் இருக்காது. கொலுவைத்தன்மை இருக்காது.

ஒளிப்படம் : கஜானி

எங்களுடைய பெரும்பாலான போட்டோக்களிலும் ஒரு வாய்பாட்டுத் தன்மையே இருக்கிறது. அழகிய கட்டிடங்கள் அல்லது புற்றரை அல்லது பூச்செடிகள் இல்லையென்றால் கடுமையான வர்ணத்திரைப் பின்னணியிலேயே நாங்கள் போட்டோ எடுக்கிறோம். விழாக்கள், பண்டிகைகள், நிகழ்வுகள், சடங்குகள் என்றால் அவற்றிலும் ஒரு வாய்பாடு இருக்கும். அந்த வாய்பாட்டுக்குள்ளடங்கியே போட்டோக்கள் பிடிக்கப்படுகின்றன. புதிதாகச் சிந்திக்கும் எந்த அடையாளத்தையாவது நீங்கள் பார்க்கும் அல்பங்களில் சந்தித்திருக்கிறீர்களா? இதில் படித்தவர் படிக்காதவர் என்ற வேறுபாடு இருப்பதில்லை. எல்லோரும் ரசனை மட்டத்தில் மிக மட்டமாக, ஒரே விதமாகவே இருக்கிறார்கள்.

ஒளிப்படம் ஒரு கலை என்ற அறிவோ, உணர்வோ, புரிதலோ, நம்மிடமில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். போட்டோ எடுப்பதும் ஒரு கலை. எடுக்கப்படும் போட்டோவில் எங்களை வைப்பதும் ஒரு கலை. இரண்டும் இணையும் போதே முழுமையான ஒளிப்படம் சித்திக்கிறது.

எங்களுடைய படிப்பறை, சாப்பாட்டறை, உள் மண்டபம், படுக்கையறை, நாங்கள் வேலை செய்யும் இடம், எங்களுடைய ஓய்விடம், பொழுது போக்கு மையம், நாங்கள் செய்யும் தொழில், சாதாரணமாக வீட்டிலிருக்கும் போது எங்களின் நாளாந்த செய்கைகள் எதுவும் எங்களுடைய போட்டோக்களில் பதிவாகவில்லை. எங்களின் வீடு,

நாங்கள் வாழும் சூழல், நம்மைச் சுற்றியிருக்கும் நிலக்காட்சிகள் எதுவும் எங்கள் போட்டோக்களில் இல்லை. ஏன் நாங்கள் வளர்க்கும் நாய், பூனை, கோழி, ஆடு, மாடு அல்லது வைத்த பயிர்களைக்கூட நாங்கள் அல்பத்தில் சேர்ப்பதில்லை.

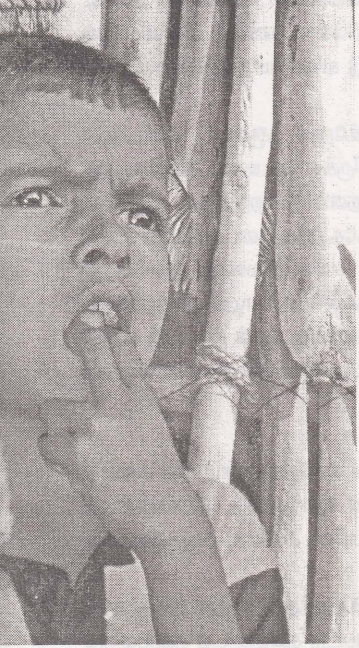
போரின்போது நிலக் காட்சிகள், நிலவுரு எல்லாம் முற்றாகச் சிதைகிறது. முதலிருந்த நிலவுருவோ நிலக்காட்சிகளோ எந்தப் பதிவுகளில்லாமல் மனங்களில் மட்டுமே தேங்கியிருக்கின்றன. உண்மையில் எங்களுடைய போட்டோக்களில் நாங்கள் அவற்றையெல்லாம் பதிவாக்கியிருந்தால் ஓரளவுக்காவது இப்போது அவற்றைப் பார்க்கலாம். ஒளிப்படம் ஒரு வகையில் ஆவனமாகவும் இருக்கிறது. ஆனால் அந்தப் பண்பை நாம் புரிந்திருக்கவில்லை.

எங்களை மற்றவருக்கு அல்லது அடுத்துவரும் தலைமுறைகளுக்கு ஒளிப்படம் ஊடாக அறிமுகப்படுத்தும்போது அதில் நிச்சயமாக நாங்கள் இருக்க வேண்டும். ஆனால் பூச்சும் மினுக்குமாக ஓர் செயற்கைத் தனத்துடன் இருக்கும் எங்களை அவர்கள் எப்படி நெருங்கி வந்து மெய்யாக உணரமுடியும்? எங்கள் சூழலையும் எங்களுடைய வாழ்க்கையையும் இன்னொருவர் எவ்வாறு காணமுடியும்?

எங்களுடைய ரசனையில் கூட நாங்கள் யதார்த்தத்தை விரும்புவதில்லை. நாங்கள் பார்க்கும் சினிமாக்களும் யதார்த்தத்திற்கு அப்பாலானவையே. எத்தனையோ யதார்த்தச் சினிமாக்கள் வந்தபோதும் அவை கலைப் பெறுமானத்தில் வெற்றி பெற்றன; ஆனால் ரசிக மட்டத்தில் படு தோல்வியையே சந்தித்தன. இப்போதும் இதுதான் கதை - இவ்வாறுதான் நிலைமையிருக்கிறது.

எங்களிடம் இருக்கும் அல்பங்களில் எங்களுடைய நிர்ப்பி வைத்திருக்கிறோம். அதுவும் நாங்கள் இல்லாத நாங்களாகவே அதிலிருக்கிறோம். ஆக மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் சில பூக்களை மட்டும் எடுத்து வைத்திருக்கிறோம். மற்றும் படி வேறு எதுவுமே இருப்பதில்லை.

போரின்போது நாங்கள் எப்படியெல்லாம் இருந்தோமென்ற அடையாளம்

ஒளிப்படம் : கஜானி

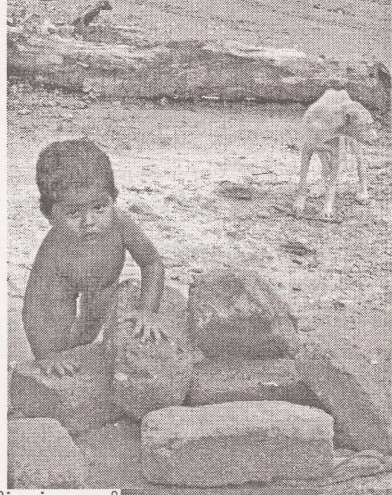

அல்லது சுவடு இனிவரும் தலைமுறைக்கோ அல்லது இன்னும் கொஞ்சக் காலம் போனதற்குப் பிறகு நாங்கள் பார்க்கவோ எங்களிடம் சிறு பதிவேனும் இருக்க வேண்டாமா? அகதியாகி இருந்திருக்கிறோம். பங்கர் வாழ்க்கை, கைவிடப்பட்ட கிராமங்கள், தகர்ந்துபோன வீடுகள், வெறுமையான பள்ளிக்கூடங்கள் என்று எவ்வளவோ எங்களுடைய நேற்றைய நாளில் இருந்தன.

இந்தப் பதிவுகளில் ஒரு சிறு பகுதி புகைப்படப் பிரிவினால் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும்படி வேறு பதிவுகளில்லை.

எங்களின் சிறுபிராயத்துப் படங்களை இப்போது பார்த்து நாங்கள் வியப்பதுண்டு; மகிழ்வதுண்டு; நேற்றைய எங்கள் வாழ்க்கையின் நினைவுகள் இன்று இனிமைதரும்; வியப்பூட்டும்; மகிழ்வளிக்கும். நாங்கள் கடந்து வந்த காலத்தை கண்முன் கொண்டுவர ஒளிப்படம் உயிரூட்டுகிறது.

ஒளிப்படம் : கஜானி

எங்களுடைய காட்டுப் பூக்கள், எங்களின் பறவைகள், எங்களுடைய மிருகங்கள், எங்கள் சூழலில் உள்ள மரங்கள், செடிகள், மீன்கள், தரையிலும், கடலிலும் இருக்கும் உயிரினங்கள் என்று எவ்வளவை நாங்கள் படமாக்கலாம். அப்படியொரு சேகரிப்பு தனிநபர் ஆர்வத்திற்கூட இல்லாதிருப்பதுதான் இன்னும் கவலையளிப்பது. இருப்பதெல்லாம் ஏதேதோ, போதாக்குறைக்கு இன்னும் சிலர் குறிப்பாக இளவயதுடையோர் சினிமாக்காரர்களின் படங்களையே தங்கள் அல்பங்களில் சேர்த்திருக்கிறார்கள்.

இப்போது அநேகமாக வீட்டுக்கொரு கமெரா என்று வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் கமெராவினுடாக நாம் செய்ய விரும்பும் எவ்வளவோ காரியங்களில் சிலதையேனும் நேர்த்தியாகச் செய்வ தில்லை. ஒளியை அடிப்படையாகக் கொண்ட கமெராசு செயற்பாட்டில் ஒளி பற்றிய பிரக்ஞையே பெரும்பாலும் இருப்பதில்லை.

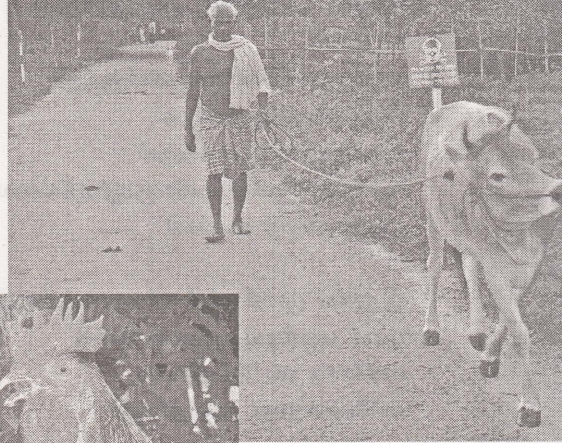
கமெராவை இயக்கத் தெரிந்த அளவுக்கு ஒளிப்படங்கள் குறித்த அறிவோ ரசனையோ விருத்தியடைந்திருக்குமென்றால் எங்களிடம் எவ்வளவோ நல்ல படங்களும் எவ்வளவோ பதிவுகளும் இருந்திருக்கும்.

எங்களுடைய அடையாளங்கள் பற்றிய அக்கறை அல்லது தெளிவு எங்கள் சமூகத்திற்கு குறைவு. எல்லாவற்றிலும் நாங்கள் அந்நியக் கவர்ச்சிக்கு இலகுவாகவே ஆட்படுகின்ற ஒரு கூட்டமாக மாறிவருகிறோம். இது உண்மையில் எங்களுடைய அடையாளங்களை நாங்களே தொலைத்துவிட்டு எங்களை நாங்களே பார்க்க முடியாத ஒரு துயர்ச்சியில் அமிழ்ந்து போகும் இருட்பயணத்தான்.

எத்தனையோ இருட்பாதைகளினூடுதான் இதுவரை பயணித்து வந்திருக்கிறோம். ஆனால் ஒளியை நோக்கிச் செல்லும் திசை எங்கள் அறிவுக்கும் வாழ்வுக்கும் வேண்டாமா?

கமெரா, ஆவணமாகவும் வெளிப்பாட்டு ஊடகமாகவும் தொழிற்படும் ஓர் நல்ல சாதனம் என்ற சாதாரண அறிவையேனும் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

✧

ஒளிப்படங்கள் : எஸ். ஸ்ரீகுமரன்

நகரத்துக்கு வந்தவரின் இரண்டு கவிதைகள்

—சித்தாந்தன்

தயார்ப் பயணக் குறிப்புகள் |

நான் யுகங்களின் முடிவிலிருந்து
திரும்பிவந்திருக்கிறேன்
எறும்புரும் பாதைகளும்
வனாந்தரங்களின் ஒலிகளுமற்றதில்லை
எனது வழித் தடங்கள்

இறுகிய முகங்களின் சர்வகாலத்தினதும்
புகை மண்டிய புன்னகைகளை
எனக்காக விட்டுச் சென்ற
எல்லோரையும் நானறிவேன்

இடியதிர்வின் மின்னல் ஒளியில்
பாதியான எனது பாலிய பிராயத்தை
காடுகளின் இலையுறுமல்களுக்கிடையில்
நான் தவறவிட்டுவிட்டேன்.

குறிகளும் முகங்களுமில்லாத
ஆயிரமாயிரம் மனிதர்களுக்கிடையில்
நான் திரும்பி வருவேனென
யாரும் நினைத்திருக்க முடியாது.

நான் வந்தேன்
மௌனகாலத்தில் மிதந்த கடல்
முதல்முறை அலையெழுப்பிற்று
வானத்திற்கு அப்பாலான வெளியிலும்
நான் அதைக்கேட்டேன்.

கிரகங்களின் ஒளி முகங்களிலும்
எனது புன்னகை ஒட்டிக்கிடந்தது.

தூக்கு மேடைகளும் கயிறுகளும்
நிறைந்த பொழுதுகளில்

ஒரு அந்நியனின் பார்வையழிந்து
இன்னொரு அந்நியன்
தெருக்களில் உலா வந்த நாட்களில்
நான் தெருக்களில் வதை பட்டேன்
உங்களில் எவருமே தெருவிற்கு
வரவில்லை.

இன்று நான் வந்தேன்
பிரபஞ்சத்தின் கடைசியிரண்டு
கண்ணீர்த் துளிகளும் காய்ந்துபோன
பிறகு
நான் வந்தேன்.

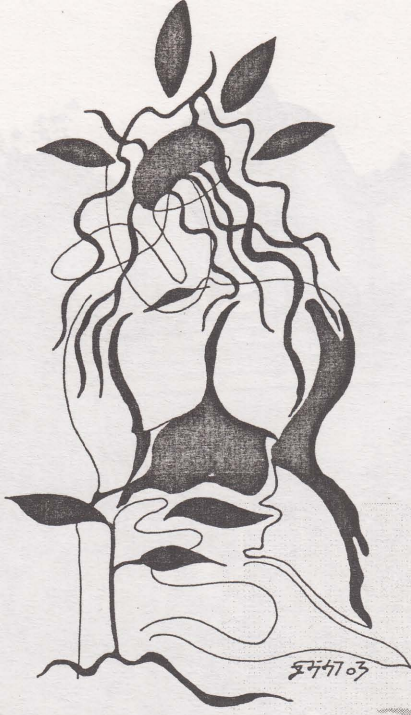
தெருவில் சயனித்த மனிதர்களின்
ஆழ்ந்த உறக்கத்தின் அலறல்களில்
நான் கழுத்தைத் திருகி எறிந்த
கனவுகளுடன் வந்தேன்.

ஆனால்
இன்னும் நீங்கள் தெருக்களுக்கு
வரவில்லை
இலைச் சஞ்சாரம்
காற்றில் இல்லாமலே போய்விட்டது.

நானே தெருக்களில் அலைகிறேன்.
நான் மட்டுமே ஒருவனாக
தனி ஒருவனாக.

துயரப் பயணக் குறிப்புகள் 2

நண்பனே

சர்வசாதாரணமாக வார்த்தைகளை
உதிர்க்கப் பழகிவிட்டாய்

மொழி தெரியாத ஒரு நகரத்தில்
நான் ஒரு பித்தனாய்த் திரிந்தேன்.

வாகனங்களின் நெரிசலுள்ளும்
மனித இடிபாடுகளுள்ளும்
வெறும் அலங்கார ஒளிர்வுகளுள்ளும்
எனது குரலை மறைத்தபடி திரிந்தேன்

உனது வார்த்தைகளை
இயல்பானதென நீ வாதிடுகிறாய்

நான் வார்த்தைகளை
காற்றிலே விட்டெறியாமல்
மிக அவதானமாக உன்னைப் பார்த்தேன்.

எந்த இயல்பும் நிரந்தரமானதில்லை
இயல்பில்லாமலும் போய்விடும்.

நீ அவதானமாக இருக்க வேண்டும்
உன் இயல்புகளை

இந்த நகரம் பிடுங்கி எடுத்துவிடும்

இந்த வீதிகளில் இயல்பில்லை
கணங்கள் தோறும்
அதன் இயல்புகள்
உடைந்து நொருங்குகின்றன.

இதனையும்
நீ இயல்பெனக் கருதலாம்
அது நல்லது

ஒரு சிறிய இடைவெளி கொடு
நான் வெளியேறிவிடுகிறேன்.

தேனீக்க கடைகளையும்
புத்தகக் கடைகளையும்
நினைவில் வைத்துக் கொள்கிறேன்.

என்னைப் போலவே
இன்னும் சில மனிதர்களும்
இங்கு அலைவறலாம்.

பஸ் இலக்கங்களை மறந்துபோய்
அவர்களுக்குத் தெரிந்த
தொலைபேசி இலக்கத்தைத் தவறவிட்டும்
அலையலாம்.

இங்கு வாழப் பழகிவிட்ட
வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட
எல்லா மனிதர்களுக்கும்
எனது அநுதாபங்கள்

நண்பனே

எந்த இயல்பும் நிரந்தரமில்லை.
இயல்பில்லாமலும் போய்விடும்

21.09.2002

சுந்தர்

காலக்குரல்

— கு. லக்ஷ்மணன்

சிதையும் கனவுகள்

உருக்கிவைந்த காலமுறைகளின் வீடுகள்

“வீட்டைக் கட்டிப்பார் கல்யாணத்தைச் செய்துபார்” என்று சொல்வார்கள். தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் இவை இரண்டுமே அவர்களுக்கு மிகவும் மதிப்பார்ந்த விடயங்கள். தமிழர்களின் கல்யாணம் என்றாலும் அதை ஒப்பேற்றுவதற்கு படுகின்ற சிரமம் கொஞ்சமல்ல. சாதாரணமானதும் அல்ல. கல்யாணத்தைப் போலவேதான் தமிழர்கள் வீடுகட்டுவதும்.

வீடு ஒரு கனவு. அது நிஜமாகும்போது வாழ்க்கையின் முக்கிய அம்சமாகிவிடுகிறது. பாதுகாப்புக்கும் அமைதிக்கும் நிம்மதிக்கும் ஆறுதலுக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் வசதிக்கும் தன்னை முழுதாகத் தருகிறது வீடு. இதனாற்தான் ‘உலகமெங்கும் வாழும் மனிதர்கள் யாவார்க்கும் வீடு’ என்கிறது யு.என்.ஓ.

ஆனால் வீடில்லாப்பிரச்சினை கோடிக்கணக்கான மக்களை நடுவீதியில் விட்டிருக்கிறது. நடைபாதைகளிலும் கடை விறாந்தைகளிலும் பஸ் நிலையங்களிலும் நகரங்களின் சந்துகளிலும் புகையிரத நிலையங்களிலும் என்று லட்சக்கணக்கான மக்கள் வீடில்லாமல் அலைகிறார்கள்.

இப்போதே ஒரு வீட்டைக் கட்டுவதற்கு நாங்கள் எவ்வளவு சிரமப்படுகிறோம். எங்களுடைய தாய்தகப்பனோ அல்லது பேரன் பேத்தியோ தங்களுடைய வீட்டைக்கட்டுவதற்கு இன்னும் எவ்வளவு சிரமப்பட்டிருப்பார்கள். அவர்களிடம்

கேட்டால் தாங்கள் வீடு கட்டிய கதையை ஒரு காவியமாகவே சொல்லுவார்கள். நெஞ்சை உருக்கும் ஆயிரமாயிரம் உணர்ச்சிக் குவியல்கள் அந்தக் கதைக்குள்ளிருக்கும். உழைப்பும் கனவும் குழைத்துக் கட்டிய ஒரு அழகிய அமைப்பே வீடு.

தனக்கு மட்டும் என்றில்லாமல் தன் தலைமுறைக்கும் என்றே ஒவ்வொருவரும் வீட்டைக் கட்டி வைக்கிறார்கள். வாயைக் கட்டி வயித்தைக் கட்டி வீட்டைக் கட்டி முடித்தவர்கள்தான் எங்களுர்களில் அதிகம். இப்படியெல்லாம் கட்டப்பட்ட வீடுகள் இப்போது கண்முன்னால் கைவிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆட்களில்லாத வீடுகளில் அரைவாசிக்கு மேல் வெளவால்கள்தான் குடியிருக்கின்றன. பாதி வீடுகளை படையினர் பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள். மிஞ்சி இருக்கும் யாருமில்லாத வீடுகளில் யாரோவெல்லாம் ஓடுகளைக் கழற்றி விற்கிறார்கள். மரங்களையும் கதவுகளையும் பெயர்த்துக் கொண்டு போகிறார்கள். சுவர்களைக் கூட விட்டுவைக்காமல் அதையும் இடித்து கல்லாகவே விற்றுவிடுகிறார்கள்.

புலம் பெயர்ந்து போனவர்கள், இடம் பெயர்ந்து போனவர்கள், கொழும்புக்கோ வவுனியாவுக்கோ என்று குடிபெயர்ந்து போனவர்கள் எல்லோருடைய வீடுகளும் தான் இப்படி அநாதைச் சொத்தாக அழிந்து போகிறது.

ஒவ்வொரு வீட்டையும் எவ்வளவு மாபெருங்கனவுடன் கட்டியிருப்பார்கள் என்ற ஒரு சிறுகண யோசிப்புக்கூட இல்லாமல் இவை எல்லாவற்றையும் எப்படி இவர்களால் இடித்துவிட முடியுது?

சுவாத்தியத்திற்கேற்ற மாதிரி, வசதிக்கேற்ற மாதிரி, நில அமைப்புக்கேற்ற மாதிரி, ஆசைக்கேற்ற மாதிரி, பொருத்தத்திற்கேற்ற மாதிரியெல்லாம்தான் எங்களுடைய வீடுகள் கட்டப்பட்டன. வீடென்பது ஏதோ சமைத்துச் சாப்பிடுவதற்கும் படுத்து உறங்குவதற்கும் மட்டுமாக கட்டப்படுவதில்லை. அது வாழ்வின் அம்சம். வாழ்க்கையின் ஸ்தாபிதம். கலையின் பரிமாணங்களும் உயிர்ப்பும் குவியும் மையம். உறவின் சங்கமம்.

கல்லும் மண்ணும் கம்பியும் மரமும் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட ஒரு சடஅமைப்பல்ல வீடு. அது உயிர்ப்புள்ள ஒரு இயக்கம். வீடு பற்றிய நினைவில்லாத மனிதர்களே இல்லை என்கிற அளவுக்கு அது உயிர் பெற்றது. தாய்மையாக, தோழமையாக பரிவோடும் கனிவோடும் எங்களோடு கலக்கிறது. சிநேகம் கொள்கிறது. எப்போதும் எங்களோடு ஒரு இணக்கமான உறவை அது விரித்திருக்கிறது.

எத்தனை விதமான வீடுகள்.... நாற்சார் வீடுகள், கூட முகப்பு வீடுகள், திண்ணை வீடுகள், மாட வீடுகள். ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் எத்தனை விதமான அறைகள். தூயறை, படுக்கையறை, சுவாமியறை, களஞ்சிய அறை, வரவேற்பு அறை, வெளியறை, உள்ளறை, பின் அறை, பக்க அறை என்று ஒவ்வொன்றுக்குமான கணக்கும் அமைப்பும்.

ஒரு தலைமுறையின் உழைப்பைப் புறக்கணிக்கும் அல்லது சூறையாடும் அல்லது அவமதிக்கும் செயல்தான் இந்த வீட்டுடைப்புகள். ஆனால் இங்கே துயரம் என்னவென்றால் இப்படியெல்லாம் உடைத்து அழிக்கப்படும் வீடுகளைப் பற்றிய கவலை எங்களில் ஒரு பொதுத் துயரமாக உணரப்படாமல் இருப்பதே. அழிக்கப்படும் வீடுகளோடு அந்தக் காலத்தின் அழகியல் உணர்வு அடையாளமும் சேர்த்தே அழியுண்டு போகிறது.

பல வீடுகளைப் போர்தின்றுவிட்டது. மிஞ்சியவற்றை இப்போது எங்கள் ஒவ்வொருவருடைய பொறுப்பின்மையும் தின்கிறது.

இராணுவ நடவடிக்கைகளால் இடம் பெயர்ந்து போய் எங்கெங்கோவெல்லாம் இருந்திருக்கிறோம். மரங்களின் கீழ், பாடசாலைகளில், பொதுக்கட்டிடங்களில், கோயில்களில், உறவினர் நண்பர்கள் வீடுகளில் என்றெல்லாம் தங்கியிருக்கிறோம். ஒரு அன்னியத் தன்மையுடன் தாங்க முடியாத மன வேதனையுடன் அங்கே ஓட்டிக்கொண்டிருந்திருக்கிறோம். அப்போது வீட்டின் சிந்தனையே முளை நிரம்ப

“

ஒவ்வொரு வீட்டையும் எவ்வளவு மாபெருங்கனவுடன் கட்டியிருப்பார்கள் என்ற ஒரு சிறுகண யோசிப்புக்கூட இல்லாமல் இவை எல்லாவற்றையும்

கைவிடப்பட்ட வீடு

எப்படி இவர்களால் இடித்துவிட முடியுது?

”

இருந்தது. நெஞ்சு நிறையக் கிடந்தது. தண்ணீரைக் குடித்தாலும் எங்கள் கிணற்றுத் தண்ணீரைக் குடித்தால் போதும் என்ற மனநிலை. இனி எப்போது எங்கள் வீட்டைக் காணுவோம் என்ற பெருந்தவிப்பு. இனிமேல் வீட்டைக் காணவே முடியாமல் போய்விடுமோ என்ற துயரப்பீதி. ஒரு தடவையேனும் தங்கள் வீட்டைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்று போய் குண்டடிபட்டுச் செத்தவர்கள் அநேகர். வீடுபார்க்கவென்று போய் காணாமற் போனவர்கள் கனபேர். கையிழந்து காலிழந்து மிதிவெடியில் உயிரிழந்து போனவர்கள் எத்தனையோ. இன்னும் தங்கள் வீடுகளையே பார்க்க முடியாது, தங்கள் ஊர்களுக்கே போக முடியாது “உயர் பாதுகாப்பு வலய” வலைக்கு அப்பால் துயரத்தோடும் கோபத்

தோடும் இருப்போர் நிறையப்பேர்.

படையினரிடமிருந்து மீட்கப்பட்ட ஊர்களுக்கு தங்கள் வீடுகளைப் பார்க்க ஓடி வந்து கண்டதெல்லாம் கற்குவியலே. வீடு அப்போது பெற்ற அர்த்தம் என்ன? வெறுமனே சிதைந்த கற்குவியல்தானா? வாழ்வே தகர்ந்துபோனதாக அப்போது அவர்கள் பெற்ற துயரம் பெரிது. அது மெய்யும் கூட. அந்த அநீதி சாதாரணமானதல்ல. அது மறக்கக் கூடியதும்ல்ல.

இப்படியெல்லாம் அனுபவங்களைப் பெற்ற நாம் எப்படி எல்லாவற்றையும் சாதாரணமாகவே மறந்துவிடுகிறோம்? ஒன்றைப் பற்றியும் நிதானமாக யோசிக்காமல் விடுகிறோம்?

அரை நூற்றாண்டு கால அடையாளங்களைக் கூடப் பேணமுடியாத கையறு நிலையிலா நாங்கள் இருக்கிறோம்?

இந்த இரண்டு வருசச் சமாதானத்துள் வந்திறங்கிய சீமெந்தும் கட்டிடப்பொருட்களும் வெளிநாட்டுக் காசும் கூட பழைய வீடுகளை தகர்த்துவிடத் தொடங்கிவிட்டன. நவீன அமைப்பும் புதிய தேவைகளும் தவிர்க்க முடியாதவை. ஆனால் இருக்கும் வசதிகளையும் பெறுமானங்களையும்

நிராகரித்துவிட்டு ஒரு ‘பாஷனாக’ உள்ள வீட்டையே இடித்துவிட்டு புதிதாகக் கட்ட முனைவது அர்த்தமற்றது. நட்டத்தின் முகத்தை முத்தமிடும் செயல்.

வீடுகள் அழிக்கப்படும் போது அந்த வீடுகளினுள் ளிருந்த கலைப் பெறுமதியுடைய

ஒவ்வொரு வீடும்
ஒவ்வொரு
குடும்பத்தின் கனவு.
எங்கள் ஒவ்வொரு
அசையும் வீட்டின்
காந்த வலுவோடு
இணைந்தது;
இரத்தமும்
சதையுமாய். ஊனை
உருக்கி
ஆயிரங்களவுகளோடு
கட்டிய வீடுகள்
கண்முள்ளே
களவாடப்படுகின்றன;
இடிக்கப்படுகின்றன.

பொருட்களும் பொறுப்பற்ற விதத்தில் விற்கப்படுகின்றன.

பழைய பொருட்கள் நமக்கெதற்கு என்ற அறிவீனந்தான் இதற்குக் காரணம். ஒவ்வொரு பொருளைச் சேர்ப்பதற்கும் தங்கள் உழைப்பில் எவ்வளவைச் செலவிட்டிருப்பார்கள் எங்கள் முன்னோர்கள். தங்களுடைய வாழ்க்கையை எவ்வளவுக்கு ஒடுக்கியிருந்திருப்பார்கள், இவற்றையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக வாங்குவதற்காக. இந்தப் பொருட்களிலும் கலை ததும்புகிறது. கனவும் கைத்திறனும் துலங்குகிறது. காலத்தை மிஞ்சிய பெறுமானம் ஒளிக்கிறது. ஆனால் இதையெல்லாம் நாங்கள் உணர்ந்து கொள்ளாமல் எல்லாவற்றையும் கொள்ளை மலிவிற்குக் கொடுத்துவிடுகிறோம். எங்களிடமிருந்து மலிவாக வாங்கிக்கொண்டு யார்யாரோவோ எல்லாம் இலாபமடைந்துகொண்டு போகிறார்கள்.

ஆட்களில்லாத வீடுகளின் துயரம் சாதாரணமானதல்ல. விளக்கெரியாத வீடுகள் எங்களிடம் எப்போதுமே இருந்ததில்லை. ஆனால் போர்கலைத் தமனிதர்களின் கூடுகள் இருளாகியே போய்விட்டன.

போர் எம் வாழ்வின் உயிரோட்டத்தில் பல ஓட்டைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. ஆயினும் மனம், உணர்வு என்பவற்றுக்கெல்லாம் மேலாக நாம் பகட்டான வாழ்வை விரும்புகிறோம். அப்படியென்றால் ஒரு வகையில் நடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்றுதான் எண்ணத்தோன்றுகிறது. இது ஆரோக்கியமான சமூக உருவாக்கத்திற்கு நல்லதல்ல.

என்னுடைய வீட்டை நான் விரும்புவதுபோல் மற்றவர்களின் வீட்டையும் நான் நேசிக்கவேண்டும்; மதிக்க வேண்டும். எரிந்த வீட்டில் பிடுங்கியது மிச்சம் என்கிற மாதிரி ஆட்களில்லாத வீடுகளில் பிடுங்கியது லாபம் என்றிருக்கக் கூடாது. வீடென்பது நான்கு சுவர்களால் மறைக்கப்பட்ட வெளியல்ல. அது ஒவ்வொரு மனிதனுடையதும் சீவியம். ஒரு குடும்பத்தின் உழைப்பில் திரண்ட வெண்ணெய்.

இன்றைய சமூக அமைப்பில் வீட்டோடு மட்டும் இருந்து வாழ்ந்துவிட முடியாது. அதனால் வீட்டைவிட்டு, ஊரைவிட்டு தொலைதூரம் போயும் உழைக்க வேண்டும் வாழவேண்டும் என்றாகிவிட்டது. இதனால் பெயர்தல் தவிர்க்க முடியாததாக உள்ளது.

சொந்தமாக பெரிய வீடு இருந்தும் அதிலிருந்து வெளியேறி பிழைப்புக் காசு போனவர்கள் அங்கே தங்களுக்கொரு சிறு வீடாவது கிடைத்து விடாதா என்று ஏங்குகிறார்கள். புலம் பெயர்ந்து போனவர்கள் நாட்டுக்குத் திரும்பியவுடன் ஓடிவந்து முதலில் பார்ப்பது தங்கள் வீட்டைத்தான். அவ்வளவுக்கு வீட்டின் ஆவல் மனசில் பொங்கியிருக்கும். இவையெல்லாந்தெரிந்தும் வீடுகள் அழிக்கப்படுவதும் உடைக்கப்படுவதும்

குறையவில்லையே.

அதேவேளையில் வீடுகளில் லாத மனிதர்கள் இன்னும் எங்கள் சூழலில் நிறையவுண்டு. ஒரு நல்ல திட்டம் இருக்குமாக இருந்தால் ஆட்களில்லாத இந்த வீடுகளை வீடுகளில் லாத மனிதர்களுக்கு தற்காலிகமாகவேனும் பகிர்ந்தளிக்கலாம்.

பழைய வீடுகளை அல்லது பழைய கட்டிடங்களை செம்மைப்படுத்தி இன்றைக்கேற்ற மாதிரி நுட்பமாக அமைக்கலாம். பழமையும் புதுமையும் இணைந்த கலவையாக அவையிருக்கும். புதிய வீடுகளில் இல்லாத அழகும் கவர்ச்சியும் இவற்றிலிருக்கும். ஆனால் இதைப்பற்றியாரும் யோசிப்பதில்லை.

பாட்டனும் பூட்டனும் தாயும் தகப்பனும் கட்டிய வீடுகளை இன்று கைவிடுகின்றனர் பிள்ளைகள். அல்லது இடித்தழித்துவிட்டு புதிதாய்த் தாம் வேறு வீடு கட்டுகின்றனர். ஒரு கனவை மூடி இன்னொரு கனவு எழுப்பப்படுகிறது. ஒரு ஆசையைப் புறக்கணித்து இன்னொரு அறியாமை கட்டப்படுகிறது. ஒரு காலத்தின்து இன்னொரு காலம் ஏற்றப்படுகிறது.

தந்தையின் கனவை பிள்ளை புறக்கணிக்கிறான். முன்னோரின் உழைப்பை இன்றையோன் உதாசீனம் செய்கிறான். இதே போல இன்றையோனின் கனவையும் உழைப்பையும் நாளையோன் புறக்கணிக்க நாள்களே எங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பாடமாவதா?

பொறுப்பாக நாங்கள் சிந்திக்காத தால்தான் இன்னும் செலவோடும், அலைக்கழிவோடும் அல்லற்படுகின்றோம். இனியும் இதுதான் கதையா? *

“
பழைய
வீடுகளை
அல்லது
பழைய
கட்டிடங்களை
செம்மைப்படுத்தி
இன்றைக்கேற்ற
மாதிரி
நுட்பமாக
அமைக்கலாம்.
பழமையும்
புதுமையும்
இணைந்த
கலவையாக
அவையிருக்கும்.
புதிய
வீடுகளில்
இல்லாத
அழகும்
கவர்ச்சியும்
இவற்றிலிருக்கும்.
ஆனால்
இதைப்பற்றி
யாரும்
யோசிப்பதில்லை.
”

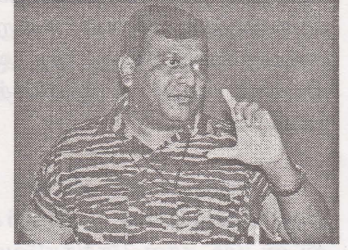
இடித்தழிக்கப்படும் வீடொன்று

தமிழீழ மாவீரர் பணிமனையால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்த மாவீரர் விரிப்பு என்முன்னிருந்தது. 27.11.1982 தொட்டு 20.11.2003 வரையான விபரங்கள் மேல் பார்வை உருண்டது. உணர்வு மையம் வழமைபோல் உடனடியாக விழித்துக்கொண்டது. உணர்வு மனம் ஆத்ம விசாரணையைத் தொடங்கியது. எப்போதும்போல் இழப்பின் வலி இதயத்தைப் பிசயலாயிற்று: மாவீரர் துயிலும் இல்லங்களில் மாவீரர் நாளன்று கேட்ட அழுகையொலிகள் என்முன் சுழன்றாடின. மண்ணில் தலையை மோதிய காட்சிகள் கண்ணெதிரே நிழற்படலாயிற்று. கண்ணெதிரே நிழற்படலங்களாகின. இருப்போரையும் இல்லாதோரையும் இணைத்து மனம் எதற்கோ ஏங்கியது. இந்த ஏக்க உணர்வு மெலிதாக வண்டல் போல் அடியில் படய தூய நீற்றறாக அறிவு மனம் மேற்கிளம்பியது. “மாவீரம்” என்கிற சொல்லில் விரியும் வாழ்வு மலையாக என்முன் எழுந்தது. தமிழனின் இன்றைய வாழ்விற்கு, இருப்பிற்கு பொருள்தரும் புதிய பதம் இது. தமிழன் நாகரிகம், அதற்கு அடிப்படையான பண்பாடு, அந்தப் பண்பாட்டிற்கே அடிப்படை மாவீரம் என்கிற விழுமியம் என்பது புத்தியில் உறைத்தது. புதிய வரவொன்று பூப்பது புரிந்தது.

மேலும் சிந்தனை விரிந்தது: மனதில் ஒரு படிமம் தோன்றியது. “மாவீரம் நடத்தும் மௌனப் புரட்சி” என்பதுதான் அது. சுதந்திரம் பெறாது அதனால் பொருண்மிய மேம்பாடு அடையாது. அதனால் முன்னைய நிலவுடமைச் சமூக மனப்பாங்கு மாறாதவர் எம்மக்கள். எனவே அவ்வவ் காலகட்டத்திற்குரிய அதிகாரம்

வருக்கத்தினருக்குத் துணை போன அறக்கோட்பாடுகள் நீதி நூல்கள், மத்த தத்துவங்கள் ‘ஆளப்படுவோருக்கு’ மட்டும் உரைத்த ‘நிலையாமை’, ‘மாயை’, ‘ஊழ்வினை’, ‘பெண்ணிறிவு’ என்கிற கருத்தேற்றப் படமங்களால் படந்து போனவர்கள். ‘கல்லாத புல்லறிவின் கடைப்பட்ட நாயேன்’ என மனிதப்பிறப்பைக் குறைத்து மதிப்பிட்டவர்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால் திருமூலர் சொன்னது போல் ‘பெயரை நீக்கி பிண மென்று பெரிட்டு, சூரையம் காட்டிடை கொண்டுபோய் சுட்டிட்டு, நீரில் மூழ்கி நினைப்பொழிந்தவர்கள்’. இவர்கள் மத்தியில் இன்று நடந்திருப்பதை புரட்சி என அழைக்காமல் வேறு எப்படி அழைக்க முடியும்?

மீண்டும் என் பார்வையை மாவீரர் விரிப்பில் செலுத்தினேன். 1982 ஆம் ஆண்டில் ஒரேயொரு மாவீரர்: அவர் யாழ் மாவட்டத்தினர். 1983 இல் பதின் ஐவர்: பதினொருவர் யாழ்மாவட்டத்தையும் மிகுதி நால்வர் திருமலையையும் சேர்ந்தவர்கள். 1984 இன் ஐம்பது மாவீரரும் யாழ், மட்டு, திருமலை, வன்னி, முல்லை, மன்னார் என அனைத்து மாவட்டங்களையும் சேர்ந்தவர்கள். இன்றளவும் இனி என்றளவும் இந்நிலையே. 1987 ஆம் ஆண்டின் பின் பெண் மாவீரர் தொகையும் அதிகரித்தமையும் விரிப்பில் புலனானது. இவை சொல்லும் செய்திகள் மிக வலியவை. இம்முறை மாவீரர் நாளன்று வன்னியின் சகல மாவீரர் துயிலும் இல்லங்களின் கருநிற, வெண்ணிற, செந்நிற மண்ணில் மழைநீரோடும் தமிழீழத்தின் அனைத்து அன்னையரினதும் கண்ணீர்

— க.வே.பாலகுமாரன்

மாவீரம் நடத்தும்
மௌனப் புரட்சி

ரும் கலந்தோடியது. எல்லா அன்னை யரும் 'என்ற மகனே, மகனே, தவமே' எனக்கதறிய போது பிறந்தது ஒரு புதிய விழுமியம். பிரதேசவாதம் எனும் கொடிய நோய் மாவீரத்தின் முன்னே எரிந்தழிந்தது. இனியென்றும் எம்மைப் பிரிக்க விடாது பரந்து நிற்கும் உறவுச் சங்கிலியானது. மனம் பெருமிதமுற்றது. மாவீரத்தின் மாண்பிது.

இன்று எம்மக்களை, எமது விடுதலையை, எமது போராட்ட உணர்வை எவரால் புரிய முடியும்? புரிய முடியாமல் போவதால் எம்மை என்றும் வெல்ல முடியாத நிலை இன்று தோன்றிவிட்டது. இது எவ்விதம் நிகழ்ந்தது? இதுவரையிலான உலகம் அறியாத வேதியல் மாற்றம்து. செயலுக்கம் குறைந்து குடும்ப அலகினுள் குவலயம் கண்ட மக்களிடையே 'வருந்தி அழைத்தாலும் வாராது வாரா, பொருந்து வன போயின் என்றாலும் போகா' என 'இருந்தேங்கி நெஞ்சம் புண்ணான' மக்களிடையே தோன்றிய போராடிகள் என்ன கூறி நிற்கின்றார்கள். பெருங்கவிகுன் இக்பால் பாடியது போல

'சாவு என்று
பயப்படுகின்றீர்களா?
அதைக்கேட்டு அழுவதா,
வியப்பதா?
சாவா? நூல்கள்
ஒரு போதும்
வாழ்ந்ததில்லையே?'

என மனக் குமுறலுடன் புண்கைத்து சமராடிய போது உருவானது ஊழ்வினையை வென்ற இவ் விழுமியம். "எனக்கு வாய்த்த சாவுபோல நிறைவான சாவு வேறெவர்க்கும் வாய்த்ததில்லை" எனக் கரும்புலி மேஜர் டாம்போ கூறிய போது நிகழ்ந்தது சாவிற்கு சாவு குறித்து சாவிற் கப்பால் வாழும் வாழ்வு. சாவை வென்றவர்களை இனி எவரால் வெல்ல முடியும்?

முடியாது; முடியாது என்கிற இச்சொல் என்று உலகெங்கும் எதிரொலிக்கின்றது. இச்சொற்கள் இன்று எதிரி தேசத்து தலைமையாலும் உச்சரிக்கப்படுகின்றன. இனவெறி காழ்ப்புணர்ச்சி தனிக்கேறிய அரசியல் ஆய்வாளர்களாலும்(?) உச்சரிக்கப்படுகின்றன. இனிமேல் இத்தீவில் போர் வெடித்தால் நீயே பொறுப்பு என மாறிமாறி ரணிலும் அம்மையாரும் நாமே பொறுப்பு என எல்லவரும் சிங்களத்தில் இன்று முற்கூட்டியே ஒப்புதல்

வாக்குமூலங்கள் தாராளமாக அளிக்கின்றனர். மாவீரம் எம் மண்ணில் மட்டுமல்ல சிங்களத்திலும் மெளனப் புரட்சியை நடத்துகின்றது. சிங்களத்தின் நடுநிலையாளர் ஒருவர் வாக்குமூலத்தினை முதலில் நோக்கலாம். 'போர் ஒருபோதும் இனச்சிக்கலுக்குத் தீர்வாகாது... அரசியல் தீர்வினை எம்மால் காணமுடியாவிட்டால், நான் சொல்கின்றேன். இரண்டு வார்த்தைகளுக்கு இடமில்லை. நான் எதிர்ப்பு கூறுகின்றேன். அதியுயர் யாப்புச் சிக்கலில் நாம் சிக்கிவிட்டோம் என்பதை இன்று உலகறியும். சுதந்திரத்தின் பின்னாலான என்றுமில்லாத சிக்கல்து. நிருவாகத் தலைமையும் சட்டவாக்கத் தலைமையும் எதிரும் புதிருமாக செயற்பட்டால், தீர்வினைக் காண முடியாவிட்டால், அமைதி முயற்சி ஆட்டம் காணும். நான் எவ்வித தயக்கமும் இன்றி கூறுகின்றேன். "போர் வெடிக்கும்" (முன்னாள் விமானப்படை அதிகாரி எயர் வைஸ் மார்சல் கரிசுணத்திலக - சண்டேலீர் - 16 .11.2000) இனியொரு இனவாதியின் அண்மைய கூற்றினை நோக்கலாம்.

"திரு. பிரபாகரனின் கடந்த சில வருடங்களின் மாவீரநாள் உரைகள் ஒரு எடுத்துக்காட்டு மாதிரி (model) அவற்றில் அவர் தனது நிலைப்பாட்டினை, மனச்சான்றின் உறுதியினை வெளிப்படுத்துகின்றார். பொதுவில் நோக்குமிடத்து என்னால் ஒரு சிங்களத் தலைவரை இவ்வாறு எமது காலத்தின் மையச்சிக்கல் குறித்து தொடர்ச்சியான மையப்படுத்தலை மிகத் தீவிரமான ஈடுபாட்டினை, வலியுறுத்தலை, மிகத்தெளிவான வாதத்தினை, இரத்தினச் சுருக்கமான கருத்தினை முன்வைத்தமை பற்றி எண்ணவே

முடியாதுள்ளது. தந்திரோபாய, மூலோபாய அடிப்படையிலான விளக்கச் செறிவான உரையை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் தமக்கிருப்பதாக இதுவரை எம் தலைவர் எவரும் நிரூபிக்கவில்லை. இதுதான் எமது சிக்கல் நெருக்கடி. அவர் இப்போது அரங்கத்தை ஆயத்தமாக்கி விட்டார். அதனை தயார் நிலையில் வைத்துக்கொண்டு பின்வரும் காரணிகள் தமக்குரிய இடங்களில்

சரியாக பொருந்தும் வரை காத்திருக்கின்றார். ஐ.தே.கட்சியின் சரணாகதி நிலைக்கும் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி, ஜே.வி.பி.வினரின் எதிர்மறை மறுப்பு நிலைக்குமாக காத்திருக்கிறார். சிங்களப் பேரினவாதத்தின் இழிவான முகம் என அவர் உலகிற்கு விளக்கக் கூடிய சக்திகள் முழுமையாக வெளிவருவதற்காக, மத்திய அரசு பல்வீனமடைவதற்காக அவர் காத்து நிற்கின்றார். (தயான் செய்த்திலகா - 30.11.2003, சண்டே ஐலண்ட்) தலைவர் அவர்களுடைய மாவீரர் நாள் உரையின் பிரதிபலிப்பிது. தலைவருடைய உரையோ மாவீரத்தின் பிரதிபலிப்பு.

இன்னொரு வரலாற்று பரிமாணத்தினை சுட்டுவதில் பெருமைகொள்ள முடியும். ஏறத்தாழ ஒருநூற்றாண்டுக் காலத்திற்கு மேலாக தமிழ் மக்கள் சார்பில் முன்வைக்கப்பட்ட அனைத்து

வேண்டுகைகளையும் தூசி என மதித்து தூர வீசிய சிங்களம் இப்போது முதன் முறையாக பொறியில் சிக்கிய எலியாகிவிட்டது. புலிகளின் இடைக்காலத் தன்னாட்சிக்கான வரையு இதுவரை தமிழ் மக்கள் சார்பில் முன்வைக்கப்பட்ட வேண்டுகைகளோடு ஒப்பிடும் போது மலைக்கும் மடுவுக்குமான வேறுபாடு உடையது. தன்னாட்சியின் முழுமை கொண்டது. ஆனால் இதனை நிராகரிக்க முடியாது சிங்களம் இன்று திட்டாடும் நிலை உருவாகிவிட்டது. இதனை யடிப்படையாக வைத்து பேச சில உறுமய போன்ற குழுக்களைத் தவிர ஏனையோர் ஆயத்தமாகவே உள்ளனர். இது எதனைக் குறிக்கிறது? நிராகரித்தால் விளைவு விபரீதம் என்பது சிங்களத்திற்கு எவ்வாறு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது? சிந்தித்துப் பார்த்தால் தெளிவாகும். இதனையும் ஒரு சிங்கள இன வெறி ஊடக வியலாளர் ஒருவர் எழுத்தில் தருகின்றோம். “இதுதான் நடக்கப்போகின்றது. ஐ.தே.முன்னணி விலகி நிற்கின்றது. அம்மையாரோ தனது இயல்பிற்கேற்ப இடைவிடாது தனது கட்சினரோடும் நேவியினரோடும் தனது தம்பியாரோடும், தனது கூட்டணி உறுப்புக் கட்சிகளோடும் சச்சரவிட்டுக்கொண்டே இருப்பார். வெளிநாட்டுத் தடைப்படும். வேலையின்மை அதிகரிக்கும். பல்கலைக்கழகங்கள் கட்டுமீறிச் செயற்படும். சட்டம் ஒழுங்கு குலைந்து போகும். நாடு முழுவதும் குழப்பநிலை தோன்றும். இதேவேளை புலிகளோ மேலும் பலம் பெற்றுவிடுவர். ஏற்கனவே அவர்கள் தமது இடைக்கால தன்னாட்சி வரைவின் முன்னுரையில் சிங்களக் கட்சிகளின் நம்புகற்ற தன்மையை விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பாங்கற்ற போக்கினை விரிவாக விளக்கி உலகின் முன் சமர்ப்பித்துவிட்டனர். இந்நிலையில் இங்குள்ள சிலர் நினைப்பது போல முல்லைத்தீவுக் காட்டிற்கு அமெரிக்கப்படை வரப் போவதில்லை. ஏனெனில் அமெரிக்காவின் சொந்த நிகழ்ச்சி நிரலில் இந்து சமுத்திர பிராந்தியத்தில் புலிகளை அந்நியப்படுத்தும் திட்டமில்லை... எனவே விரைவில் சிறிவங்காவில் ஒரு புதிய சிங்கள தமிழ் சமநிலை தோன்றும். வடகிழக்கு வெளிநாட்டு உதவியை தக்க முறையில் பயன்படுத்தி பெருவளர்ச்சி காணும். தெற்குத் தேயும். தனிநாடு கோரவேண்டிய தேவையே புலிகளுக்கு ஏற்படாது”. இவ்வாறு ஒப்பாரியும் புலம் பலுமாக நீள்கின்றது நவம்பர் முதலாம் திகதியில் சண்டே ஐலண்டின் நடுப்பக்க கட்டுரை. இங்கே கவனிக்க வேண்டியது. சிங்களம் படிப்படியாக யதார்த்தத்தினை உண்மையை உணரும் நிலை தோன்றுவது மாவீரத்தால் வெந்து தணியும் பகை நாட்டின் மனக்காடுகளிவை.

இன்று சருவதேச இராச தந்திர உலகின் மிக இளைய உறுப்பினராக தமிழும் வருகை புரிந்துள்ளது. இராச தந்திர உலகுள் நகர்களில் கிளிநொச்சிக்கும் ஓரிடமுள்ளது. உலகின் தலைவிதியைத் தீர்மானிக்கும் இராணுவ பொருண்மிய மோலாண்மை பிராந்தியங்கள் / நாடுகள் / குழுக்கள் யாவுமே புலிகளோடு

தமது புதிய இராஜதந்திர உறவின் தொடக்கத்தினை நிறைவு செய்துவிட்டனர். அமெரிக்கா, யப்பான், ஐரோப்பிய ஒன்றியம், சீனா எனப்படும் பிரதான உலக நாயகங்கள் இவ்வகைத்தன. எனினும் அமெரிக்கா, யப்பான்-நோர்வே வழி உறவினை ஏற்படுத்திய பொழுதும் இன்னமும் புலித்தேசம் வரவில்லை. இந்தியாவும் அவ்வாறே. இவற்றிற்கான காரணம் தமது மேலாதிக்கம் தொடர்பான மிதப்புத்தான். எனினும் மாவீரத்தின், ஈகத்தின் முன்னே இவையாவும் மாறும் விந்தைதான் இனிமேல் நடக்கவேண்டியவை.

இப்போது சருவதேசம் புதிய பாடமொன்றைக் கற்றுள்ளது. வழமைபோல் தமது சித்து விளையாட்டுக்களான போர்நிறுத்தம், பேச்சு வார்த்தை, ஆயுதக்கையளிப்பு, அரசியல் நீரோட்டத்தில் இணைத்தல், அதிகாரப் பங்கீட்டில் பங்குபெறல் முடிவில்...? என்கிற படிப்படியான நிரல் இங்கு தலைகீழாகவிருப்பதை உலகம் திகைப்புடன் பார்க்கின்றது. புலிகளைக் கையாள என்்கிற நிலை கைவராமல் தள்ளிப் போவதோடு புலிகள் கையள்கின்றார்களா என வினா சிங்களப் பேரின வாதிகள் எழுப்பும் நிலை தோன்றியுள்ளது. “ரணில் அரசின் தந்திரோபாயம் காரணமாக சமாதான முயற்சியாலும் பேச்சுக்களிலும் உலக நாடுகள் பலவற்றின் தலைமீடும் அதிகரித்தன. தமிழரின் தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கு எத்தகைய வரையறைக்குள் தீர்வு காணப்பட வேண்டும் என்பதையும் சில நாடுகள் வலியுறுத்தின. இவ்விதமான தலைமீடுகள் அதிகரித்ததின் எதிர்மறை விளைவாக சமாதானப் பேச்சு மேலும் சிக்கலடைந்தது” என தலைவர் அவர்களின் மாவீரர் நாளுரையில் வரும் குறிப்புக்கள் குறித்து உலகு மேலும் திகைப்படைகின்றது.

இது ஒரு புதுவகை முன்னுதாரணம். அமைதிப் பேச்சுகளில் ஈடுபடும் அதேவேளை விடுதலைப் போராட்ட வீரினைத் தக்கவைத்தல், விடுதலை இயக்கத்தினை கையாள முயன்றவர்கள் தமது நட்பு முகாமின் முரண்பாடுகளை கையாள வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்படல். இவையாவும் சமகால சருவதேச அரசியலின் வேறுபட்ட செயற்பாடுகள். இதேவேளை சமகாலத்தில் உலகில் நடைபெறும் பேச்சுவார்த்தைகளின் நிலையையும் நாம் நோக்கலாம். பாலத்தின் மக்களின் நியாயத்தினை நூற்றிற்குநூறு விழுக்காடு உலகம் ஏற்றாலும் இதுவரை விடாப்படியாகச் செயற்படும் இசுரவேல் தரப்பில் அதிக அழுத்தத்தினை பிரயோகிக்கும் பாலத்தினத் தரப்பால் தூண்டமுடியாமலிருக்கின்றமை, வட அயர்லாந்தில் அயர்லாந்துக் குடியரசோடு இணையும் தமது இலக்கினையே கைவிட்டுப் பேச்சுவார்த்தைக்குச் சென்ற சின்மையின் அமைப்பால் போதிய அழுத்தத்தினை புரட்டஸ்தாந்து அமைப்புக்கள் போரிட்டு அதிக அதிகாரங்களைப் பெறமுடியாமை. பெற்றவைகளையும் பேண முடியாமலிருக்கின்றமை இவையே இன்றைய நிலைமை.

இவையெல்லாம் குறிப்பது என்ன? விடுதலைப் புலிகளை இத் தகைய சறுக்கல்களிலிருந்து காப்பாற்றிடும் சக்திதான் என்ன? சருவ தேச பாதுகாப்பு வலைப் பின்னல்களை அறுத்தெறியும் வலு என்ன? சுயநலத்தின் மொத்த உருவமாக உலகில் பொதுநலத்தின் மொத்த வடிவமாக மாறிவிட்ட மாவீரத்தின் மாண்பு இங்கு எழுத்துக்களில் சிக்காது மானசீகம் பரிமாணம்.

தலைவர் ஒருபொழுது கூறியது “இந்த மண்ணில் நிகழும் ஒவ்வொரு வீரச்சாவும் வெற்றி முரசறையும் வீரசுதந்திரப் பிரகடனம்”

இதனை எப்பொழுதும் மனதிலிருத்தல் எம் கடன்.

“
தலைவர்
ஒருபொழுது
கூறியது
“இந்த
மண்ணில்
நிகழும்
ஒவ்வொரு
வீரச்சாவும்
வெற்றி
முரசறையும்
வீரசுதந்திரப்
பிரகடனம்”

இதனை
எப்பொழுதும்
மனதிலிருத்தல்
எம் கடன்.

”

கைச்சேர்ந்த கால்கள் கவிதை

தொலைபேசி உரையாடல்

Telephone Conversation

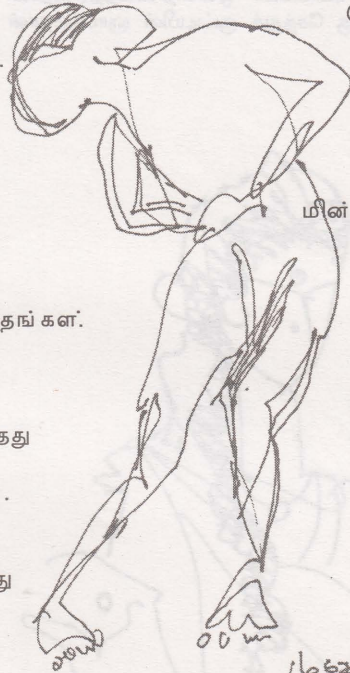
எழுதியவர் : லோல் ஸோய்ந்த
தமிழில் : வின்சென்ட் புளோறன்ஸ்

விலை நியாயமானது போலிருந்தது.
இடம்.....? பிரச்சினையே இல்லை
வீட்டுக்காரி சத்தியம் செய்தான்
அந்த வளவில்
தான் வாழ்ந்ததில்லையாம்.
ஒப்புதல் வாக்குமூலம் தவிர
எதுவுமே எஞ்சியிருக்கவில்லை.
“வீணான பயணங்களை
வெறுக்கிறேன் ‘மடம்’.
நான் ஓர் ஆபிரிக்கன்”
அவளை எச்சரித்தேன்.

நீண்ட அமைதி....
அந்த அமைதியினூடே
உணர் தப்பிட்டன
பெருங்குடி வளர்ப்பின் அழுத்தங்கள்.
குரல் மீண்டும் வந்தவேளை
உதட்டுச் சாயம் பூசியிருந்தது.
தங்க முலாமிட்ட குழாயில்
சிகரட்டை ஊதிக் கொண்டிருந்தது
நான் தான்
மோசமாக மாட்டிக்கொண்டேன்.

“நீ எவ்வளவு கறுப்பு?”
எனக்கு அப்படித்தான் கேட்டது
“வெளிறிய நிறமா?
நல்ல கறுப்பா?”
பொத்தான் அ
பொத்தான் ஆ
பகிரங்க கண்ணாமூச்சி விளையாடும்
வார்த்தைகளின் சுவாசத்தில்
மூக்கை அரிக்கும் நாற்றம்
சிவப்புச் சந்தை
சிவப்புக் காப்பரண்
இரட்டைத் தட்டுச்
சிவப்புப் பேருந்து தாராகவே
புகை கக்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

மரபு பிறழ்ந்த அமைதி
என்னைக் கேலி செய்துகொண்டிருந்தது.
சரணாகதியாகு....
வாயைப் பிளக்க வைத்த
வியப்பை

விளக்கம் கோரத் தூண்டினேன்.
இப்போது
தொனியை மாற்றிக் கொண்டான்
“நீ கறுப்பா.... வெளுப்பா?”
விடயம் விளங்கியது.
“பால் கோப்பியா... வெறுங்கோப்பியா
என்கிற மாதிரியா?”
இயந்திரத்தனமாய் வந்த
ஆமோதிப்பின் ஒளியில்
யாரோவாக இருக்கும்
முயற்சி நொருங்கிப் போயிற்று.

வேகமாய்
என் அலைவரிசையைச்
சரி செய்து கொண்டேன்
“மேற்காபிரிக்கச் செப்பியன்
என்றவன்
மீன்னலாய் வெட்டிய எண்ணத்தில்
“என் கடவுள் சீட்டில்
அப்படித்தான் உள்ளது.”
சேர்த்துச் சொன்னேன்.
கற்பனையில் நீந்தவிட்ட
நீண்ட அமைதி.
ஒலித்த குரலில்
ஒளிவு மறைவுகள் இல்லை.
“அப்படியென்றால் என்ன?
எனக்குப் புரியவில்லை”

“மா நிறம் மாதிரி”
“அதாவது கறுப்பு அல்லவா?”
“எல்லாம் அப்படி அல்ல
முகம் மாநிறந்தான்
ஆனால், நீங்கள் மீதமுள்ள
என்னைப் பார்க்கவேண்டும்.
உள்ளகால் உள்ளகை
வெளுப்பாகிய பொன்னிறம்
முட்டாள்தனமாய்
கீழே குந்தியதில்
வந்த உராய்வில்
என் குண்டி மட்டும்
கடும் கறுப்பாகிவிட்டது”

அவளுடைய தொலைபேசி
இடி முழக்கங்களை
என் காதில் பொழியமுன்
முந்திக் கொண்டேன்
“ஒரு நிமிடம் ‘மடம்’
இதைவிட
என்னை நேரில் பார்த்து
நீங்களே தெரிந்துகொள்ளலாமே”
செல்லமாய்ச் சொன்னேன்

சித்தி வந்தாள்

சித்தி வந்தாள்.

அப்பாதான் அவளை முதலில் கண்டார். அவளின் முகம் நல்லாய்க் கறுத்திருந்தது. தலையும் குலைந்து, வியர்வைகள் சிந்தி, கழுத்தடி காய்ந்திருந்தது. கழுத்துச் சுருக்குகளின் இடுக்குகளில் உப்புக்கோடுகள் வெய்யிலுக்கு ஒளிர்ந்தன.

சித்தி அப்பாவைக் கண்டதும் தலையைக் கவிழ்த்தாள்.

சித்தியிடம் முன்னைய கொழுத்த சொக்குகளில்லை. இமைப் புருவங்களில் ஐபுறோவும் இல்லை. குமரியில் இருந்த மிடுக்குகள் எதனையும் அப்பா அவளிடம் பார்க்கவில்லை. ஏழு வருசத்துக்குப் பிறகு அவளைப் பார்க்கிறேன் என்ற அவாவும் அவரிடம் இல்லை. அங்கலாய்த்தபடி அவளின் கைகளைத்தான் பார்த்தார். சித்தி நெஞ்சோடு அணைத்துப் பெரிய பிரேம்போட்ட 'போட்டோ' ஒன்றை வைத்திருந்தாள். அந்தப் போட்டோவை பார்த்ததும் அப்பாவுக்கு சேந்துக் குட்டியின் ஞாபகம்தான் வந்தது.

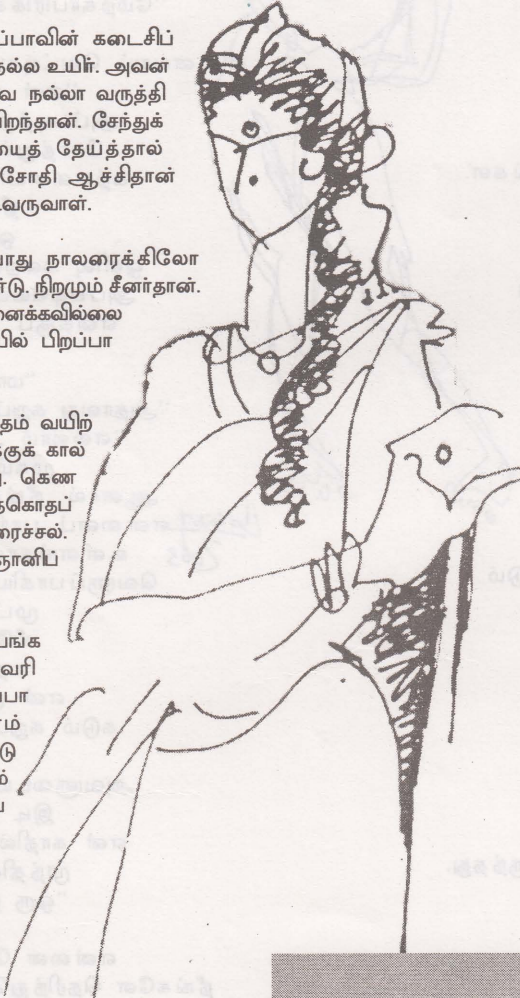
1

சேந்துக்குட்டி அப்பாவின் கடைசிப் பிள்ளை. அவர் அவளில் நல்ல உயிர். அவன் பிறக்கும் போது அம்மாவை நல்லா வருத்தி விட்டான். காலால்தான் பிறந்தான். சேந்துக் குட்டியின் காலால் நாரியைத் தேய்த்தால் நாரிப்பிடிப்பு மாறாமா? சோதி ஆச்சிதான் அடிக்கடி அவளிடம் ஓடிவருவாள்.

அவன் பிறந்தபோது நாலரைக்கிலோ குமேக்கர் போல நல்ல குண்டு. நிறமும் சீனர்தான். மூல நட்சத்திரம் அப்பா நினைக்கவில்லை அவன் அவ்வளவு நிறையில் பிறப்பா னென்று.

அவன் மூன்று மாதம் வயிற் றில் இருக்கவே அம்மாவுக்குக் கால்கள் வீங்கத்தொடங்கியது. கெண்டைக்கால் வரைக்கும் கொதகொதப் பாய் இருந்தது. முகமும் இரைச்சல். அப்பா பயந்து போனார். ஞானிப் பரியாரியாரிடம் ஓடினார்.

இப்படியான விசயங்க ளுக்கெல்லாம் ஊரில் அவரி டம்தான் ஓடுவார்கள். அப்பா அம்மாவைக் கல்யாணம் செய்விறுக்கு முதல் இரண்டு தடவைகள் அவரிடம் போனார். மூன்றாம் தடவை அம்மாவைக் கூட்டிக் கொண்டு போக புழுத் தல்ப் பேச்சுப் பேசினார். அதுக்குப் பிறகுதான் அப்பா அம்மாவைக் கல் யாணம் செய்தவர்.

கருணைரவி

கையைப் பிடித்து நாடி பார் காமலே பரியாரியார் என்ன வருத்த மென்று சொல்லுவார். அப்பா பதறிப்பத றித்தான் எல்லாவற்றையும் சொன்னார்.

“நீயொண்டுக்கும் யோசிக்காதை. பெடிச்சிக்குப் பிறசர். கவனமா இருக் கோணும். யோசினை கூடாது. உதோட ஓப்பிறேசனைச் செய்.”

ஞானிப் பரியாரியார் சொன்னதை நினைக்க அப்பாவுக்கு அன்று முழுவதும் நித்திரை வரவில்லை. அம்மாவின் வயிற்றை அடிக்கடி தொட்டுப் பார்த்தார். மூன்று மாதமென்றால் வயிறு தெரியும். குழந்தைக்கு ரத்தோட்டம் போகாமல்....

‘சீ நாளைப்பிடி நினைக்கிறன்?’

கடிவாளம் போடப்போட நினை வுகள் அப்பவை இயக்க வைத்தது பற்களை ஈ என்று கடித்துக்கொண்டு எழும்பினார். தலையை இரு கைகளாலும் விராண்டிக் கொண்டு சுவர்களிலே தலையைக் குற்றினார்.

மாதங்கள் நகர்ந்தன.

அம்மாவுக்குப் பெரிய வயிறுமட் டும். முகம் நல்லா இடிந்து, கண்களில் குழி கள் விழுந்து, பற்கள் மட்டும் வலிச்சலாய். அடிக்கடி அம்மாவைப் பார்க்க வரும் சோதியாச்சி சொல்லுவாள் நல்லாய்ச் சாப் பிட வேணுமென்று.

அப்பா, எஸ்.எம்.ஏ. - பேணிக் காணக்கா வாங்கி வந்தார். கிழமைக்கொரு தடவை கோழி புதன்கிழமைகளில் திருக்கை வறட்டல்... மற்ற நாட்களில் உப்புக்கழித் துள் மீனுகள்.

அம்மாவுக்கு உடம்பு வைப்பதா யில்லை. அப்பா வயிற்றைப் பார்த்துப் பயப்பிட சோதி ஆச்சி சொன்னார்.

“பொக்கின் நிரவீட்டுது. பெடிய னுக்குத்தானுப்பிடி.”

பெடியன் என்றதும் அப்பாவுக்குச் சந்தோஷமாயிருந்தது.

அம்மாவுக்கு இருந்தவுடன் ஒரே தலைச்சுற்று - அடிவயிறு பிரிவது போல் ஓங்காளம். ஒரே சத்தி. கிணற்றடியில் மயங்கி விழுந்த பிறகுதான் அப்பா

மந்திகைக்குக் கொண்டு போனார். இந்திரா மில் நல்ல பொடிச்சி. சாமம் என்றாலும் எழும்பி வரும். மறிச்சுப் போட்டார். துணைக்கு நிற்க ஆட்கள் இல்லை. அவசரமாக சோதியாச்சி வீட்டுக்கு ஓடினார்.

கந்தவி நல்ல கிழவன். சோதி ஆச்சியை ஒரு நிமிடமேனும் பிரிந்து இருக்க மாட்டார். கந்தவி, அப்பாவோடு நல்ல மாதிரி அப்பாவை 'மூத்தது' என்றுதான் கூப்பிடுவார். அப்பா சின்னப் பொடியனில் அவர் வீட்டுக்குத்தான் விளையாடப் போகிறவர். அப்ப கந்தவி சங்கக்கடை இரவு வாச்சர். விடிந்தபிறகுதான் வீட்டுக்கு வருவார்.

மத்தியான நேரங்களில் நல்ல பனங்கள் ஞா அடிச்சிட்டு வருவார். அப்பா நெல்லி மரத்துக்குக் கீழே இருப்பார். அப்பாவைக் கண்டதும் தலப்புச் சாரத்தைத் தூக்கி கமக்கட்டுக்குள் வைப்பார். துடைக்குமேலே வடிவாகத் தெரியும்.

"மூத்தது வீட்டை ஓடு..."

படலை திறக்கும் போதுதான் சொல்லுவார். வெறியில் வருகிற நேரங்களில் தான் இப்படி. சோதியாச்சி குசினிக்குள் இருந்து கந்தவியைப் புறுபுறுப்பான். அப்பா போகமாட்டார். மடியில் இருக்கிற சில்லறைக் காசுகளை எடுத்துக் கொடுப்பார். அப்பாவுக்கு நல்ல முகம். குதிக்கால்கள் குண்டியில் முட்ட பல்லி முட்டாசுக்கு ஓடுவார்.

அப்பா கந்தவிக்கு முன்னால போய் நின்றார். கந்தவி அணில் கோதிய நங்குகளை முழங்காலில் வைத்துச் சீவிக்கொண்டிருந்தார். கிடாய்ச் சல மொச்சை அப்பாவுக்கு முக்கில் அடித்தது. அப்பா விசயத்தைச் சொன்னார். கந்தவி ஒரு மறுப்புத் தெரிவிக்கவில்லை.

சோதியாச்சிக்கு காதுகளில் தோடுகள் இல்லை. அம்மாவின் பழைய வெள்ளைக் கல்லுத் தோடுகளையும் இரட்டைப்பட்டுச் சங்கிலியையும் கொடுத்துத்தான் அப்பா கூட்டிக்கொண்டு போனார்.

அம்மாவைப் பிரசவ வாட்டுக்குள் கொண்டுபோய் அரைநாளாய்ப் போய் விட்டது. அப்பாவுக்கு ஒரே யோசனை இப்பதான் எட்டுமாதம். ஆண் பிள்ளை என்றால் முந்தும் என்று இப்பதான் சூரியாச்சி சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள்.

அப்பாவுக்குக் கிணறுமூடி பூசாரி மேல் கோபம் கோபமாக வந்தது. அம்மாவுக்கு மத்தியான நேரங்களில் உச்சந்தலைக்குள் 'சுள்' என்று இடிக்கிறது. 'சந்தியான்' என்று கந்தவி சுளக்குக்குள் வீழ்ந்தியைப் போட்டு ஆட்டிச் சொன்ன பிறகுதான் அம்மா பூசாரியார் வீட்டுக்குப் போனார்.

அஞ்சலி

மண்ணுக்குப் பெருமையளித்த

இசைமாமணி பிரம்மஜீ
ந.வீரமணிஜயர்

இசைமாமணி என்றும், 'இயல் இசைவாரிதி' என்றும் தமிழுலகம் போற்றிப் புகழ்ந்த பெருங் கலை விற்பன்றான பிரம்மஜீ ந.வீரமணி ஜயர் அவர்களின் மறைவு எல்லோருக்குமே பேரிழப்பாகும். இவ்வாறு விடுதலைப்புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக்கழகம் வெளியிட்ட அனுதாபச் செய்தியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதில் மேலும் தெரிவிக்கப்பட்டிப்பதாவது, அரைநூற்றாண்டு காலமாகத் தன்னுடைய புலமையாலும் இசைத்திறனாலும், ஆடற்கலையை அளித்த சிறப்பாலும் எங்கள் மண்ணைப் பெருமைப்படுத்தியவர் வீரமணிஜயர் அவர்கள். ஈழத்திலும், தமிழகத்திலும் இசையுலகுடன் பரிச்சயமுடைய எல்லோருக்குமே பிரம்மஜீ வீரமணி ஜயர் என்றால் அபாரமான அவருடைய எல்லாத் திறன்களையும் தெரிந்திருக்கும்.

காநாடக சங்கீதத்தையும் பரதத்தையும் கற்றறிந்து, அதில் பரிசோதனைகள் பல செய்து, தன்னுடைய ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி பலரை வியப்படையச் செய்த சிறந்த ஒரு ஆளுமையாக வீரமணி ஜயர் எம்மோடிருந்தார். இவரை மெச்சிப் புகழாதார் எவருமேயில்லை. இந்தியாவின் புகழ்வாய்ந்த இசைமேதைகள் பலரும் கூட அவரைப்பாராட்டியிருக்கிறார்கள்; மெச்சியிருக்கிறார்கள். அவர்களால் யாழ்ப்பாணம் வீரமணி ஜயர் என்று அன்பாகவும், மதிப்பாகவும் அன்னார் அழைக்கப்பட்டவர்; குறிப்பிடப்பட்டவர்.

வீரமணி ஜயர் அவர்கள் எழுது தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் மீதும் எழுது தலைமையின் மீதும் மிகுந்த மதிப்பையும் பற்றையும் கொண்டிருந்தார். அதற்கொரு சான்றாக அவர் 'தமிழீழன்' பெயரிலே போராட்டத்துக்கு உத்வேகம் அளிக்கும் பொருட்டு பாடல்களையும், கவிதைகளையும், நாட்டிய நாடகங்களையும் ஆக்கி அளித்தார். எழுது புலிகளின் குரல் வானொலியில் பல நிகழ்ச்சிகளைச் செய்து அளித்தார். விடுதலைப்புலிகள் கலைப்பாட்டுக் கழகத்துடன் மிக நெருக்கமாக உறவுகொண்டு தன்னுடைய முழுமையான பங்களிப்பை வழங்கியிருந்தார். மிக நெருக்கமாகப் போராடிகளுடன் பழகுவதிலும் அன்பாக உறவாடுவதிலும், அவர்களுடைய பணிகளில் இணைந்திருப்பதிலும் பெருமையோடு தன்னை ஈடுபடுத்தியிருந்தார்.

இத்தகைய சிறப்புக்கும் பெருமைக்கும் மதிப்புக்கும் உரிய இசை மேதைகளை, கலை வல்லுநரை இன்று தமிழ் உலகம் இழந்து நிற்கிறது. இசைமாமணியின் இழப்பால் துயருற்றிருக்கும் குடும்பத்தாருக்கு தமிழீழக் கலைஞர்களோடு எழுது அமைப்பின் சார்பாக எம் அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

விடுதலைக் கனவோடும் கலைத்தாகத்தோடும் இறுதிவரை உழைத்த 'இயல், இசை வாரிதி'க்கு எழுது அஞ்சலி உரித்தாகட்டும்.

'உனர் தாலி வுன்னைவுட்டுப் போப்போது'

இப்படிக்குழையடித்துச் சொன்னபிறகுதான் அம்மா இப்படி அம்மாவுக்கு இரண்டு தடவைகள் வாயிலிருந்து இரத்தம் வந்தது. சோதியாச்சி பிரசவ அறைக்கதவை திறந்து வரும் நேர்ஸ்சைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றுள்ளார்.

அப்பா அந்த வாசலையே பார்த்தபடி, வெளிநேரையாளர் கட்டிலில் இருந்தார். மூட்டைகள் சாரத்துக்குள்ளால் குத்தின. பக்கத்தில் அற்றென்டன் நின்றான். அப்பா சொறியவில்லை. அப்படியே கட்டிலோடு துடைகளைத் தேய்த்துக்கொண்டு அரக்கினார்.

சோதியாச்சி அப்பாவைப் பார்த்தபடி வந்தாள். செருப்புகள் போட்டு நடந்த அனுபவங்கள் அவளுக்குக் குறைவு. செருப்புக்களின் அடிப்பக்கங்கள் குதிகால்களின் 'சடக் சடக்' என்று அடித்தன. பெருவிரலால் 'வார்களை' குறண்டிப் பிடித்தபடி வந்தாள். வெற்றிலைக் காவிகள் காய்ந்து சொண்டு களில் பொருக்குகள் எழும்பி இருந்தன. நெஞ்சச்சட்டைக்குள் இருந்து வெற்றிலைப்பை பிதுங்கிக்கொண்டு இருக்க அதை இறுக்கிச் செருக்கிவிட்டு

ஆம்பிளைப் பிள்ளை இப்பதான் பிறந்தது. பொடி கண்ணாடிப் பெட்டியுக்கை. அவள்தான்...

அழுகை பீறிட அப்பாவின் கைகளை இறுக்கிப் பிடித்தபடி கத்தினாள்.

2

"அப்பா அவங்கள் வாறாங்கள்"

சேந்துக்குட்டி. கடைசியாகச் சொன்ன வார்த்தைகள் அப்பாவின் நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் வந்தபடி இருந்தன. அப்பதான் அவனுக்குப் பூனை மயிர் மீசுகளும் கறுத்த துக்கொண்டிருந்தன. சின்னக்கண். அகன்ற நெற்றி. கறுத்த மெல்லிய இமைகளைப் பார்க்கிற வர்கள் அம்மா மாதிரி என்று தான் சொன்னார்கள்

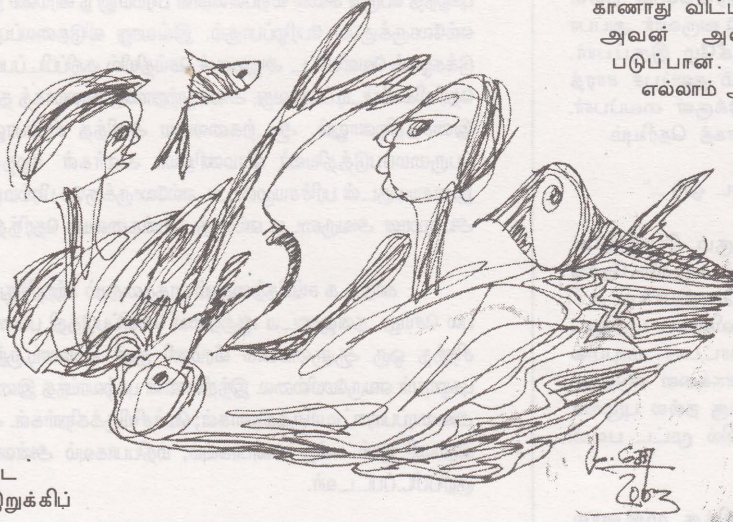
"அவங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சேந்துக்குட்டி நிர்மலாவக்கும் நிறோவுக்குமிடையில் குந்திப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். நிர்மலாவின் தோளில் கைகளைப் போட்டான். அவள் கையை வளர்த்தெறிந்தான். நிறோ ஆசையில் அவளின் கையை இறுக்கிப் பிடித்தான்.

"விட்டி பல்லி"

சொல்லிக் கொண்டு அப்படியே கால்களால் உதைத்தான். குந்திப்படி அப்படியே குண்டி பொத்தென்று விழுந்தான்.

நாய்கள் குரைத்தபடியிருந்தன. அப்பாவுக்கும் சரியான பயம். எட்டியும் பார்க்கவில்லை. கன நேரத்தற்குப் பிறகு தெருக்களில் சனங்கள் கதைத்துக் கேட்டன. அப்பா முற்றத்துக்குப் போனார். நோட்டுக் கரைகளிலிருந்த பங்கர்களை பெட்டைச் சண்முகத்தோடு இன்னும் ஐந்தாறுபேர் சேந்து மூடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சிலபேர், சைக்கிளிலும் நடந்து மாக உப்புமாலுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். உப்புமாலுக்குப் பொறுப்பானவர்கள் எல்லோரும் ஓடிவிட்டார்கள். நிறையச் சனங்கள் உப்புக்களை அள்ளிக்

கொண்டு போவதை அறிந்ததும் சேந்துக்குட்டியும் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு ஓடினான்.

கனநேரமாகியும் சேந்துக்குட்டி வீட்டுக்கு வரவில்லை - போனவங்கள் உடனேயும் திரும்பி வருவாங்கள் - முன்பு இந்தியன் ஆமியும் 'யார்க்கரு' விலிருந்து திரும்பி வந்துதான் தவப்பெட்டையின் சுருட்டுக் கொட்டிலுக்குள்லுந்த வெள்ளைக் கிழவனோடு மூன்று நூலுபேரை சேர்த்து வெட்டிக் கொத்தினவங்கள்.

நினைக்க குலப்பன் அடித்துக் கொண்டு வந்தது. அப்பா சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு உப்புமாலுக்குப் போனார்.

கடைச்சலக் கந்தசாமி சின்ன மிசினில் (வாண்மால்லர்) உப்புக்களைக் குவித்துக் கொண்டிருந்தார். வாச்சரும் நாட்டாமை மாதிரி பெரிய மூடையை தோளில் வைத்து குடுகுடென்று ஓடினார். அப்பா எல்லா இடமும் வடிவாகப் பார்த்தார். சேந்துக்குட்டியைக் காணவில்லை. பூசாரி மயில் வாகனத்தைக் கேட்டார். கண்ணாடி வாத்தியாரைக் கேட்டார். யூனியன் ஜி எம்மைக் கேட்டார். ஒருத்தரும் சேந்துக்குட்டியைக்

கண்டதாகச் சொல்லவில்லை.

அப்பா கவலையோடு சைக்கிளை எடுத்தார். வழியில் சண்முகம் வந்தான அப்பாவை மறித்துச் சொன்னான் சேந்துக்குட்டி தனது மகனோடு இயக்கத்துக்குப் போய்விட்டதாக.

அப்பாவின் உணர்வு நரம்புகள் எல்லாம் 'விரி' என்றது. இரண்டு பெட்டைகளுக்கு ஒரு குஞ்சு. குறைமாதத்தில் பிறந்து கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் வைத்தது. அப்பா கதிர்காமத்தில் காவடி என்று நேர்த்தி வைத்தவர். அந்தக் கடன் இன்னும் முடிக்கவில்லை.

அப்பா ஒரு நேரம் அவனைக் காணாது விட்டால் துடித்துப் போவார். அவன் அவருக்குப் பக்கத்தில் படுப்பான். எழும்பும் நேரங்களில் எல்லாம் அவனில் தான் முழிப்பார்.

ஒரு நாள் பார்த்து அவனை பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டதில்லை - "குஞ்சு" என்றுதான் கூப்பிடுவார். சரியான சுருட்டன் - நிர்மலாவோடும், நிறோவோடும் சண்டை பிடிப்பான். அந்த நேரங்களில் அவனைப் பேசமாட்டார். பெட்டைகள் இரண்டு பேருக்கும் நல்ல கிளிப்புக் குடுப்பார்.

அவனுக்கு குளிர் ஒத்துவராது. பீனிசம். சும்மா சும்மா தும்முலான். பனிக்காலமென்றால் அவனுக்கு மூக்கடைக்கும். சீறிச் சீறி சாரத்தில்தான் துடைப்பான் - அப்பா நித்திரை கொள்ளாது நெஞ்சை தடவிக் கொண்டிருப்பார். விடிந்ததும் அவனுக்குத் தெரியாமல் முட்டை வெள்ளைக் கருவுக்குள் கொஞ்சம் சாராயத்தைக் கரைத்து வெறும் வயிற்றில் கொடுப்பார்.

ஒரு நாளாவது அவனை கிணற்றில் தண்ணி அள்ள விட்டதில்லை. குளிக்க, "கக்கூஸ்" எல்லாவற்றுக்கும் அவள்தான் தண்ணி அள்ளி உண்டு வார்.

அப்பா எல்லா வற்றையும் நினைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போனார். அவர் அன்று சாப் பிடவில்லை. நித்திரையும் கொள்ளவில்லை.

ஒரு நாள் காலை சந்திப் பிள்ளையார் கோவிலடியில் பெரிய சப்தமாய் குண்டொன்று வெடித்தது. துவக்கு வெடிச்சப்தங்களும் தாறுமாறாகக் கேட்டன.

முன்பு அந்தக் கோயிலுக்குத்தான் கிபிர் அடித்தது. சேந்துக்குட்டியோடு படித்த மூன்று பெடியன் செத்தனர். அதில்தான் நிர்மலாவுக்கும் ஒரு கண் இல்லாமல் போனது.

அந்தக் கோயிலடிக்குண்டு வெடிப்பில்தான் சேந்துக்குட்டி வீரச்சாவு. அவனின் 'பொடி' விசுவமடுவுக்குப் போனது. சித்தி போட்ட கடிதம் ஒரு மாதத்தால் வீட்டுக்கு வந்த பிறகுதான் சேந்துக்குட்டியின் வீரச்சாவு அப்பாவுக்குத் தெரிந்தது.

3

கிணற்றடியில் நின்ற நிறோ சித்தியைக் கண்டதும் கத்திக் கொண்டு ஓடினான். நிர்மலாவும் குசினிக்குள்ளிருந்து ஓடினான். சித்திக்குக் கிட்டப் போய் "சேந்துக்குட்டி... என்று அழுதார்கள்.

சேந்துக்குட்டியின் 'பொடியை' தான் பார்க்கவில்லையே என நிர்மலா சித்தியைக் கட்டிப் பிடித்து கத்தினான்.

சித்தி கேற்றடியில்தான் நின்றான். அவள் உள்ளூக்கு வர மாட்டான். சித்திக்கு அப்பாவைப் பிடிக்காது. அம்மா செத்து அடுத்த மாதம் அப்பா சித்தியைக் கேட்டவர் தன்னைக் கல்யாணம் செய்யச் சொல்லி.

சித்தி நெஞ்சோடு அணைத்து வைத்திருந்த சேந்துக்குட்டியின் படத்தை நிர்மலா பறித்தாள். மளமளவென்று சுற்றிய பேப்பரைப் பிரித்தாள். சித்தி அந்தப் படத்தைப் பயந்து பயந்துதான் கொண்டு வந்தாள். ஆனால், அவங்கள் படத்தைத் தொட்டும் பார்க்கவில்லை.

அப்பா வாசலால் இறங்கி ஓடிவந்தார். நிர்மலாவிடமிருந்து படத்தை வாங்கினார். பளிச்சிட்டது. படத்தில் சேந்துக்குட்டி இல்லை. அது நடராஜப் பெருமானின் ஆனந்தத் திருநடனப் படம்.

சித்தி சொன்னான் சேந்துக்குட்டியின் படத்துக்கு மேலே தான் அதை ஓட்டியதாக - சட்டங்களைக் கழற்றுவதற்காக அப்பா வீட்டுக்குள் ஓடினார். நிர்மலா வோடு நிறோவும் ஓடினான்.

சித்தி கேற்றடியில் நின்றான். சண்முகம் வந்தார். அவ

ரின் வீடு பக்கத்தில்தான். அவரின மகனைத்தான் கல்யாணம் செய்தான் - வெளிநாட்டுக்குப்போய் அவன் பத்து வருடம். இன்னும் கடிதம் கூடிப் போடவில்லை - சண்முகம் சித்தியுடன் கதைக் காமல் விலத்திவிட்டுப் போனார்.

அப்பா சட்டங்களைக் கழற்றி விட்டு சேந்துக்குட்டி யைப் பார்த்தார். சிரித்தபடியிருந்தான். நல்ல குட்டிக்குட்டிப் பற்கள். பெரிய மீசை. நல்ல கறுப்புத் தலைமயிர்.

"ஆண் மூலம் அரசாளும"

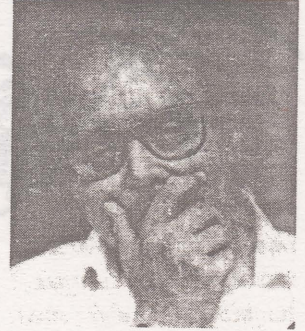
சோதியாச்சி சொன்னது அப்பாவுக்கு ஞாபகத்தில் வந்தது. அப்படியே அவளை நெஞ்சோடு அணைத்தார். நிர்மலாவும், நிறோவும் அவளை கட்டிப் பிடித்து அழுதார்கள்.

அப்பா அண்ணாந்து சுவர்களைப் பார்த்தார். தலைவாசலுக்கு மேலே அம்மாவின் படம், அதுக்குப் பக்கத்தில் மற்றவர்களின் படங்களுமிருந்தன. அப்பா நிர்மலாவிடமிருந்து சேந்துக் குட்டியை வாங்கினார் - கதிரையை கிட்ட இழுத்து. அதுக்கு மேலே ஏறினார். சுவரிருந்த தனது படத்துக்குப் பக்கத்தில் சேந்துக் குட்டியின் படத்தை வைத்தார். நிறோ கத்திக் கொண்டு சேந்துக்குட்டியைப் பறித்தான் - அவனின் கன்னங்களில் கொஞ்சினான் - கதிரையில் ஏறி சேந்துக் குட்டியின் படத்தை வைத்தான். நிர்மலா பேசாமல் நின்றான் - அப்பா சேந்துக் குட்டியின் படத்தை எடுத்து நிறோவின் படத்துக்கும் தனது படத்துக்கும் நடுவில் வைத்தார்.

நிறோவுக்கு அது சந்தோஷமாய் இருந்தது. அதை சித்திக்குச் சொல்வதற்காக ஓடினான் - அப்பாவும் வெளியில் போனார். நிர்மலா மெதுவாக சுவருக்குக் கிட்டப் போனார். கதிரைக்கு மேலே ஏறினான். அப்பாவின் படத்தையும் நிறோவின் படத்தையும் கழற்றினான். தனது படத்தை கொஞ்ச நேரம் பார்த்தபடி நின்றான். சேந்துக்குட்டி மாதிரி நல்ல வடிவான படம் - தனது படத்தையும் கழற்றினான்.

அந்த வெள்ளைச் சுவர்களில் இருக்கும் சேந்துக்குட்டி யின் படத்துக்கும் அம்மாவின் படத்துக்கும் நடுவில் நிறைய இடைவெளிகள் இருந்தன. அவள் மெதுவாக கழற்றிய படங்களை நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டு இறங்குவதற்கு திரும்ப, அப்பாவைக் கண்டான். அப்பா அவளையே பார்த்தார். அப்பாவுக்குப் பக்கத்தில் சித்தியும் நின்றான்.

அஞ்சலி

கோபிகிருஸ்ணன்

நவீனத் தமிழ்ப் படைப்புலகில் ஒரு முக்கியமான ஆளுமையாக தன் எழுத்துக்களால் அடையாளமானவர் கோபிகிருஸ்ணன். சமூக உளவியல் பிரச்சினைகளை தன் படைப்புகளில் பேசி கவனம் பெற்ற கோபிகிருஸ்ணனின் வாழ்வுலகமும் அவருடைய படிப்புத்துறையும் கூட சமூகவியலும் உளவியலும் தான்.

'ஒவ்வாத உணர்வுகள்' 'ரேபில் ரெனிஸ்', 'முடியாதசமன்', 'தூயோன்', உணர்வுகள் உறங்குவதில்லை, உள்ளே இருந்து சில குரல்கள் என சிறுகதைகளும் கட்டுரைகளுமாக பல நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

தமிழ் நாட்டில் பிறந்த கோபிகிருஸ்ணன் தனது எழுத்துகளினூடாக தமிழ்ப் பரப்பெங்கும் பரவலாக அறியப்பட்டவர். தன்னுடைய கதைகளினூடாக சொல்லப்படும் பிரச்சினைகளின் தீவிரத்தை மிக இயல்பான, சுவாரசியம் மிக்க மொழி நடையில் எழுதும் திறன் மிக்க ஆற்றல் மிக்க படைப்பாளி இவர். கோபியின் எழுத்தைக் கௌரவப்படுத்தி அவருடைய மரணத்திற்குப் பின் 'புது எழுத்து' என்ற சஞ்சிகை ஒரு சிறப்பிதழை வெளியிட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கியத்தினூடாக சமூக உளவியலைப் பேசி வந்த கோபிகிருஸ்ணன் 10.05.2003 அன்று தனது ஐம்பத்தியெட்டாவது வயதில் சென்னையில் காலமானார். கோபியின் இழப்பு தமிழ்ப் படைப்புலகில் ஒரு வெளிதான்.

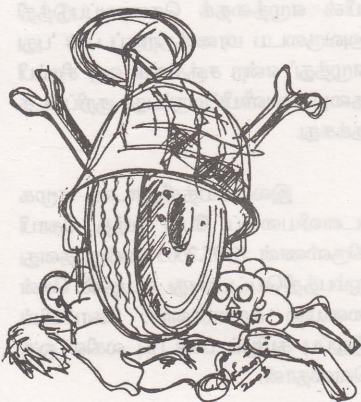
*

என்னிருப்பு

என் இதய வானம்
 இருட் துவாரங்கள் சூழ்ந்து
 அகன்ற பாழ்வெளியாய்.
 பகற்போதுகளில் வரும்
 சூரியக் கதிர்வளியாய்
 என்னிருள் அகற்றும்
 கதிரவன்,
 மின்மீனிகள் சலசலக்கும்
 இருட்போதுகளில்
 என்னிருப்பின் தேவை
 கேள்விகளால் நிரம்பி
 அவநம்பிக்கை சூழ்கையில்,
 நம்பிக்கையுட்டும்
 தன்னொளிக்கரங்களால்
 என்னுயிர் தடவிடின்
 என்னிருப்பு நிரந்தரமாகும்.
 இன்றேல்.....?

மனம்

குரங்காய் ஒன்றுள்ளே
 குதித்தாடும்.
 மனவெளி இருசுறாகி
 இல்லத்திசை நோக்கி
 உந்தும் போதில்
 இருள் சூழ் அடரடவிகளில்
 தொலைந்தபோதுகளில்
 திசையறிகருவி தேடி
 உள்ளே ஓர் ஏக்கம்.
 மனக்குதிரையடக்கிய
 கடிவாளம் ஒரு தேவையாய்
 ஒரு போதையாய் இப்போது.
 பொருள் பேசும் உலகின்
 பிறழ்ந்த மனங்களின்
 முகமுடியரித்து
 உள்நின்று புரளும்
 பொய்காண ஒரு வேட்கை.
 பிரிந்தாடும் மனதைக்
 சுறாக்கும் கூர்மைகள்
 நீணம்நிறை மனக்
 கூறுகளை இதமாக்குமா?
 ஓர்சுறாகவிடுமா?

உறவு

எங்கள் தெருக்கள்
 அப்போது
 குன்றுங்குழியுமாய்
 முடிக்கிடந்தன.
 நாங்கள்
 உறவுகளேதுமற்று
 தனித்திருந்தோம்.
 இருபது நாள் வயதுடைய
 கடிதங்களே உறவுகளாய்
 கண்ட போதில்
 உவகைகொண்டும்
 நின்று களிக்க நேரமின்றி
 உருண்டோடின காலங்கள்.
 பசுமையான நினைவுகளே
 உறவுகளாய் மனதில்
 நின்றுபோயின.
 திறந்த சமாதானக்
 கதவுகளுடு
 நீண்டகன்ற பாதைகள்
 வந்தன.
 கூடவே உறவுகளும்.
 மனதின் நிர்மலங்கள்
 அன்றே
 விடைபெற்றுக்கொண்டன.

தேடுகிறேன்
 உறவுப்பாலங்களின்
 ஓட்டைகளைச்செப்பனிட
 தார்வேண்டும்
 அகன்ற அந்த A9
 மீண்டும்
 முடிக்கொள்ளாதா?
 மிஞ்சிப்போன அந்தத்
 தார் போதும்
 உறவுகளைச்செப்பனிட.

மூன்று கவிதைகள்
 - தீபா குமரேஷ்

"உலகு சினை செயலால் சேர்ந்தவன்"
"முடிந்தது மலர்வோம் நம் சோதனை உறவுகள்"

கிணல் - உலகு கலா சூழல்
சிங்கள-தமிழ்
கலைக் கூடல்

இத்தனைக்குப் பின்னும்
கொழும்பும் எமதென்றே குறிப்பெழுதி
இடையிருந்த எல்லை தகர்த்து
வந்தோம் உங்கள் வாசல்.
ஆணியறைந்த காலத்துயர் அழித்து
மீண்டும் கையிணையும் மகிழ்வில்
அந்தப் பெருந்தெரு ஏறிவந்தோம்.
துருப்பிடித்திருந்த கபாடம் திறந்து
தூசிபடிந்த தெருகழுவி
புன்னகை சுமந்தோராய்
உள்ளூறிய நிறைவில் வந்தோம் தலைவாசல்.
"முகிழ்த்து மலர்வோம் நம் சோதனை உறவுகளுடன்" என
நீங்களனுப்பிய அழைப்பிருந்தது தெருச்சில்.
அச்சமில்லையெனும் நம்பிக்கையும்
உலகு உறவுகளால் நிரம்பியதென்ற உணர்வும்
அந்த வாசகத்தின்மேலே ஓளிர்ந்தது.
வரும்வழியெல்லாம் வாகனம் நிறுத்தி
வெள்ளையெய்யும்
சீனிச்சம்பல்
கிரீப்பத்
மாசிச்சம்பல்
கித்துள்பாணி என
பலகாலமுண்ணாப் பலகாரம் உண்டோம்.

உங்கள் அலை மீதென்பீர்பாகும்
எங்கள் மீதீப் பயணம்

-புதுவை இரத்தினதுரை

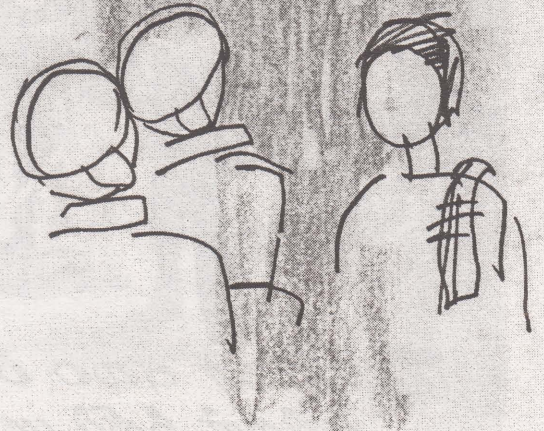

கலை - தமிழ்

அனுராதபுரத்தில்
மேலிருந்திறங்கித் தகுமெனச் சொல்லி
இதுவே தருணமென்றுரைத்து
எல்லாள் மகராசனும்
கெழுணு இளவரசனும்
ஒன்றாகநின்ற வரழ்த்தியனுப்பினர் வழி.
இருளழித்து ஒளிதூவ்வந்தன எம் தேர்கள்.
பாதீவழிவந்து எதிர்கொண்டன
உம் பல்லக்குகள்.
வந்தோம் கங்கையாள் சூழி.
வருகிவன்றுரைத்து
வழிபணிக்க நீவிர் தழுவியபோது
தோளில்விழுந்து சுட்டது கண்ணீர்.
நலமாயிருந்ததா பயணவழி எனக்கேட்டீர்
கரைந்திளகிச் சிலிர்த்ததிதம் மேனி.
சந்தோஷத்தில் சிறகுமுளைத்துக் கொண்டது
எம் முதுகு.
அன்றிரவு படுக்கைகட்டி
உம் மனசென அதில் வெள்ளைவிரித்து
மீன்விசிறி சுழலவிட்டு
தலைமட்டில் தண்ணீர்க்குடுவை வைத்து
நுளம்புத்திரி கொழுத்தி
அறையிருந்து விடைபெற்றோகி
வாசலிலிருந்தீர் காவல்.
மனிதம் முகிழ்த்த உம் முகமெண்ணி
வழிதூங்காதிருந்த இரவு விடிந்தபோது
இனங்களைக் கடந்தும்
மதங்களைக் கடந்தும்
உறவு நூலிழைபிடித்து ஓடுமென்பதற்கு
சாட்சியாயினீர் நீர்.
இருளினிச் சாகுமெனச் சொல்லி
வந்தான் ஒளிக்கடவுள்.
ஒரு சிங்கள முற்றத்தில்
நீண்டகாலத்தின் பின்னான சூரியோதயம்.
அழகாய் பூமலர்ந்திருந்தது.
பனிதூவிய சிறு குளிர்ருந்தது.
புதிய தொடக்கத்தின் புலர்வென
சாளரம் திறந்து காற்றை அளைந்தோம்.
தூரத்தே பன்சலையிலிருந்து வந்த
பிரித்தொலியுடன் சேர்ந்து
உயிர்கசிந்து உருகியது உம் உறவெண்ணி.
புதிய நகரசபைமண்டபம் வந்திறங்கியபோது
நெஞ்சின் மடிப்புகளில் பாசி படர்ந்திரா மனிதராய்
வாசலில்நின்று வரவேற்றீர்.

இருபதுவருடங்களுக்குப் பின்னான இணைவு என
சிங்கள + தமிழ் வாய்கள்
ஒன்றுக்கொன்று சொல்லி உருகின.
கலைஞர்கள் இணையும் கலைக்கூடலில்
ஒன்றாக நின்று ஒளியேற்றினோம்.
இதை எப்படிப்பொறுக்கும் இனப்பூதம்?
மனிதக்கொடிகள் பின்னிப்பிணைவதைப் பார்த்தால்
நச்சுமரங்கள் நடுங்காதா என்ன?
வாய்திறந்து கூவியபடி வந்தன பேய்கள்.
கொள்ளிக்கண்கள் தீயுயிழ
கையிற் கோடரியுடன்
மண்டையோடுகள் தரித்த மார்பினராய்
குருதிவழியும் பற்களைக்காட்டிக் குதித்து
'தமிழன் எப்படி வரலாம் எம் தலைநகர்?' என
கேட்டுக் கூவியது புழுவாய்திறந்த பூதம்.
திகைத்துப் போனோம் நாம்.
அதிசயம் இப்படியும் நிகழுமென
பேயில் மின்னவடித்ததுபோல இறங்கின
மனிதக் கைகள்.
முன்னே நின்றன நல்லுறவுப் பாலத்தின்
நடுத்தூண்கள்.
மனிதனுக்காக மனிதன்சிறிய கண்ணீரை
தயிலுருக்காக சிங்களவர் கொட்டிய செந்நீரை
தரிசித்தனர் தமிழர்.
காவல்வேலியெனக் கைகளை இணைத்து
சுற்றிக்கொண்டன சொந்தங்கள்.

கலை - தமிழ்

கவசமாயினர் மனிதர்.

தோழர்களே!

தோழியரே!

உம் தலைகளில் முகில்கள் படிய உயர்ந்து

அடிமுடியறியா விடிவின் வடிவினராய்

எம் கண்களின் முன்னே நின்றீர்.

மெளனமாய் வணங்கினோம்.

மந்திரம்போல் உம்நாமம் உச்சரித்தோம்.

திரும்பும்போதும்

பாதிவழிவரையும் எம்முடன் பயணித்தீர்.

வழிநெடுக உம்மை அசைபோட்டபடியே

வந்தோம் எம் உள்வரையும்.

உம்மை நாமும்

எம்மை நீரும் தெரிந்துகொண்டோம்.

எனினும் போதாமையுள்ளது அதிகமீதமாய்.

அகலமாயுள்ளது பாலமற்ற ஆற்றுவெளி;

நீரவலேண்டும்.

நடப்போம் இப்பயணவழி தொடர்ந்தும்.

ஒன்று தெரியுமா உங்களுக்கு?

இன்றும் நீங்களே எங்கள் பேசும்பொருள்.

இனியும்தான்.

நாங்கள் போராடுவது மனிதருக்கெதிராய் அல்ல

பேய்களுக்கு எதிராகவெனப் புரிந்திருப்பீர்.

நீங்களும் இவ்வழியில் இனியிருப்பீர்.

மீண்டும் சந்திப்போம் சொந்தங்களே

ஆயுபோவான்.'

குறிப்பு

(29.30-10-2003 இருதினங்கள் கொழும்பு புதிய நகரசபை மண்டபத்தில் 'ஹிந்து' குழுவினரால் ஏற்பாடு செய்து திறம்பட நடந்த 'சிங்கள தமிழ் கலைக்கூடலு'க்குச் சென்றுதிரும்பிய ஒருவனின் நெஞ்சின் பதிவு. இந்த இருதினங்களும் 'சிஹல உறுமய' இக்கூடலை இனவாத கண்கொண்டு குழப்பமுயன்று தோற்றுப் போனதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இனங்களுக்கிடையே உண்மையான நல்லுறவையும் புரிந்துணர்வையும் ஏற்படுத்த 'ஹிந்து' குழுவினர் எடுத்துவரும் நலநியித்தங்கள் நம்பிக்கை தருகிறது.)

கொழும்பு புதிய நகரசபை மண்டபத்தில் 2003 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 29, 30 ஆம் திகதிகளில் 'ஹிந்து' குழுவினரால் நடாத்தப்பட்ட சிங்கள - தமிழ் கலைக் கூடலானது சிங்கள - தமிழ் கலைஞர்களுக்கிடையிலான பரஸ்பர உறவுகளை வலியுறுத்தப்பட்ட நிகழ்வாகவே அமைந்திருந்தது. அதே நேரம் சிங்கள கலைஞர்கள், புத்திசீவிகள் மட்டத்தில் இனவாதத்திற்கு எதிராகவும் சமூகம் மீதான கலைஞர்களினதும் புத்திசீவிகளினதும் பங்களிப்பு, கடமைப்பாடு தொடர்பாக விழிப்புணர்வு தோன்றுவதற்கும் காரணமாகியது. அந்த கலைக் கூடல் நிகழ்ச்சியை தடுக்கும் நோக்கத்தில் "சிஹல உறுமய" என்ற அரசியல் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதலை கண்டித்து பல கட்டுரைகள், கவிதைகள் சிங்கள பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. கீழ்வரும் இரு கவிதைகள் 2003.11.16 ஆம் திகதி "ராவய" வார இதழில் வெளிவந்தவையாகும்.

(மொர்)

2003 - 10 - 29

பனையோலைகளை நிலுலாக்கிக் கொண்டு
காயப்பட்ட இதயத்துடன்
புதிய நகரசபை மண்டபத்திற்கு வந்தீர்கள்
நீங்கள்

கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு
உங்களைப் பார்க்கும் ஆவலுடன்
புதிய நகரசபை மண்டபத்திற்கு வந்தவன்

நான்
காக்.... காக்.... என்று கத்திக்கொண்டு
மலம் கழித்தன காகங்கள்.
பொன்னான சொற்களைத் தடுக்க
இரைச்சலிட்டன காகங்கள்

-சமிந்த கிறிஸாந்த குமார

உனது மாமிசத்தை
தீன்னும் நோக்கில் வந்த
காட்டுமீராண்டிகளுக்கு
நான் தருக்கீறேன்
துண்டு துண்டாக கீழ்த்து
எனது இதயத்தை

உனதா அல்லது எனதா என்று
வேறுபாடு தெரியாது,
அதுகளின் நாக்குகளுக்கும் புற்களுக்கும்

உனது குருதியை எடுக்க
கொண்டு வந்த தடிகளுக்கு
நான் எனது தலையை கொடுக்கீறேன்.
உனது என்றால் என்ன
எனது என்றால் என்ன
அதுகளுக்கு வேண்டியது குருதி மாதீரமே.

கண்டேன் நான்
நீத்திய நீரந்தர
தோழமைத்துவத்தின் அபீலாஷை
சீவப்பு நிறத்தீல்
முத்தமீடுவதை
புதிய நகரசபை மண்டபத்தின் தரையை.

என்னால் எப்படித்தான்
பார்த்துக்கொண்டு இருக்க முடியும்
நீ செத்து விழுவதை
எனது முற்றத்தீல்.

சிங்கள தமிழ் கலைக்கூடல்

அல்லது

தோழமைத்துவத்தின் பொழுது

-சஞ்ஜய வொன்சேகா

தமிழாக்கம் : சாமிநாதன் விமல்

புர்ந்துகொண்டேன் நான்
கௌரவமான மனித வாழ்க்கைக்காக
குரலெழுப்பும்
உனக்காக
என்னால் செய்யவேண்டிய
போராட்ட மொன்றும் உண்டு என்பதை
கடைசியில்
எனதும் உனதும் ஆத்மாக்களை
ஒரே சீலுவையில் வைத்து
ஆணியடிக்கப்படக் கூடும்.

ஆயினும்
சீலுவையில் இருந்து
சொல்லீ இருந்தது போல
“தெரியாமல் செய்யும் பாவங்களுக்காக
அதுகளை மன்னித்துக்கொள்”
என்று
நான் ஒரு போதும் சொல்ல மாட்டேன்.

தோழர்களை,
எழுந்திருங்கள்!
இது
குருதீக் குட்டைக்குள்
பீணங்களை குவிக்கும்
காட்டுமீராண்டிகளின் கனவை
தோற்கடிக்க வேண்டிய
தருணமாகும்.

சீங்களத் தமிழ் கலைக் கூடலை ஒழுங்கமைத்து நடாத்திய 'ஹ்று' குழுவினரால் அந்தக் கலைக்கூடல் தொடர்பாக 'ஹ்று' பத்திரிகை, சீர்ப்புச் சீரேறெடொன்றை வெளியீட்டிநடக்கிறது. இனவாதத் தீமைக்கெதிராக 'மானிட உழைப்பின் வெற்றி' என்ற பெயரில் வரும் கட்டுரையில் ஹ்று குழுவினர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்:

"1983 ஆம் ஆண்டு கறுப்பு யூலையன்போது சீங்களக் காதையர் சீவரால் தமிழ் இளைஞர் ஒருவரை நிரவாணமாய் தூக்கிக் கொலைசெய்ய முயற்சித்த காட்சிப் படம் பிரபல

யமான புகைப்படமாகும். அதுவே கடந்த இரண்டு தசாப்த காலத்தில் தமிழ் சீங்கள உறவின் குறியீடாக தமிழ் மக்களால் புரிந்து கொள்ளப்பட்டது.

இன்னவரும் தசாப்தங்களில் சீங்கள - தமிழ் உறவின் தலைவீதியைத் தீர்மானிக்கும் புதிய புகைப்படங்களை நாங்கள் இப்போது உங்கள் முன் சமர்ப்பித்துள்ளோம். தமிழ் இளைஞர் ஒருவரைக் கொலை செய்ய முயற்சிக்கும் சீங்களக் காதையர்களுக்குப் பதிலாக, சீங்கள இனவாதக் காதையர்களின் தூக்கு தலிலிருந்து தமிழ்க் கலைஞர்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும்

நோக்கத்தில் கையில் அகப்படும் எந்த ஒரு பொருளையும் எடுத்துக்கொண்டு காதையர்களுக்கு முகம் கொடுக்கும் சீங்களவர்கள் அந்த புதிய புகைப்படங்களில் உள்ளனர்.

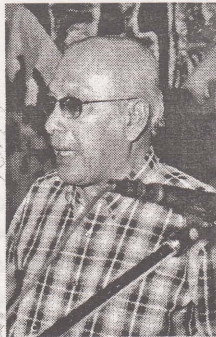
1983ஆம் ஆண்டு கறுப்பு யூலையன் மீலேச்சத்தனத்தின் புகைப்படத்துக்குப் பதிலாக 2003 ஒக்டோபர் மாதத்தில் நாங்கள் சகோதரத்துவத்தை புதிய புகைப்படத்துடன், சீங்கள - தமிழ் உறவைச் சுட்டிக்காட்டும் அரித்தம் பொதிந்த புதிய காலகட்டத்துக்கு வந்துள்ளோம்.

-ஹ்று

"புதிய களத்தைத் திறப்போம்"

இந்த சீங்கள தமிழ் கலைகூடலில் நான் மிகவும் உற்சாகத்துடன் பங்குகொண்டேன். உண்மையாக இது ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவமான நிகழ்வு. கிட்டத்தட்ட 20 வருடங்கள் நிகழ்ந்த யுத்தம் காரணமாக சீங்கள தமிழ் கலைஞர்களுக்கிடையில் எந்தவித உறவும் இருக்கவில்லை. அந்த முறிந்துபோன உறவை மீண்டும் கட்டியெழுப்பும் செயற்பாடுகளில் ஒன்றாகத்தான் நான் இந்தக் கலைக்கூடலைக் காண்கின்றேன். தமிழ் மக்களும் இந்த நாட்டின்

பெராசிரியர் கசரித கம்லக்

பிரஜைகளாவர். அவர்களுக்கு பொங்குதமிழோ அல்லது வேறொரு நிகழ்வோ நடாத்துவதற்கு சனநாயகத்தின் சுதந்திரமும் உரிமையும் உண்டு.

**கலைக் கூடல் பற்றி
சில சிவ்லாக்க ஞூல்கள்**

"வறுமையான நிகழ்வு"

இனோகா சத்யாங்கினி கீர்த்திநந்த

உண்மையாகவே இந்தக் கலைக்கூடல் ஒரு அரிய சந்தர்ப்பம். இரண்டு தசாப்த காலமாக இவ் இரண்டு இனத்தினர்களும் பிரிந்து வாழ்ந்தோம். தெற்கில், கொழும்பில் நாங்கள் வசித்தாலும் இந்தப் பிரதேசத்தில் கூட தமிழ் சீங்கள மக்களுக்கிடையில் நெருங்கிய தொடர்பு ஒன்று இல்லை. தற்போதைய அரசியற் குழலிற்கூட அவ்வாறான ஒரு உரையாடலிற்குத் தகுந்த ஒரு இடம் எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனவே கலைஞர்கள் என்ற ரீதியில் தமிழ்க் கலைஞர்களைச் சந்திக்கக் கிடைத்தது ஒரு அரிய சந்தர்ப்பம். இதில் பங்குகொண்ட நான் உண்மையாகவே இது அப்பாவிக் கலைஞர்களுடைய ஒரு ஒன்று கூடல் எனப் புரிந்துகொண்டேன்.

"நான் மகிழ்ந்த கணங்கள் அவை"

நான் இந்தக் கலைக்கூடலில் மனித நேயத்தை மையமாக்கிக் கொண்டு பங்குகொண்டேன். நான் ஒரு இனவாதியல்ல. இதேபோல எந்தவொரு குழுவையும் சார்ந்தவனும் அல்ல. வடக்குக் கிழக்கிலிருந்து கலைஞர்கள் புதிய நகரசபை மண்டபத்துக்கு வருகிறார்கள் என்று அறிந்தவுடன் அந்த உணர்வு காரணமாக இந்த இடத்திற்கு வந்துசேர்ந்தேன். அந்தக் கலைஞர்களை மிகவும் உற்சாகத்துடன் வரவேற்றதை நான் கண்டேன்.

கௌசலயா பர்ணாந்த

“மதிக்க வேண்டிய உரிமை”

“வரலாற்றின் குப்பைத் தொட்டிகள்”

டபிள்யூ ஜயசீனி

ஒக்டோபர் மாதம் 29, 30 ஆம் திகதிகளில் நடத்தப்பட்ட சிங்கள தமிழ் கலைக்கூடல் தொடர்பாக பத்திரிகை வாயிலாக நான் அறிந்து கொண்டேன். ஆயினும் அதில் பங்கு கொள்ள என்னால் முடியவில்லை. உண்மையாக இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஏற்பட்ட நிகழ்வுகள் தொடர்பாக பெரும் கவலை ஒன்று என்னிடம் தோன்றியது. இந்த நாட்டில் வாழும் மனிதர் என்ற ரீதியில் தமிழ் மக்களும் தமிழ் கலாச்சாரத்தின் பெறுமதியும் அபிமானத்தையும் உலகத்துக்குக் காட்டும் இந்த நேரத்தில் சிங்களவர்களாகிய நாங்கள் சிங்கள கலை கலாச்சாரம் ஒன்று உண்டு என்று கூறினாலும் அப்படியான ஒரு கலாச்சாரம் இல்லாதவர்கள் என்று இந்த நிகழ்வுகளின் ஊடாகக் காட்டியுள்ளோம். இந்த விழாத்துவாக்குதல் மேற்கொண்டு அதற்கு இடையூறு செய்தது பேரினவாதச் செயற்பாடாகும். நாளைஸ்டீக்களுக்கு வரலாற்றின் குப்பைத் தொட்டிகள் உரியது.

இந்தக் கலைக்கூடலில் பங்கு பற்றிய பெரும்பாலான கலைஞர்கள் எனக்குத் தெரிந்தவர்கள். நாடகத்துறை, சினிமா, தொடர்பாடல் ஊடகங்கள் இலக்கியம் போன்ற துறைகள் தொடர்பாக இந்தக் கலைஞர்களுடைய கருத்துக்களை அறிய வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் குறிப்பாகப் புலிகள் என்று கூறி குற்றம் சுமத்தப்பட்டுள்ள இக்கலைஞர்களுடைய கருத்துக்கள் என்ன, அவர்கள் அந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது ஏன், அவர்களுடைய சமூகப் பின்னணி என்ன, என்ற விடயங்களை அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வம எனக்கு இருந்தது. இதற்கு

முதல் இவ்வாறான சந்தர்ப்பம் எனக்கு இருக்கவில்லை. இந்த இடத்தில்தான் சில கலைஞர்களை அறிந்துகொண்டேன். அந்தச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது தொடர்பாக நான் நன்றி கூறினேன். உண்மையாகவே இந்தக் கலைஞர்கள் வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசங்களுக்கு வருமாறும் நாடகம், திரைப்படம் போன்ற நிகழ்வுகள் சேர்ந்து நாடாத்துவோம் என்றும் எங்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தார்கள். எந்த ஒரு கலைஞருக்கும் எந்த ஒரு நபருக்கும் தமது கருத்தினைத் தெரிவிக்க உரிமை உண்டு. நாங்கள் அந்த உரிமையை மதிக்க வேண்டும்.

பராகம் நிரியல்ல

“புதிய வாசலைத் திறந்த நிகழ்வு”

சினிமாத்துறையில் ஈடுபாடு உள்ள கலைஞர் என்ற ரீதியில் நான் இந்தக் கலைக்கூடலில் கலந்துகொண்டேன். சினிமாத்துறையுடன் ஈடுபாடு உள்ள தமிழ் கலைஞர்களை இதற்குமுதல் சந்திக்கக் கிடைக்கவில்லை. இந்த கலைக்கூடலின்போது அந்தக் கலைஞர்களுடன் நான் உரையாடினேன். அந்தக் கலைஞர்களின் ஆக்கங்கள் தொடர்பாக நான் கருத்துக்களைப் பரிமாறினேன். அதன் காரணமாக அக்கலைஞர்களுடன் சேர்ந்து வேலை செய்ய வேண்டும் என்ற தேவையும் உறவும் அவசியமெனப் பட்டது. அக்கலைஞர்களுக்கும் எனக்குமிடையில்

சத்தியஜித் மாஇதிபே

கருத்து ரீதியாக வேறுபாடுகள் இருக்கலாம். ஆனாலும் பொதுவான மனிதத்துவமும் கலை தொடர்பாக எங்களுக்கிடையில் உள்ள ஒற்றுமைகள், ஒன்றாக வேலை செய்யவேண்டிய தேவை, விருப்பம் உருவாகக் காரணமாக இருந்தது. நாங்கள் சிங்களப் பௌத்தர்கள். எனவே இந்தத் தாக்குதல் சிங்களவர் என்ற ரீதியில் பார்க்கும்போது ஒரு வெட்கப்பட வேண்டிய விடயம். ஒரு பௌத்தர் என்ற ரீதியில் பார்க்கும்போது கவலைக்குரிய விடயமாகும்.

அசோக ஹந்தகம்

“வெற்றி வற்ற உறவு”

இந்தக் கலைக்கூடலில் நடந்த சம்பவங்களை நான் கண்முன்னே கண்டேன். அதேபோல அந்த நிகழ்வுகளுக்குப் பிறகு ஊடகங்கள் மேற்கொண்ட உண்மையற்ற பிரச்சாரங்களும் கண்டேன். ஆயினும் அவ்வாறான தாக்குதல்களை முறியடித்துக் கொண்டு இந்த விழாவை நாடாத்தி முடித்தது பெரும் வெற்றியென்று நான் நினைக்கின்றேன். இது சிங்கள தமிழ் கலைஞர்களுடைய, மக்களுடைய, சமாதானத்தை விரும்பும் அனைவருடைய பெரும்

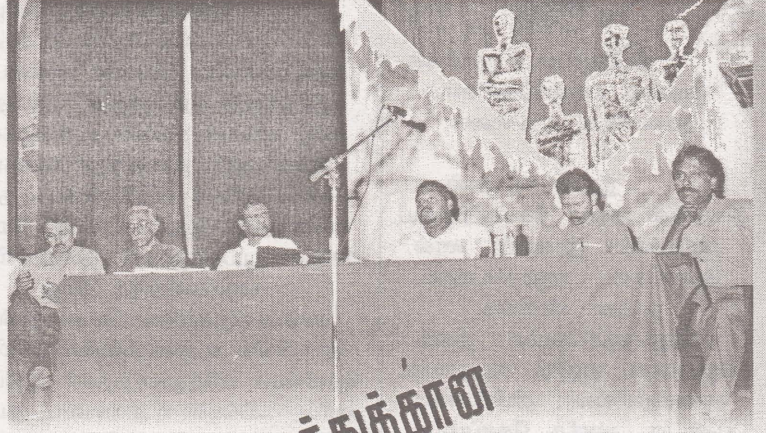
வரலாற்று முக்கியத்துவமான வெற்றி என்று நான் கூற விரும்புகின்றேன். பெரும் அச்சுறுத்தல்களுக்கு, இடையூறுகளுக்கு மத்தியில் மிகவும் தைரியத்துடன் ஒழுங்காக இந்தக் கலைக்கூடலை இரண்டு நாட்கள் நாடாத்தி முடித்ததன் ஊடாக சிங்கள தமிழ் சமூகங்கள் முன்பிருந்த நிலைமையில் இருந்து பார்க்கும் போது அது வளர்ச்சியடைந்து கொண்டு போகும் என்பதை நான் கண்டேன்.

“எதன்மீது விழந்த அடி?”

கலாநிதி
சுனில் விஜேசிறிவர்தன

ஊடகங்களால் உண்மை மறைக்கப்பட்டு நிகழ்வுகளை தங்களுக்குத் தேவையானபடி பதிவுசெய்யும் பயிற்சி, இவ்வாறு மிலேச்சத் தனமான சமீப வரலாற்றில் இதற்கு முதல் நிகழ்வில்லை. ஆயினும் கடைசியில் என்ன நடந்தது? தேசப்பற்று, இனப்பற்று என்ற போர்வையில் மறைந்துகொண்டிருந்த மிலேச்சத் தன்மை உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் வெளிச்சத்துக்கு வந்ததேயாகும். இருபது வருட காலமாக கொடுமையான ஒரு யுத்தத்தில் சிக்கிக்கொண்ட இரண்டு இனங்களைச் சார்ந்த கலை, இலக்கிய, கலாசார செயற்பாடுகளில் செயற்பட்டவர்கள் அன்று புதிய நகரசபை மண்டபத்தில் பங்குபற்றினர். பங்கு கொண்டவர்களுக்கிடையில் பலவித வேறுபாடுகள் இருக்கலாம். ஆனால் பொதுவான நடத்தை, அமைதியையே சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. அது பண்பட்ட சமுதாயத்தின் ஒரு நடத்தை யாகும். அந்த நடத்தை மீதுதான் இந்தத் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது.

புதிய பயணத்துக்கான வெளி

—செல்வமனோகரன்

இலங்கையில் போரை முடிவுக்குக்கொண்டு வருவதற்கென சமாதானத்திற்காக உழைக்கும் காலம் இது. இக்காலகட்டத்தில் சமாதானத்திற்காக விடுதலைப்புலிகளும் சிங்கள அரசும் முயற்சிக்கின்ற அதேவேளை இருதரப்பையும் சேர்ந்த மக்களினது பங்களிப்பும் அவசியமானதாகும். ஆகவே இரு சமூகங்களினதும் தனித்துவத்தைப் பேணுகின்ற, என்றென்றைக்கும் தத்தம் சமூகப் பண்பாட்டுத் தளங்களை வளர்த்தெடுக்கின்றவர்களான கலைஞர்களுக்கும் இதில் பெரிய பங்குண்டு. அதற்கான முன்மாதிரி முயற்சிகளில் ஒன்றாக 'ஹிறு' குழுவினர் நடத்திய சிங்கள தமிழ் கலைக்கூடலைக் குறிப்பிடலாம். ஹிறு குழுவினரின் ஏற்பாட்டில் இலங்கை முழுவதிலுமுள்ள தமிழ் சிங்கள கலைஞர்கள் சமாதானத்துக்கான ஒத்துழைப்புக்காக, புரிந்துணர்வுக்கான பகிர்தலுக்காக, பரஸ்பர மதிப்புக்கான, உரையாடலுக்காக கொழும்பு புதிய நகரசபை மண்டபத்தில் 2003

ஒக்ரோபர் 29, 30 ஆகிய இரு நாட்களும் ஒன்றுகூடினர். முதலாம் நாள் அமர்வில் திலினா வீரசிங்க, பேராசிரியர் சுசரித கம்லத், எரிக் இலயப்பாரச்சி, ஜயத்திலக கம்மெல்லவீர, ஜயதிலக பண்டார, கலாநிதி சுனில் விஜேசிறிவர்தன, நவரத்தினகமகே, மகிந்த சந்திரசேகர, அசோக ஹதகம, பிரசன்ன விதானகே, சத்திஜித் மாஇடிபே, இனோகா சத்தஜாங்கினி கீர்த்திநந்த ஆகியோர் சிங்கள கலைஞர்கள் சார்பில் உரையாற்றினார். தமிழ்க் கலைஞர் சார்பில் செ.யோகநாதன், இராஜ தர்மராஜா, திசேரா, கலாநிதி என்.சண்முகலிங்கன், கமலினி செல்வராஜன், புதுவை அன்பன், அ.யேசுராசா, க.சட்டநாதன் அமரதாஸ் என்போர் பேசினர். ஜயதிலக பண்டாரவின் மனதை உருக்கும் நெகிழ்ச்சியான குரலில் ஒலித்த பாடல் - இசை நிகழ்ச்சியுடன் முதல்நாள் அமர்வுகள் நிறைவைப் பெற்றன. அன்று காண்பிக்கப்படுவதாக இருந்த ஞானரதனின் 'முகங்கள்'

விடியோப்படம் தவிர்க்க முடியாத காரணங்களினால் காண்பிக்கப்படவில்லை.

இரண்டாம் நாள் நிகழ்வில் அனூர கே.எதிரிகூரிய, ஆரியவங்ச இரணவீர, லால் ஹொகொட, அஜித் பெரகும், நந்தன வீரசிங்க, எஸ்.ஜி.புஞ்சிஹேவா, திலக் ஜெயரத்தன, அஜித் சமரநாயக, குணசிறிசில்வா, திபிரியாகம பண்டார, சுனந்த தேசப்பிரிய, பியல் காரியவசம், தர்மசிறி பண்டாரநாயக்க, பராகிரம நிதியெல்ல ஆகியோர் சிங்கள தரப்பில் உரை செய்தனர். தமிழ் கலைஞர்கள் தரப்பில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, கவிஞர் சோ.பத்மநாதன், சு.விவ்வரெத்தினம், மு.இ.அ.ஜபார், யதீந்திரா, நிலாந்தன், டி.சிவராம், நிராஜ் டேவிட், பா.சிவகுமார், குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம் ஆகியோர் உரையாற்றினர். மாலையில் தே.தேவானந்தின் 'அக்கினிப் பெருமூச்சு' நாடகம் நிகழ்த்தப்பட்டது.

இந்த இரண்டுநாள் நிகழ்வுகளிலும் கலந்துகொண்ட சிங்கள கலைஞர்கள், தமிழ் மக்கள் மீது தாம் வைத்துள்ள அன்பையும் மதிப்பையும் வெளிப்படுத்தினார்கள். 'சகல

மக்களும் தத்தம் உரிமைகளோடு சுதந்திரமாக வாழவேண்டும் என்றும் 'அதற்காக தாம் என்றைக்கும் கலாச்சாரதளத்தினூடாக 'சுதந்திரப் போர்புரியத் தயார்' என்றும் உறுதியுரைத்தார்கள். இவையெல்லாம் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளிடம் சிங்கள கலைஞர்களின் மேலான அன்பையும் மதிப்பையும் ஏற்படுத்தின. அத்தோடு தமிழ் மக்கள் தங்கள் உரிமைகளை பெறுவதற்கு இணைந்து சிங்களப் படைப்பாளிகள் கைகோர்க்கத் தயார் என்பதையும் இது காட்டியது. மேலும் சிங்கள ஆய்வாளர்கள், தமிழர்களினது கலைகளிற்கும் தமது கலைகளிற்குமிடையிலான நீண்ட, நெருங்கிய உறவையெல்லாம் மிகத் தெளிவாக எடுத்துரைத்தனர். குறிப்பாக ஆரிய - சிங்கள உறவையிட, தமிழ் - சிங்கள கலை இலக்கிய உறவு மிக நெருங்கியது என்பதை கலாநிதி சுனில் விஜேவர்த்தன தனதுரையில் விரிவாகக் குறிப்பிட்டார்.

பொதுவாக மூன்றாம் உலக நாடுகள், வல்லரசு நாடுகளால் எவ்வாறு நசுக்கப்படுகின்றன என்பதையும் அதன் ஒரு வடிவமாகவே இனப்பிரச்சினையால் நாமும் அதற்குள் அமுங்கிப்போகும் தரப்பாக்கிய நிலையில் இருப்பதையும் எல்லாப் பேச்சுக்களும் கோடிக்காட்டின. மேலும் தொன்மையான சிங்கள தமிழ் உறவு, அரசியல் தலைவர்களாலும் பேரினவாதிகளாலும் தீய அந்நிய சக்திகளாலும் பாதிப்படைந்து பிரிநிலையில் நிற்பதையிட்டு தங்கள் கவலையையும் ஆதங்கத்தையும் வெளிப்படுத்தினர்.

தமது உரையாடல்கள் மூலம் தமிழ்க்கலைகளின் சிறப்பம்சங்களையும் ஈழத்தமிழ் மக்கள் இதுவரை அநுபவித்து வந்த கொடூர

வாழ்க்கையையும் யுத்தத்தால் சிதைந்துபோன வாழ்வின் அவலங்களையும் துயரங்களையும் எடுத்துச் சொல்ல முற்பட்டனர் தமிழ்க் கலைஞர்கள். அவற்றினூடாக தமிழர் தரப்பு நியாயங்களை உரத்துக் கூறினர். தமிழர்களுடைய போராட்ட செல்நெறி உணர்த்தப்பட்டது. ஆக மொத்தத்தில் எல்லா ஆய்வாளர்களும் தத்தம் கடமையைச் செவ்வனே செய்தனர். ஆயினும் பெரும்பாலானோர் நேரத்தைக் கவனத்திற்கொண்டிருந்தால், இன்னும் செழுமையாக விடயங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள வாய்ப்பிருந்திருக்கும். குறிப்புரையாளர்கள் நேரச் சுருக்கம் காரணமாக தமது தெளிவுரைகளை விளக்கமுடியாமற் போயிற்று.

இந்தக் கலைக்கூடலை அதன் ஆரம்ப நடவடிக்கையில் இருந்தே சிறுல உறுமய குழம்பு முற்பட்டதும் முதல் நாள் நிகழ்வில் அது கலகம் விளைவித்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது. கலைக்கூடல் பற்றிய செய்திகளை பெரும்பாலான கொழுப்பு மீடியாக்கள் அடக்கி வாசித்திருந்த போதும், சிறுல உறுமயவின் நடத்தையால் கூடல் பற்றிய செய்திகள் மறுநாள் மிகப்பெரிய அளவில் முக்கியத்துவம் பெற்றுவிட்டன. எல்லாச் செய்தி ஊடகங்களிலும் கலைக்கூடலே முதன்மைச் செய்தியாக இடம்பெற்றிருந்தது. சிறுல உறுமயவின் தாக்குதல் முயற்சி பாரிய தோல்வியில் முடிவடைந்ததுடன் அவர்களின் பேரினவாத உணர்வும் சமாதானத்துக்கெதிரான நோக்கமும் உலகில் அம்பலமாகியது.

அதேவேளை சிறுல உறுமய குழுவினரின் அடாவடித் தனத்தினால் மாநாட்டு ஏற்பாட்டாளர்களான 'ஹிந்து' குழுவினரான மூவருக்கு காயங்கள் ஏற்பட்டது. தமிழ்க் கலைஞர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் நல்லுறவுக்கான தளமான கூடலை குழப்பும் நோக்கை

முறியடிப்பதற்காகவும்
அந்தச் சிங்கள கலைஞர்கள்
தீவிரத்துடன் போராடினர்.
சிங்கள கலைஞர்களின்
அந்தக் கண அர்ப்பணிப்பு
மிக்க செயற்பாடுகள் எல்லாத்
தமிழர்களிடமும் பெரும்
மதிப்பை ஊட்டியது. முதல்
தடவையாக சிஹல
உறுமயவின் பேரினவாத
முகத்தில் அடி விழுந்தது
அன்று. தமிழ்க் கலைஞர்கள்
அந்தச் சிங்களக்
கலைஞர்களை நேசம்
மிகக்கொண்டு நன்றி
பாராட்டினர்.

மேலும்
இக்கலைக்கூடல் சிங்கள
தமிழ் கலைஞர்கள்
மனத்திறந்து பேசவும் நட்புக்
கொள்ளவும் உதவியது. தமிழ்
கலைஞர்களுடன் அன்போடும்
நட்போடும் உறவாடி உரிய
பாதுகாப்பும் செய்த 'ஹிறு'
குழுவினரும் சிங்கள
கலைஞர்களும் மறக்க
முடியாதவர்கள்.
ஐக்கியத்துக்கும்
சமாமதானத்துக்கும்
புரிந்துணர்வுக்குமான இந்தக்
கூடல் இதனுடன்
நின்றுவிடாமல் புதிய
பரிமாணங்களைக் கொண்ட
அர்த்தபூர்வமான
செயற்தளங்களை விரிக்க
வேண்டும். அதற்குரிய
பொறுப்பு இருசாராருக்கும்
உண்டு. யுத்தத்துக்கு
முன்னிருந்த நிலைமை மட்டும்
வந்துவிட்டால்
போதுமென்றில்லாமல் புதிய
வாழ்வுக்கான தளம்
விரியவேண்டும். புதிய
தொடக்கத்திற்கு 'ஹிறு'
குழுவினர் வித்திட்டுள்ளனர்.
இதை வளர்த்தெடுக்க
வேண்டியது
எல்லோருக்குமுரிய கூட்டுப்
பொறுப்பு.

சவால்கள்
நிறைந்ததொரு பயணத்தை
நாங்கள் செய்யவேண்டும்.
புரிந்துணர்வுடனான
பகிர்தலுடன் இந்தப் பயணம்
நிகழட்டும். *

தாயே!
நாங்கள்
சுதந்திர இலங்கையில்
சிங்கள பௌத்த இனத்திலிருந்து
விலகிவிட்டோம்.

பௌத்த பிக்குவே!
தமிழருடைய குருதியோ மாமிசமோ இங்கு இல்லை.
மரணச் சடங்குக்குக்கூட
நீங்கள் வரவிட்டாலும் பரவாயில்லை.

வெள்ளையரின் மலந்துடைக்கப்பட்ட காகிதங்களில்
எழுதப்பட்ட
நாற்றமடிக்கும் வரலாற்றினை அனுப்புவோம்
மலக் கூடங்களுக்கு மீண்டும்.

தோழர்களே வருக!
புதைக்கப்பட்ட வரலாற்றினை
நாங்கள் தோண்டி எடுப்போம்.
சிங்கக் கொடியில் இல்லாத
சிங்களத்துவம் ஒன்று உண்டு.
சிங்களத் தோழர்களே வருக!
நாங்கள் அதனைத் தேடிச் செல்வோம்.

சிங்கத்தால் மூடி அடைக்கப்பட்ட
கற்குகையின் கதவை நாங்களே திறப்போம்.
இவர்கள் உங்களுடைய
தாய்மார்கள்
தங்கைமார்கள்.
மனைவியாக எடுக்கக் கூடாது.

இது உங்களுடைய மூதாதைகளின்
கதைகள் புதைபுண்ட நிலமாகும்.
மற்றவர்களுக்கும் அவ்வாறான நிலங்கள் உண்டு.
நீங்கள்
உங்களுடைய நிலத்தை பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள்.
மற்றவர்களுடைய நிலங்கள் மீது தலையிட வேண்டாம்
சகோதர மனிதர்களுடைய வியர்வை மணத்தை உறிஞ்சும்
இந்தக் காற்று வீசுகிறது.
மறைந்துகொள்ளுங்கள்!
இரணுவம் எதிர்காலத்தை எரிக்கத்தான் வருகிறது.
அதோ பார் சூரியன்!
எங்களுக்கு மாத்திரமல்ல, முழு உலகத்துக்கும்
இதோ இந்த ஆறு
ஒரே ஒரு தண்ணீராகத்தான் பாய்கின்றது.
சிங்கள சகோதரர்களே வாருங்கள் போவோம்,
நாங்கள்
சகோதரர்களைத்தேடி.

சகோதரர்களைத் தேடிய பயணம்.

சிங்களத்தில் : அஜித் பாகும் ஜயசிங்க
தமிழில் : சாமநாதன் விமல்

கலைத் தமிழ்

என்றென்றைக்குமாய் மனதில் நிலைலகொண்ட

கலை - உலக மலர் சூழல்

சிங்கள-தமிழ்
கலைக் கூடல்

நினைவுகள்

கூடந்த ஒக்டோபர் இருபத்தெட்டின் சுறுசுறுப்பான காலைப்பொழுது. மனசு பொங்கும் உற்சாகத்தோடு தயாராகிறேன். முன்னர் பேசிக்கொண்டபடி இளைய கலைஞன் மருதம் கேதீசையம் அழைத்துக்கொண்டு முச்சக்கர வண்டியில் கலை பண்பாட்டுக்கழக வாயிலை அடைந்தபோது நேரம் ஆறரையைத் தாண்டியிருந்தது.. உரிய நேரத்துக்குச் செல்லத் தவறியதால் என்னை அழைத்துவர நண்பர் இயல்வாணன் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார் என அறிந்தபோது என் தாமதத்திற்காக மனம் சங்கடப்படுகிறது. தயாராக நின்ற பேருந்து வண்டியில் ஏறி அமர்கிறேன். தனக்கு அருகில் எனக்கு இடம் ஒதுக்கி காத்திருக்கிறார் அன்புக்குரிய எழுத்தாளர் க.சுட்டநாதன். எதிர்ப்புற இருக்கையில் அ.யேசுராசா அவர்கள்... ஏராளம் தெரிந்த முகங்கள் எல்லோருமே கலை, இலக்கியத்துறை சார்ந்தவர்கள். மனதில் மகிழ்ச்சி நிறைகிறது. திரும்பி வந்துவிட்ட நண்பர் இயல்வாணன் அன்புடன் புன்னகைத்தபடி அருகிலிருந்த இருக்கையில் அமருகிறார். யாழ்ப்பாணத்தின் எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், கலைஞர்கள் என பலரோடு கலைக்கூடலிற் கலந்து கொள்வதற்கான பயணம் ஆரம்பமாகிறது.

வரலாறு திசைமாறி வாழ்க்கையும் நிலைமாறி கொழும்பு நோக்கி இப்படி ஒரு பயணமா? என மனம் வியப்படைகிறது. தமிழ்க்கூடல் தந்த அனுபவங்களின் ஞாபகம் வருகிறது. சிங்கள தமிழ் கலைக்கூடல் எப்படியிருக்கும் என எண்ணிப்பார்க்கிறேன். சமாதானச் சூழலில் கலை இலக்கியப் பாலத்தின் வழியே மீண்டும் கைகொர்க்கப்போகும் மானுடத்தின் அனுபவம் காண உள்ளம் ஏங்குகிறது. செல்லும் வழியில் கிளிநொச்சியில் வன்னிப்படைப்பாளிகள் கலைஞர்களோடு இன்னொரு பேருந்து வண்டி இணைந்து கொள்கிறது. பேருந்துகள் யாவும் முறிகண்டியில் தரிக்கின்றன.

சிரம பரிகாரம், காலைச் சாப்பாடு என உணவகங்கள் கலகலப்பாய் உயிர்கொள்கின்றன. முறிகண்டியில் வன்னி நண்பர்கள் எதிர்ப்படுகிறார்கள். மகிழ்ச்சியுடன் உரையாடி மீண்டும் எமது பயணம் தொடர்கிறது.

பேருந்து வண்டியில் இன்னும் பலரது அறிமுகங்கள் கிடைக்கின்றன.

மதியப்பொழுதில் வவுனியா வந்தடைகிறோம். இந்து இளைஞர் மண்டபத்தில் மதிய போசனம் முடித்துக்கொண்ட பின் ஆறுதலாகப் பல புதிய நண்பர்களுடனும் அறிந்தவர்களுடனும் கலந்து அளவளாவுகிறோம். நீண்ட நாட்களின் பின் கவிஞர் சு.வில்வரத்தினம் அவர்களைக் காணுகையில் மனசு நிறைகிறது. சத்தியபாலா என்றபடி பளிச்செனச் சிரித்து தோள்தழுவிப் பேசுகிறார். சு.வி. நல்லூரில் மு.தி. அவர்களுடனும் நிராந்தனுடனும், அவரும் நானும் கழித்த பொழுதுகள் நினைவுக்கு வருகின்றன. வவுனியா திருகோணமலைப் படைப்பாளிகள் பலரும் அறிமுகமாகிறார்கள். பல புதிய இளைய முகங்கள் எல்லோரும் ஒன்றிணையும்போது ஒரு புதிய பலம் தருவதாக ஓர்

உணர்வு. பயணம் தொடர்கிறது.

புதிய இடங்களில் தடைமுகாம்களைத் தாண்டிப் பயணிக்கும் போது ஏதும் இடைஞ்சல் நேருமோ எனச் சிறிது சஞ்சலமும் தோன்றுகிறது.

எல்லாவற்றையும் தாண்டி இரவு எட்டு எட்டரை மணியளவில் நீர்கொழும்பை வந்தடைகிறோம். அங்கு வண.பி.தா. யூட்லால் அவர்களும் ரோஹித பாஷனவும் வேறுசில சிங்களச் சகோதரர்களும் எம்மை வரவேற்று உபசரிக்கிறார்கள். இராப்போசனம் வழங்கப்படுகிறது. உணவு உண்டப்பிறகு வண.பி.தா.யூட்லால் அவர்கள் அன்புடன் தமிழில் உரையாற்றுகிறார். தமிழ் அறிந்த, இன்முகம் கொண்ட, பொறுமையே வடிவான அந்த அரிய மனிதரை ஒரு போதும் கலைக்கூடலில் கலந்துகொண்டவர் யாரும் மறந்துவிட மாட்டார்கள். அவருடன் 'ஹிந்து' பத்திரிகை ஆசிரியர் ரோஹித பாஷனவும் அவரது குழுவினரும் அன்போடு எம்மை உபசரிக்கிறார்கள்.

பின்னர் கொழும்பு நோக்கிப் பயணமாகிறோம். பாதுகாப்பான வசதியான இடங்களில் தங்கவைக்கப்படுகிறோம். ஸ்ரீமத்த படைப்பாளிகள், பிற பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த கலைஞர்கள் என்று எல்லோரும் ஒன்றிணைந்திருந்தோம். குழுக்குமுடிவாக தாமதம்

ரு - சத்தியபாலன்

இயல்பாகவே சேர்ந்து பல்தையும் பேசிக்கொள்கிறார்கள். அறிமுகங்கள் நடக்கின்றன, விவாதங்கள், பகிர்தல்கள் என்று இராப்பொழுது ஒலி நிரம்பிய உரையாடலாகவே கழிகிறது. 'அம்பலம்' சஞ்சிகை ஆசிரியர் த.பிரபாகரன் 'பெயர்' சஞ்சிகை ஆசிரியர் வேலவன் 'தூண்டி' இலக்கிய அமைப்பின் செல்வமனோகரன் ஓவியர் பயஸ்ராஜா ஆகியோருடன் கேதீசம் நானும் ஒரு பெரிய அறையில் தங்குகிறோம். இரவு சாம்போது கடந்த பின்னரும் அறையில் பேச்சுக் கலகலப்பு ஓயவில்லை.

மறுநாள் காலை தேநீர், உணவு போன்றவற்றை முடித்துக்கொண்டு புதிய நகரசபை மண்டபத்தை வந்தடைகிறோம். வெவ்வேறு இடங்களில் எம்மைப்போலவே தங்க வைக்கப்பட்ட

படைப்பாளிகளும் வந்துசேருகிறார்கள். மட்டக்களப்பு மலையகம் கொழும்பிலிருந்தெல்லாம் வந்தவர்கள் சேர்கிறார்கள். சிங்களக் கலைஞர்களும், படைப்பாளிகளும் பௌத்த மதகுருமாரும ஊடகவியலாளர்களும் என்று பலரும் சேர்ந்து மண்டபம் நிறைகிறது.

உற்சாகமாக இனங்களுக்கிடையே புரிந்துணர்வையும் நல்லணக்கத்தையும் ஏற்படுத்துவதற்கான சிங்கள தமிழ் கலைக்கூடல் நிகழ்வு தொடங்குகிறது. வண.பிதா. யூட்லால் அவர்களின் ஆரம்ப அறிமுகவுரை "ஒரு இனம் இன்னொரு இனத்துக்குக் கீழானதோ மேலானதோ அல்ல" என்னும் முதல் வாக்கியத்துடன் ஆரம்பமாகிறது.

தொடர்ந்து சிறுகதைக்கான அமர்வு இடம்பெறுகிறது. சிங்கள சிறுகதையாளர்கள் சிலரின் உரை இடம்பெறுகிறது. தொடர்ந்து தமிழ்

ரோகித பாஷன்

சிறுகதைகள் பற்றி செ.யோகநாதன் பேச ஆரம்பிக்கிறார்.

அவரது உரை இடம்பெற்றுக்கொண்டிருக்கும் போதுதான் அந்தச் சம்பவம் இடம்பெறுகிறது.

மண்டப வெளிப்புறத்தில் சிங்கள மொழியில் கோபமும் ஆவேசமுமாக குரல்கள் ஒங்கி ஒலிக்கின்றன. முதல்நாள் சந்திப்பில் வண. பிதா யூட்லால் அவர்கள் கோடி காட்டிய சமாதானத்தை விரும்பாத சில தீய சக்திகளின் திட்டமிட்ட குழப்ப நடவடிக்கைகள் ஆரம்பமாகின்றது எனப் புரிந்துகொள்கிறோம்.

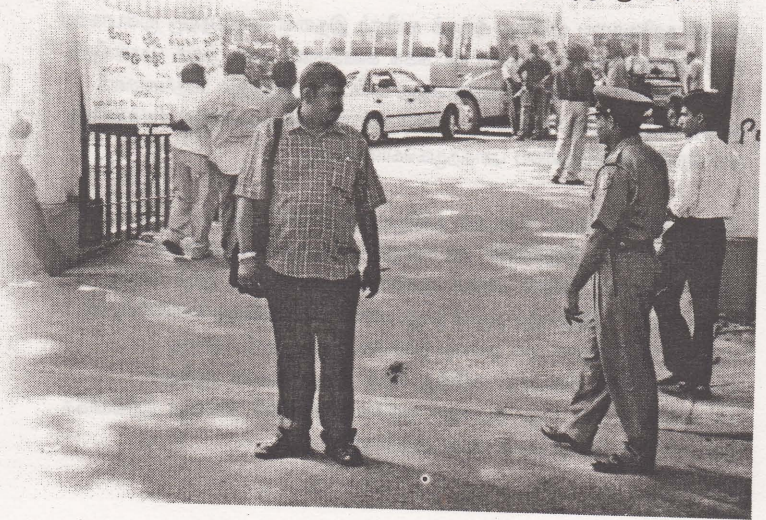
மண்டபத்தின் கதவுகள் யூட்டப்படுகின்றன. கலவரத்துடன் எழுந்து வெளியேற எத்தனித்தவர்களை அமைதிப்படுத்தி "தயவு செய்து உங்கள் உங்கள் இடங்களில் அமைதியாக உட்காருங்கள்" என இனிமையான அந்தக் குரல் அன்போடு வெண்டுகிறது. காரசாரமான வாக்குவாதங்களும் இடையிடையே கல்லெறிச் சத்தமும் தடியடிகளும் காதில் விழுகின்றன. சிறிது நேரத்தின் பின் வெளியே அமைதி நிலவுகிறது.

நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்து இடம்பெறுகின்றன. கிடைத்த ஒரு இடைவெளியில் வெளியே நடைபெற்ற சம்பவங்களைப் பற்றி சுருக்கமாக கூறுகிறார்கள். - மண்டபத்தினுள் நுழைய முனைந்தோரைத் தடுக்க முற்பட்டதில் மூன்று பேர் காயமுற்ற செய்தியும் அவர்களில் ஒருவர் பெண் என்பதும் அறியக் கிடைத்த போது மனம் துய்நறுகிறது. எங்களைப் பாதுகாக்கும் முனைப்பில் காயமுற்று வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்ட முகமறியாத அந்தச் சகோதரசகோதரிகளுக்காக மனம் வேதனையுறுகிறது.

அதேபோதில் இன்னுமோர் உள்ளுணர்வு அவர்களை நோக்கி நேயமாய் நகர்ந்து நன்றியுடன் நெகிழ்வதை உணர முடிகிறது.

எமக்கு உறுதியான பாதுகாப்பை வழங்கி மிகுந்த சிரமத்துக்கு மத்தியில் எமக்கான மதிய உணவுக்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனித்துப் பணிபுரிந்த 'ஹி' பத்திரிகைச் சார்ந்தவர்களையும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களையும் கண்டு உரையாடுகிறோம். இனமொழி, மத வேறுபாடுகளைத் தாண்டிய மனித நேயக் கைகோர்த்தலில் தெரிந்த புரிதலையும் நட்புணர்வையும் கண்டு சிலிரக்கிறோம். மானுடத்தின் தமிழ்க்கூடலில் ஏற்கனவே அறிமுகமாகியிருந்த 'ராவய' பத்திரிகையின் உதவி ஆசிரியரான 'சமிந்த நாகொடவிதான்' எழுத்தாளரும் கவிஞருமான மஞ்சள வெடிவாத்தன, ஆகியோரைக் கண்டு அன்பும் மகிழ்வும் பொங்க அர்த்தபூர்வமாய்க் கை குலுக்கிக் கொள்கிறோம். அன்றிரவு முழுமையும் பகல் நடந்த நிகழ்வுகளைச் சார்ந்த உரையாடல்களாகவே கழிந்தது. கலை, இலக்கியம் பற்றியும் அரசியல் பற்றியும் பேசிக்கொள்கிறோம். அந்த இரவும் விழிப்போடுதான் பெரும்பாலும் கழிகிறது. சிங்கள நண்பர்கள் மிக நெருக்கமாக உறவாகிறார்கள். முதல் நாள் நடைபெற்ற அசம்பாவிதத்தை கண்ணருகே காயமுற்றிருந்தவராகிய ஆசிய ஒலிபரப்புக் கூட்டத்தாபனத்தின் (A.B.C) செய்தி ஆசிரியரான அத்துலவிதானையேயின் அறிமுகம் கிடைக்கிறது. "அது ஒன்றும் பெரிய காயமில்லை சாதாரணத்தான்" என எமக்கு ஆறுதல் சொன்ன அன்பான அந்தச் சகோதரனின் முகம் நினைவில் தங்கிப் போகிறது.

மறுநாள் காலைச் சாப்பாட்டு வேளையில் மேலும் பலரது அறிமுகம் கிடைக்கிறது. முதல்நாள் கலைக்கூடல் நிகழ்வுகளின் போது அசம்பாவிதங்கள் இடம்பெறுகையில் "பயமில்லாமல் நீங்கள் உட்காருங்கள்... உங்களுக்கு ஒரு ஆபத்தும் வராது" என எங்களுக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டுக் கையில் எடுத்த சிறு ஆயுதத்தோடு வெளியே போன - மெலிந்த தோற்றம் கொண்ட அந்தப் பெண்ணைக் காணுகிறேன். அறிமுகம் செய்துகொண்டதில் ஒரு ஆசிரியராகப்

கலை தமிழ்

பணிபுரியும் அவர் 'ஹிறு' பத்திரிகையிலும் பணிபுரிந்து வருவதாகக் கூறுகிறார். எங்களின் பொருட்டு அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட சிரமத்துக்கு மனதார நன்றி கூறுகையில் ஒரு வெட்கப் புன்னகையோடு அதை ஏற்றுக்கொள்கிறார் ஒரு மொழி ஆசிரியரான திருமதி சாமிலா யோகேஸ்வரன்.

மறுநாள் எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் தலைப்புச் செய்தியாகி இருந்தது சிங்கள தமிழ்க் கலைக்கூடல். அந்தளவுக்கு அதை முக்கியமாக்கிவிட்டது சிஹூ உறுமய. சார்பாகவும் எதிராகவும் தத்தமது நிலைப்பாட்டுக்கு ஏற்பவும் மனோபாவத்துக்கமையும் செய்தியை வெளியிட்டிருந்தன எல்லாப் பத்திரிகைகளும். இந்த வெற்றி எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

முதல்நாள் இருந்த நிலைமைகளையும் அவ்வப்போது கிடைத்த செய்திகளையும் வைத்துப் பார்த்தபோது பெரும்பாலும் இரண்டாம் நாள் நிகழ்வுகள் இடம்பெற மாட்டா என்றே எம்மில் பலருக்குத் தோன்றியது. ஆனாலும் விகாரமாதேவி பூங்காவில் எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கையில் காவல்துறை பாதுகாப்போடு கலைக்கூடல் இரண்டாம் நாள் நிகழ்வுகள் ஆரம்பமாகின்றன.

இரண்டாம் நாள் நிகழ்வுகளில் கவிதைக்கான அமர்வு இடம்பெறுகிறது. சிங்களக் கவிதைகளின் போக்குப் பற்றிய உரைகளைத் தொடர்ந்து ஒரு இளம் சிங்களக் கவிஞர் தனது மனங்கவர்ந்த சிங்கள கவிதை ஒன்றை வாசிக்கிறார். சமகால நிகழ்வொன்றைக் கூறும் கவிதை அது. மொழிபெயர்ப்பாளர் திரு. சிவகுருநாதன் அக்கவிதையை மனசு தொடும் வகையில் மொழி பெயர்த்ததில் எம் அனைவரையும் அக்கவிதை ஈர்த்துவிடுகிறது.

யுத்தத்தில் பெற்றோரை இழந்த தமிழ் இளைஞன் ஒருவன் சிங்கள இராணுவ வீரன் ஒருவனின் தாயைச் சந்திக்கிறான். உங்களது காலைத் தொட்டு வணங்க அனுமதிப்பீர்களா என அவளை வினவுகிறான் - அவளும் அனுமதிக்கிறாள் - பாதம் தொட்டு வணங்குகையில் உங்களது பாதங்களும் எனது அம்மாவின் பாதங்களைப் போலத்தானே இருக்கின்றன என்கிறான். அவனது தலையை வருடிய அந்தத் தாயும் உனது தலையை வருடும்போது எனது மகனின் தலையை வருடுவதுபோலத்தானே உள்ளது என்கிறாள் - இதோ உனது கண்ணீர் கூட என் மகனுடைய கண்ணீர் போலத்தானே உள்ளது.

இந்தக் கவிதையை வாசித்த அந்தக் கவிஞர் இதனை முடிப்பதற்கு முன்பாகவே குரல் தளர்த்துத்து அழுகையை அடக்கக் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறார். அந்த அரித்த பூர்வமான கணத்தில் அந்த மண்டபம் முழுவதும் பேதங்களைக் கடந்த மானுடத்தின் ஈரலிப்பை - நேயத்தின் கனதியை உணர்ந்து சிலிரிக்கிறது. நாம் நெகிழ்ந்து விழிகளைப் புதைத்துக்கொள்கிறோம்.

அந்தக் கவிதையினைப் படைத்த கவிஞரும் இப்போது இந்த மண்டபத்தில்தான் இருக்கிறார் என கவிஞர் மஞ்சள் விடிவார்த்தனைவ அடையாளம் காட்டுகிறார். அந்தக் கணமே பலர் அவரைநாடி ஓடிச் சென்று கைகள் பற்றி - நெஞ்சுறத் தழுவி தமது மனங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர். மஞ்சள்வின் சிறுகதை நூல் ஒன்றை இலங்கை அரசு தடை செய்து வைத்திருக்கிறது. தடையை எதிர்த்து அவர் தாக்கல் செய்த வழக்கும் நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆனாலும் மஞ்சள் சோர்ந்துவிடவில்லை. நீதிக்காகத் தன் எழுத்தை தொடர்ந்துகொண்டேயிருக்கிறார்.

இரண்டாம் நாள் நிகழ்வுகளின் விசேட அம்சங்களில் இன்னொன்று பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் கனதியான உரை என்று குறிப்பிடலாம். பிறிதொன்று திரைப்பட இயக்குநர் தயாரிப்பாளர் தம்மசேன பத்திராஜ அவர்களின் உரை. முதல்நாள் நிகழ்வுகளில் வெளியே நின்று நிகழ்ச்சியைக் குழப்ப முயன்ற சமாதான எதிர்ப்பு சக்திகளுக்கெதிராகத் துணிந்து குரல் கொடுத்து "எம்மை நம்பி வந்த தமிழ்ச் சகோதரர்களுக்கு எந்தவித இடையூறும் உங்களால் ஏற்படுவதை நாம் அனுமதிக்க மாட்டோம்" என்று கூறிய அந்த நல்லிதயம் கொண்ட சகோதரர் அன்றிரவு சொந்தவீட்டுக்குத் திரும்ப முடியாமல் மறுநாள்தான் வீடு திரும்பியிருக்கிறார் என அறிந்த போது மனம் சிலிர்த்தது.

இரண்டு நாள் நிகழ்ச்சிகளின் போதும் மனம் சஞ்சலப்பட நேர்ந்தபோதெல்லாம் உற்சாகமாகத் தனது பாடல்களால் நமக்குத்தெம்புட்டி எம்மையும் பாடல்களில் இணையவைத்து கைகொடுத்து சமாதானத்திற்காகக் குரலெழுப்பவைத்த அந்தப் பாடகர் ஜயத்திலக பண்டார அவர்களையும் எம்மால் மறக்க முடியாது.

யூட்லால்

சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், ஊடகத்துறை, திரைப்படம் எனப்பல பிரிவுகளாக வழங்கப்பட்ட உரை மற்றும் நிகழ்வுகள் வரலாற்று ரீதியாகவும் கலை இலக்கிய ரீதியாகவும் தமக்குரிய பிரதானத்துவத்தை எப்போதும் இழந்துவிட மாட்டா.

பிரிந்து செல்லும் வேளை வந்தவுடன் ஓடி வந்து நெஞ்சுறத் தழுவி விடைகொண்ட அந்த முகமறியாத பல சகோதரர்களை எந்த நிமிசத்திலும் மறக்க முடியாது. குறிப்பாக வணபிதா யூட்லால் அவர்களும் 'ஹிறு' ஆசிரியர் ரோஹித் பாஷன் அவர்களும் மற்றும் அவரது குழுவினரும் என்றென்றைக்குமாய் நினைவு கொள்ளத்தக்கவர்.

அவர்கள் விடை தந்து அசைத்த கைகளில் புன்னகைத்த முகமிருந்தது; மலர்ந்த பூக்கள் இருந்தன.

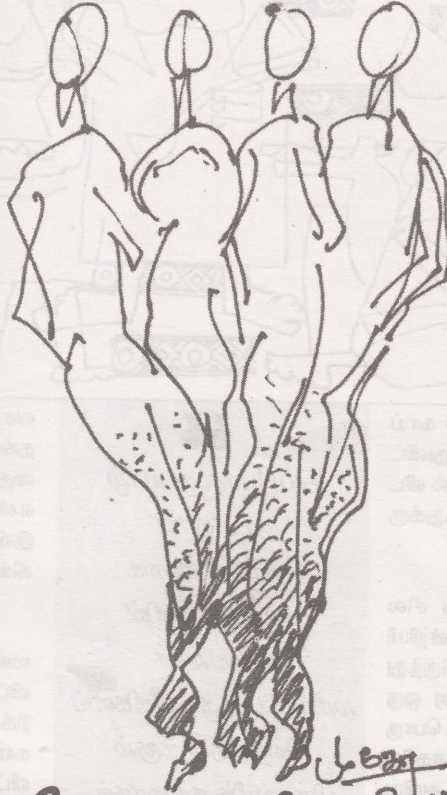

மனநடை 1

அண்மையில் ஒரு சா வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். யாழ் குடா நாட்டில் தான். இறந்தவர் வயோதிபர். வயது எண்பதுக்கு மேல் மதிக்கலாம். வீடியோக் கமரா நிகழ்வுகளை ஓடி ஓடிப் பதிவு செய்வதை கமரா முகப்பில் பளிச்சிடும் சிவப்பு ஒளி மினுக்கம் காட்டியது. வீடியோப் படம் பிடிக்கிறார்கள் என அறிந்தோ என்னவோ கிரியை நடக்கத் தயாராகும் இடத்தை நோக்கி அழுகை, ஒப்பாரியோடு பெண்கள் வந்து பிணத்தைச் சுற்றி நிற்கிறார்கள். நெருங்கிய உறவுக்காரர்கள் போலிருக்கிறது.

சற்று முன்பாக வீட்டு முகப் பில் கட்டிலில் குத்துவிளக்கு சகிதம் கிடத்தப்பட்டிருந்த உடலைச் சுற்றியிருந்து ஊர்ப் புதினங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள்தான் இவர்கள். இப்பொழுது நூல்கள் கட்டிய தேங்காயும், பும், பூசைப்பொருட்கள் என்று அண்மைக் காட்சிகளில் வீடியோக்காரர் அக்கறை செலுத்தி, பின்னர் அழுகின்ற முகங்களையும் அண்மைக்காட்சிகளாகப் பதிவுசெய்து கொண்டார். இவ்வளவும் போதும், வெளிநாட்டு உறவுகளுக்குக் காட்டுவதற்கு. கிழவரின் பிள்ளைகள் மூவர் வெளிநாட்டில். ஆயிரம் ரூபா நோட்டுக் கற்றைகளோடு அங்குமிங்கும் ஓடி ஏதோ தான்தான் செலவுகளைக் கவனிப்பது போல் மேற்பார்வை செய்யும் ஒருவர் இலேசாக இடைவெளி பார்த்து வெளியே போய் ஒரு காலாவது அடித்திருப்பார் போலிருக்கிறது. இனி இந்தப்படம் போய் மேற்குலக நகரமொன்றில் அமைந்துள்ள வீடொன்றில் கிழவரை மீண்டும் மரணச் சடங்கிற்காகப் படுக்க வைக்கும்.

என்று தோள் பைகளுடன் பஸ்ஸிலும், சைக்கிளிலும் அலைந்து திரியும் இளவட்டங்களும் ஏதோ வருங்காலக் கனவுகளோடு நாட்களைக் கழிக்கின்றனர். இவர்கள் போக, டொலராகவும், ஸ்ரேளிங் பவுண்ட் சாகவும், மார்க்காகவும், யூரோவாகவும் கைகளுக்கு வரும் இளவட்டங்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்களின் தோற்றமே வித்தியாசமானது. திரைப்படக் கதாநாயகர்களாகத் தம்மைக் கற்பனை பண்ணுகிற மனோபாவம் தெரியும். ஒற்றைக் காதில் கடுக்கன் போடும் ரகமும் உண்டு. 'அப்பான்' தலை முடி வெட்டு, 'டைட்டானிக்' கதாநாயகன் முடிவெட்டு என்று ஊர் சுற்றித் திரியும் குழு இது. இந்திய தயாரிப்புக்களான 'ஹீரோ ஹொண்டா', 'பஜாஜ்', 'டிவிஎஸ்', ரகமோட்டார் சைக்கிளில் ஆகாய வாணம் போலத் திரிவார்கள், என்ன தொழில்? ஆருக்குத் தெரியும்? கூட்டமாகச் சேர்ந்து ஊர் சுற்றி சண்டித்தனங்களும் புரிவார்கள். வயது முதிர்ந்தவர்கள் அகப்பட்டால் அதுவும் புத்தி மதி கூற முற்பட்டால் அதோ கதிதான். குடி கும்மாளம், திருக்கு வேலைகள், காதலுக்கு உதவுதல் போன்ற நற்பணிகள்? இவர்களது பொழுது போக்காக இருக்கிறது. 'என்னுடைய கார்', 'என்னுடைய பெற்றோல்',

இன்றிராடு காலம்

— ஞானரதன்

இப்பொழுது ஊரில் அடிக்கடி சா வீடுகள்தான். வயது போனவர்கள் பொத்துப் பொத்தென்று போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். எஞ்சிய வயோதிபர்கள் நாட்களை எண்ணிக்கொண்டும், இறந்த காலப் பெருமைகளை மீட்டி அதில் வாழ்ந்துகொண்டும் போகிற போக்கையே காண முடிகின்றது. அப்பொழுது இளவட்டங்களே ஊரில் இல்லையா என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். இருக்கிறார்கள். பிற தேசங்களுக்குப் போகக் கூடியவர்கள் பலர் போய்விட்டார்கள். ஊரில் கோவில்கள் பல புனரமைக்கப்பட்டு வர்ணப் பூச்சுகளோடு விளங்குகின்றன. ஆனால் திருவிழாக் காலங்களில் சுவாமி தூக்குவதற்கு இளவட்டங்கள் இல்லாமல் வயோதிபர்கள் கஸ்டப்படுவதாகப் பேசிக் கொள்கின்றனர். டியூட்டறிகள், கொம்பியூட்டர் வகுப்புகள், வேறுபடிப்புகள்

என்னுடைய காசு என்ற கோட்பாடு இவர்களுடையது. இதனால் பெண் பிள்ளைகள் தவிர்க்க முடியாத இம்சைக்குள்ளாக வேண்டிய சூழலில் போய் வருகிறார்கள் போலிருக்கிறது. மோட்டார் சைக்கிள்கள் தென்னிந்தியப் படங்களில் வருவது போன்று நிரையாகப் போவதுமுண்டு. ஊரையே சினிமாக் கொட்டகையாக்கிவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது.

முன்பு பொருளாதாரத் தடை நிலவிய காலத்தில் வவுனியாவிலிருந்து தாண்டிக்குள தடைமுகாமுடாக ஒரு 'ஹமாலா' சைக்கிளை யாழ் குடாவுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பதே பெருமைக்குரிய விடயமாக இருந்தது. சைக்கிள்களின் அசைவியக்கமில்லாமல் எதுவுமே இல்லாத நிலை அப்போது. எங்கும் எதிலும் சைக்கிள்கள்தான். பிரசவத்துக்கு

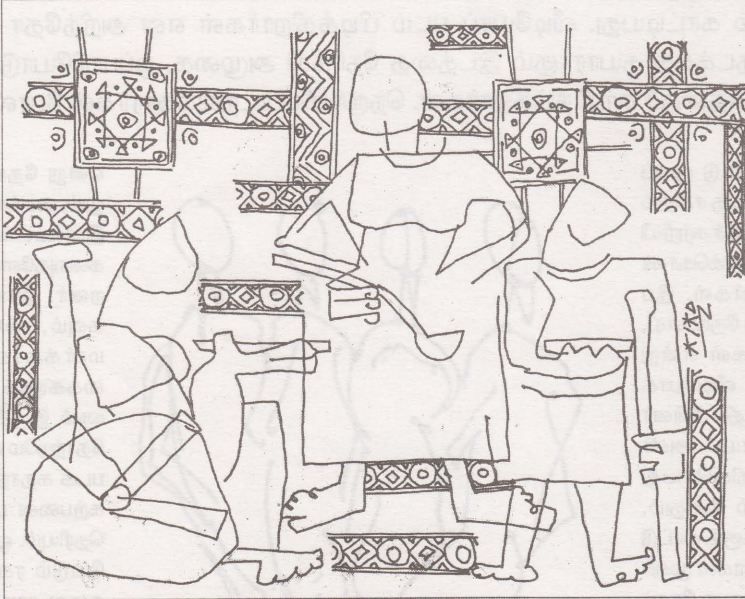
-கொண்டு போனதும் சைக்கிள்தான். சாவீட்டுக்குச் சவப்பெட்டி சுமந்ததும் சைக்கிள்தான். லுமாலா சைக்கிள்க் கொம்பனி எக்கச் சக்கமாக லாபமீட்டியிருக்கும், அக்காலப் பகுதியில். ஆனால் இந்திய மோட்டார் சைக்கிள்கள் இப்பொழுது புற்றீசல் போல் இங்கு பெருகிவிட்டன. யாழ் குடாவில்தான் இவற்றை உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றனவா? என்று கூடக் கேட்கத் தூண்டும். இவ்வாறுதான் முன்பு மக்களிடையே இன்றிய

மையாத பாவனைப் பொருளாக இருந்த 'சண் லைற்' சவர்க்காரம், மண்ணெண்ணை பிரேம தாசா காலத்தில் தட்டுப் பாடு ஏற்பட்டு பதுக்கல் வியாபாரம் கொடிகட்டிப் பறந்தமையும் திடீர் முத லாளிகள் உருவானதையு ம் மறக்க முடியுமா? இப்பொழுது ஸர்ப் எக் லெஸ் (Surf Excle) என்ற இந்திய சலவைப் பவுடர் பிரபலம் பெற்று விட்டதைக் காண்கிறோம். இவ்வாறாக இந்திய சந்தை வாய்ப்பு ஜப் பானியச் சந்தை வாய்ப்பு என்ற போட்டா போட்டி களில் வெற்றி பெறுவதற்காக தேசிய இனப்பிரச்சினையை காய் நகர்த்திப் பார்க்கின்ற அரசியல் புகுந்துவிட்டதா? ஆருக்குத் தெரியும்? இது அரசியல் விடயம். நமக்கேன் வீண் வம்பு. இனி விடயத்துக்கு வருவோம்.

முன்பு எமது மக்களிடையே சில பொருட்கள் பாரம்பரியமாகவே வேருன்றியிருந்தன. வெளிநாட்டுப் பொருட்களிலிருந்து உள்ளாட்டு உணவுப் பொருட்கள் வரை ஒரு மனப்படிவை ஏற்படுத்தியிருந்தன. சிறந்த பொருளைத் தெரிவு செய்யும் மண்பாங்கு இயல்பாகவே மக்களிடையேயும் பரவியிருந்ததை அறியலாம். உதாரணத்துக்கு 'சண் லைற்' சவர்க்காரம், 'சிங்கா' தையல் மெஷின், 'செவின' ஒக்குளொக' பிளேற், 'ரலி' சைக்கிள், 'யேல்' ஆழைப்பூட்டு, 'பார்க்கர்' ஊற்றுப்பேனா, 'ஒஸ்ரின்' கார் இப்படிப்பல.

யாழ்குடா உணவுப் பொருட்களில் கிராமத்தின் பெயர்கள் முக்கியம் பெற்றன. ஆனைக்கோட்டை நல்லெண்ணெய், மயிலிட்டிச் சுறாமீன், மாதகல் முரல்மீன், அளவெட்டி இராசவெள்ளிக் கிழங்கு, கூவில் கள்ளு, தாவடிப் புகையிலை, நீர்வேலி வாழைக்குலை எனப்பலவற்றைக் கூறலாம். சென்ற நூற்றாண்டு முடிவுடன் இவையெல்லாம் எல்லாவற்றையும் போல சீர்குலைந்து போயிற்று. கூவில் கள்ளும் மாவிட்டபுரத்து வெற்றிலையும் மறந்து

எத்தனை வருடங்களாகிப் போய்விட்டன. ஆனால் யாழ் குடா மக்களுக்கு இப்பொழுது புதிய அனுபவங்கள் எட்டுகின்றன. கனடாவில், சுவீடில், ஜேர்மனியில், இங்கிலாந்தில் பாவிக்கும் பொருட்கள் உறவினர்களின் அன்பளிப்பாக வந்தடைகின்றன. இங்கு வரும் உறவினர்கள் மூலம் 'பிற்சா' போன்ற உணவுப் பதார்த்தங்களை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. அங்கிருந்து வரும் சிறுவர்கள் மினகாய்த்தூள் பாவனையைக் கண்டு மிரண்டு ஓடுகிறார்கள். வெள்ளைக்

காரர்கள் போல் பார்க்கிறார்கள்: உடல் அசைவு காட்டுகிறார்கள். பேசவிரும்பினாலும் தமிழ்மொழி இடறுகிறது. தோல், நிறம் சாயல் மட்டிலுமே உறவை உணர்ந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறது. நான் சந்தித்த இச்சிறுவர்களைப்போல் அல்லாமல் வேறு சில நாடுகளில் தமிழ் பேச, படிக்க வாய்ப்பிருப்பதாக அறியும்போது மகிழ்ச்சி தான். அங்கிருந்து வரும் குடும்பங்கள் சில பகல் நேரத்தில் கிராமத்து உறவுகளோடு இருந்துவிட்டு இரவுக்கு நவீன

“
இப்பொழுது யாழ்
குடாதான்
தென்னிலங்கை
வாந்தகர்களின்
மையமாக
மாறிவிட்டது. வீதிகளில்
நிறைந்திருக்கும்
பிளாஸ்டிக் கதிரைகள்,
ஆரியகுளத்துச் சந்தியில்
சிங்கள வியாபாரிகள்
கொண்டு வந்து
குவிக்கும்
வீட்டுப்பாலனைத்
தளபாடங்கள்
போன்றவை
சான்று பகரும். எல்லாம்
வெளிநாட்டுப் பணம்
செய்யும் வேலையா? புதிது
புதிதாக காணிகள்
துப்பரவாக்கப்பட்டு (கண்ணி
வெடிப் பிரதேசம் தவிர்ந்த)
சுற்றுமதில் கட்டி வீட்டு
அத்தி வாரங்கள் முளைக்கி
நின்றன. சண்டை இனி
வராது என்று முடிவுகட்டி
விட்டார்கள் போலும்.
வெளிநாட்டுக்குப் புலம்
பெயர்ந்தவர்கள் இங்கு
வந்து குடியேறும் ஆவல்
மிகுதியினால் வீடுகளைக்
கட்டுவிக்கிறார்களா?
”

வசதிகளுடன் கூடிய யாழ் நகரில் உள்ள தங்ககங்களுக்குச் செல்கிறார்கள். தாய் தந்தையர் பிறந்து வளர்ந்த வீடுகள் ஒத்துவராது என்று சிறுவர்கள் மறுப்பதாகக் கேள்வி. இவ்வாறான தங்ககங்கள் யாழ் குடாவில் பெருகிக் கொண்டிருக்கின்றன. நல்ல வியாபாரம்.

இப்பொழுது யாழ் குடாதான் தென்னிலங்கை வாந்தகர்களின் மையமாக மாறி விட்டது. வீதிகளில் நிறைந்திருக்கும் பிளாஸ்டிக் கதிரைகள், ஆரியகுளத்துச் சந்தியில் சிங்கள வியாபாரிகள் கொண்டுவந்து குவிக்கும் வீட்டுப்பாவனைத் தளபாடங்கள் போன்றவை சான்று பகரும். எல்லாம் வெளிநாட்டுப் பணம் செய்யும் வேலையா? புதிது புதிதாக காணிகள் துப்பரவாக்கப்பட்டு (கண்ணிவெடிப் பிரதேசம் தவிர்ந்த) சுற்றுமதில் கட்டி வீட்டு அத்தி வாரங்கள் முளைக்கின்றன. சண்டை இனி வராது என்று முடிவுகட்டிவிட்டார்கள் போலும். வெளிநாட்டுக்குப் புலம் பெயர்ந்தவர்கள் இங்கு வந்து குடியேறும் ஆவல் மிகுதியினால் வீடுகளைக் கட்டுவிக்கிறார்களா?

வெளிநாடு ஒன்றில் இருந்து வந்த நண்பன் ஒருவன் அன்பளிப்புச் செய்த 'டியூப்' 'பெயர் அன் லல்லி' அழகு சாதனப் பசை போன்றது என நினைத்து ஒரு மாதத்துக்கு மேலாக முகப்பூச்சுக்குப் பாவித்த பின் ஒரு நாள் விடயம் தெரிந்த அவனின் நண்பன்

-பார்த்துவிட்டு 'அது உணவுப் பண்டங்களுக்கு மெருகேற்றுவதற்குப் பாவிப்பது. இது தெரியாதா?' எனச் சிரிப்போடு கூறியபோது ஏதோ தெரியாத மொழியில் எழுதியிருந்தபடியால் கண்டுபிடிக்க முயவில்லை என விளக்கம் கொடுத்தான். நல்ல வேளை ஒரு மாதமாக பிற்சாவுக்குப் பாவிக்கும் பசையை முகத்துக்குப் பாவித்து எந்த விக்கினமும் ஏற்படவில்லை என்பதையிட்டு அவன் மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பான்.

இந்த வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள் ஊரில் தடல் புடலான மாற்றங்களை உருவாக்கிவிட்டது. பக்கத்து வீட்டு ஆச்சி 'டயலக' தொலைத் தொடர்புக் கொம் பனியின் 'கிற் காட்' (தொலைபேசி அழைப்புகளுக்கான கட்டளை முற்பணம்) வாங்கித் தரும்படி ஆயிரம் ரூபாவை நீட்டியபோது வியப்பாக இருந்தது. ஆச்சியின் பேர்ப்பையன் 'கிற் காட்டை' கைத் தொலைபேசியில் வரவு வைத்துவிட்டு தருவானாம் என்று எனது மனத்தில் எழுந்த சந்தேகத்தைப் போக்கினான். இரவு பத்து மணிக்கு அநேகமாக ஆச்சிக்குத் தொலைபேசி அழைப்பு அவுஸ் ரேலியாவில் இருக்கும் மகளிடமிருந்து வருமாம். ஆச்சி 'யேஸ்' பொத்தானை அழுத்திவிட்டுப் பேசுவாராம். மகப்பேறு முடிந்து முப்பது நாட்களுக்கு மேற்கொள்ள வேண்டிய பத்திய, பராமரிப்பு முறைகளை மகளுக்குக் கூறுவார்.

இவ்வாறுதான் எமது கடந்தகாலப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் பிறதேசங்களில் வாழும் விழுதுகளுக்குப் பாய்ச்சப் படினும் எவ்வளவு காலத்துக்கு இந்த தொப்பிள் கொடி உறவு நீடிக்கப் போகிறது? அன்று யாழ்ப்பாணம் 'மலாயன் கபே'க்கு முன்பாக வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் சிலர் உள்ளூர் உறவினர்களுடன் நின்றார்கள். அதில் தமிழ் இளைஞன் ஒருவன் கன்னங்கரேலென கட்டுக்கோப்பான உடல் வாகுடன், பொன்னிற முடி நீலக் கண்களையுடைய பொம்மை போன்ற தோற்றத்தில் குழந்தை ஒன்றைச் சுமந்தவாறு 'மலாயன் கபே' முகப்பை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து வெள்ளைக்காரப் பெண்ணொருத்தி கைப்பையை வீசிய வாறு வந்துகொண்டிருந்தாள்.

வெள்ளைக்காரப் பெண்ணை (எந்த நாடோ தெரிய வில்லை) திருமணம் முடித்திருக்கலாம் என ஊகித்தேன். அவளுக்கு 'மலாயன் கபே' வடையும் சம்பலும் பிடிக்குமா? இவர்களுடன் வாகனத்தில் வந்தவர்கள் 'மலாயன் கபே'க்குள் சென்றுவிட்டனர். உள்ளே சுவாரஸ்யமாக அந்தக் காலத்தில் 'றீகல்' படமாளிகையில் ஆங்கிலப் படம் பார்த்துவிட்டு மலாயன் கபேயில் வடை சாப்பிட்டதை நினைவு படுத்தினான் ஒருவன். அவனுக்கு வாழை இலையும் கட்டுச் சம்பலுடன் வடை சாப்பிடும் அனுபவமும் தந்த சகம் மேற்குலக நவீன உணவுச்சாலைகளில் கிடைக்கவில்லை என்பதை அவனுடைய முகம் பேசியது. அந்த வெள்ளைக்காரக் குழந்தையுடன் அந்தத் தமிழ் இளைஞன் மலாயன் கபேக்குள் போகாமல் 'டொல்பின்' வாகனத்தில் வந்து ஏறிக்கொள்ள வெள்ளைக்கார மனைவியும் ஏறுகிறாள். இனி மறுபடியும் 'மலாயன் கபே'க்கு வரவேண்டிய தேவை அவளுக்கு இருக்காது.

(பிறகு...)

முடிந்திருப்பதின் மறை

மறை துமித்துக் கொண்டிருந்தது

ஒரு சிறுவன்

வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்

மறைத் துமிகள்

அவன் மேலே விழுகின்றது

சூரியன் மறையத் தொடங்கினான்

சிறுவனைத் தவிர

எல்லோரும் அவரவர் வீடுகளில் இருந்தார்கள்

அவனோ ஒரு பொழுதும்

வானத்தைப் பார்த்திராது போல

பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று

அவன் தலையில் ஏதோ விழுந்தது

அவன் வலியால் கத்தினான்

நட்சத்திரங்களின் மறை

அவன் மேல்

விழுந்துகொண்டிருந்ததால்

காற்று மறை சூரியன்

காற்று பலமாக வீசுகிறது

சிறிய இலை ஒன்று

மூடு பனி போன்ற

சாம்பல் வானத்தில் பறக்கிறது

காற்றுக்குப் பிறகு

மறை பெய்தது

பின்னர் மழையும் ஓய்ந்தது

சூரியன் தோன்றினான்.

காற்றையும்

மழையையும்

மறைய வைப்பதற்கு

சூரியன் பலமாகப் பிரகாசித்தான்

மழையும்

சூரியனும்

வானவில்லை வளைத்தன.

மீரா பாலகணேசன்

அலை நடுக்கங்கொண்டே

மெழுகுவர்த்திச் சுடர் காலும் நம்பிக்கையோடுதான் வந்தார்கள்
பயணப்பாதையோ இடர் மிகுந்ததும் இருள் மண்டியதும்
ஒளிமிகுந்த நாட்களே மெல்லத் திறக்கின்றதான முயல்வுகள்
கிறீச்சிடும் கதவு நீக்கல்களினூடே
மெழுகுவர்த்திச் சுடர்கள் ஒளிர்ந்தன.
இடறல் மிகுந்த நாட்கள் போயின என்றிருந்தோம்.

வெள்ளி மினுங்கும் இறக்கைகளின்
இறங்கி வருதல்
போர்க்காலக் காயங்களில்
மயிற்சீலிக் காற்றாய் வருவது போல் இருந்தது.
சமாதான மென்காற்றின் காலமீதுவென நம்பிக்கை கொண்டோம்.
இறங்கு பொழுதுகளில் துயரஇசை வடிந்தோட
புலரும் பொழுதிற்கான புதிய பாடலை அசைபோட்டிருந்தோம்.
சமாதானத்திற்கான பாடல் அது.

2

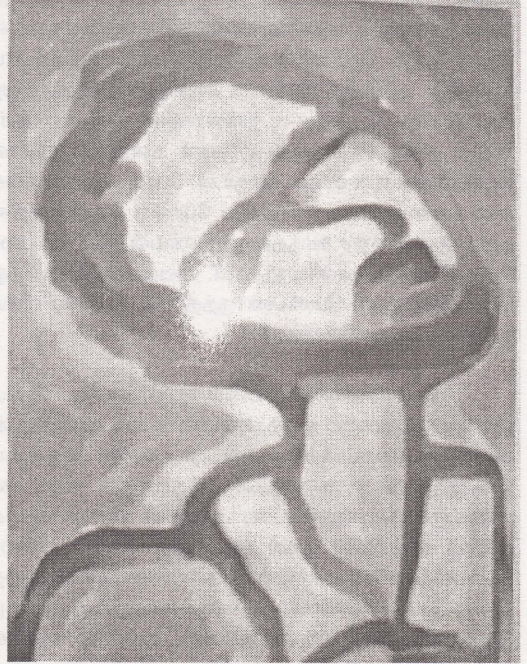
போர்க்காலப் பயணங்களைவிடவும் கடினமானது
சமாதானத்திற்கான பயணம்
பயணங்களில் புனிதமானதும் கூட.
சமாதானமோ வெறும் பேச்சு விவகாரம் அல்ல:
காற்றுவழியூடாய் போர்க்கால வக்கிரகங்களை
கடந்து செல்லும் சீட்டி ஒலியும் அல்ல
ஸ்வரபேதங்களைக் கணக்கிலெடுத்தவாறு
ஒத்திசைவைக்கோரும் ஒரு தேடல்.
வலிமை வாய்ந்த மனோதர்மம் அதற்குப் பின்புலம்.
பீரங்கிவாய் ஊடாக நுழைந்து
ஈரம் வற்றாத புன்னகையுடன் வெளிவரும்
சாமர்த்தியம் வல்ல செயல்முறை இயக்கம்:
சான்றாண்மையுடன் சமரசம் செய்யும் நிதானம்:
இவை அந்தச் சமாதானச் செயற்பாட்டாளரிடம் இருந்தன.
முள்ளு மிதியடியில் நடக்கவும் வேண்டும்.
புல்லுக்கும் நோகாமல்
மயிற்சீலி கொண்டு தடவவும் வேண்டும்.
பட்டகாயங்களுக்கு சரியான பதிலியும் வேண்டும்.
பற்றுதியோடு இதை அவர்கள் செய்தார்கள்
இருளின் இடுக்குகளில் கசியும் எமது உணர்வினை
விளக்காய் ஏற்றி முன் நடந்தார்கள்
முகத்தில் காறித்துப்பிய அவமானங்களை வழித்தெறிந்தபடி

சகிப்புத் தன்மை இல்லாமல் சமாதான முன்னெடுப்பு இல்லை.
சகிப்புத் தன்மையோடு
சமாதானத்தை முன்னெடுப்பவர்கள் பாக்கியவான்கள்.

3

போர் நிறுத்தம் வந்தது : புளகித்தோம்
உண்மையில்
போர் நிறுத்தத்திற்கும் அப்பால் இருந்தது.
சமாதானத்திற்கான புரிந்துணர்வுப் பயணம்.

—சு.வில்வரெத்தினம்

War Zone/1995/size:7" x 10" (Computer Medium)

இன்னுமொரு மகா வருகைக்கான
பிரகிச்சைகள்

பயணத்தில் மக்களையும் பங்காளியாக்கி
அணிதிரட்டமறந்தோர்
பாதுகாப்பு வியூகங்கள் அமைக்க உலகெல்லாம்
இறக்கை கட்டிப்பறந்தார்.
இதயத்தின் அடியாழத்தில் ஊற்றெடுக்காததை
இரவலாய் பெறுகின்ற முயற்சிகள்
எமக்குள் நாம் கூடி எய்தாத ஒன்றை
எதையெதையோ அடகு வைத்துப் பெறுகின்ற விவகாரங்கள்.

இவர்களைப் பொறுத்தவரையில் சமாதானம் என்பது
போர் நிறுத்தத்தின் மேலாய் விரிகின்ற 'பட்டுப்பாதை'
பாதை திறந்து வியாபாரம் களைகட்டிற்று
பலவேறு வந்தக ஒப்பந்தங்கள் ஆயின
"பட்டுப்பாதை" யூடே கெட்டுப்போன பண்டங்கள் யாவும் வந்த;
பங்காளிகளாக பலப்பல கைகள் நுழைந்தன
சமாதானம் மட்டும் வரவேயில்லை.

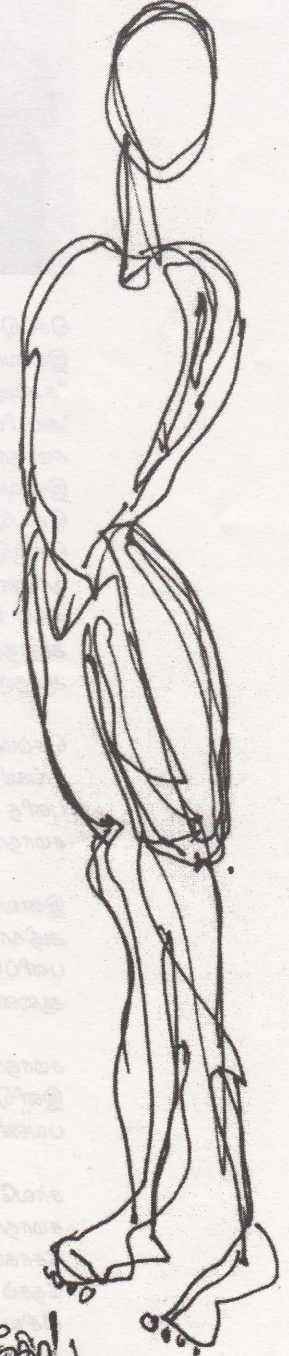
4

சமாதானப் பயணிகளின் வருகையின்போதெல்லாம்
நாங்கள் பிரார்த்தித்தோம்
எங்களுக்காகவும் எங்கள் சந்ததிகளுக்காகவும்
கனிசூர்போகும் நாட்களுக்காகவும்
ஆனாலும் ஒன்றைச் சொல்லத்தான் வேண்டும்
எமது பிரார்த்தனைகளின் உள்ளே
குடியிருந்து என்னவோ நம்பிக்கையினம்தான்
பாழடைந்த கோயிலின் துருவேறிய மணியிலே தொங்கும்
இத்துப்போன கயிற்றைப்போல
உறுதியற்ற அத்திவாரத்தின்மீது உதிர்க்காத்திருக்கும்
கற்களைப் போல.

வழிதெரியாப் பயணி ஒருவன் குந்தியிருந்தபடி
அலுப்பில் உதிர்ந்த தனது சொற்களின் மீதில்
காறித்துப்பிவிட்டு எழுந்து சென்றால் எஞ்சுவது
குந்தியிருந்த கல் மட்டும்தான்
மோந்து பார்த்துவிட்டு தெருநாய்கள் சிறுநீர் கழிக்க.
அந்தக் கல்லைச் சுற்றிநீன்று
உதிர்ந்து போன சொற்களை எடுத்து
மொண மொணவென்று சொல்லும் மந்திரங்கள் ஆயின
எமது பிரார்த்தனைகள்
உள்ளார்ந்த உறுதிப்பாட்டில் இருந்து எழாதவை
ஆன்ம உழைச்சலின் இருந்து பிறக்காதவை
சமாதானத்திற்கான தவக்காலத்தில் ஏற்றிவைக்கும் சுடர் விழிப்ப.
ஊனினை உருக்கும் பிரார்த்தனைகள்
எவரிடத்திலிருந்தும் எழவேயில்லை.
ஆயினும்
இருளின் இடுக்குகளில் இருந்து கசியும் எமது உணர்வினை
விளக்காய் ஏற்றி அவர்கள் நடந்தார்கள்
நாங்கள் பிரார்த்தித்தோம்
எங்களுக்காகவும் எங்கள் சந்ததிகளுக்காகவும்

5

இற்றுப்போன கதவுகளின் பின்னாலிருந்தபடி
பிசுபித்த எங்களது பிரார்த்தனைகளையும் மீறி

சு. சி. சி. 2003

செம்பொற் கபாடம் திறந்து உருக்கொண்டன
இனவாத சுலோகங்கள்
“கண்டி யாத்திரையை மீளத்தொடங்கு”
‘அப்பிட்ட எப்பா சாகச்சாவா’
சமாதானம் முன் நடக்கவேண்டிய பாதைகளை
இனவாதம் கைப்பற்றி
செங்கொடியோடு ஊர்வலம் போயிற்று
செஞ்சொல் வீரரின் சிங்க முழக்கம் எங்கெங்கும்
நாளொரு வண்ணம் பொழுதொரு மேனியாய்
நீலம் பேரத்தொடங்கிய தென்னிலங்கைத் தெருக்களில்
அநாதரவாய் மெலிந்த சமாதான மேனி
ஆந்தரவார் அதற்கு அரியாசனம்?

செம்மண் புழுதித் தெருக்களில் நடந்துவந்து
சங்கமித்தையும் மகிந்தனும் நாட்டிய
புனித வெள்ளரசின்கீழே
சமாதானம் சம்மாணயிட்டமரவும் இடமற்றுப்போச்சு

இனவாதத்திற்கு இன்னுமொரு நடுகல்வாய்
அதிகார முனைப்பு ஆசனம் போட்டது
பனிப்போர்வை களைந்து
ஆனைச்செவியை அங்குசம் பற்றிற்று

சமாதானப் பயணம் வழிமறிக்கப்பட்டது.
இனியென்ன?
பயணிகள் திரும்பிப் போதல்தான்

சர்வதேச விமானநிலையம்
சமாதானப் பயணிகள் திரும்பிச் செல்லும் காட்சி
சோகம் அப்பிய எம் வீழிகளில் உறைந்து
தேசம் முழுவதும் திகைப்பாய் கௌவுகிறது.
வீசிய மென் காற்றின் சிலிர்ப்பு அறுந்து
குவும் சாக்குருவி குரலுள் ஒடுங்கிற்று

திசை முகத்தில் திடீர் அமுக்கம்
 புயலின் கண் குறுகுறுக்கும்
 அடிவானம் போலாயிற்று மனம்
 ஆத்தலைஞ்சு வந்ததிதாரு பறவை
 அமர்வதற்குக் கொப்புத் தேடியலைகிறது
 வேலிக்கடப்பில் விளைவது வெறும் சிராய்ப்போசையல்ல

இருட்டில் தேவரத்தின் சிற்றடிகளை
 முணுமுணுக்கும் சிறுவனைப்போல
 இயல்பாகவே மனசு பிரார்த்தனையை நாடுகிறது.
 முற்றத்துப் பந்தல் சரிகையில்
 பதறும் கொடிபோல படர் கொம்பைத்தேடுகிறது.

எது சரிந்தாலும் என்ன?
 எத்தனை வல்லீரல்கள் சூழ்ந்தாலும் என்ன?
 'விடு விடு அச்சத்தை விடு பயத்தை விடு'
 'உதிரும் உறுதியற்ற சொற்களைக் கைவிடு'
 இறுகப் பற்றிக்கொள் உறுதிப்பாட்டை
 இனி எமது பிரார்த்தனைகள்
 முடிண்ட அறையின் முனகல்களாக முடிந்து விடக்கூடாது
 மூவுலகும் தாண்டி முழங்குகின்ற சங்கின் செடுத்து
 கூலியழை பரவெளியை
 வானம் இறங்கி வந்து
 ஈடுபறம்பு காக்கையும் இனியன நுகரும்
 வாழ்வெளிப் பந்தலாய் வீரீயட்டும்

பெருவெளிப் பிரார்த்தனை என்னும் பட்டுடாளிப்பாதை வழி
 இன்னுமொரு மகாவருகை நிகழட்டும்
 நிமிர்கின்ற முதுகெலும்பின் ஊடே
 வெளிக்கின்ற வெள்ளி வீதி முகவாயிலிலே நிகழ்கிறது பேரீறக்கம்
 ஓ சமாதானம் செய்து வைப்பவர்களான பாக்கியவாண்களே வருக
 உங்களுக்கு உன்னதங்களில் ஓசன்னா

கொல்லன் கொருவில்

- மலைமகள்

முகில்களுக்கும் மேலால் பறந்து கொண்டிருந்தோம். அழகிய பஞ்சுப் பொதிகளாக மிதந்து கொண்டிருந்த முகில்கள் பார்வைப் பரப்பில் இருந்து மறைந்தன. ஜன்னலோர இருக்கையில் இருந்தால் அகன்ற பரப்பை அவதானிக்கலாம். நானிருப்பது நடுத்தொகுதி இருக்கையில். கீழ்ப்பரப்பை படம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒளிப் படக் கருவியின் கண்ணால்தான் நானும் பார்க்க வேண்டும்.

வலது பக்க ஜன்னலோர இருக்கைகளை எட்டிப் பார்த்தேன். அதில் நம்மவர்கள். இடது பக்கம் இருப்பது யார்? எதையோ அருந்திக் கொண்டிருந்த அந்த மனிதரின் முகம் நன்கு அறிமுகமானது. யார்? யார்? அட டிரோன்! டிரோன் தானா? ..ம்ம் டிரோன் பொர்னாண்டோ வேதான். சிறிலங்காவின் வெளிவிவகார அமைச்சரும் தென்னாபிரிக்கா வருகின்றாரா?

ஜொகானஸ்பேர்க், டர்பன், றொபின்ட்லீவு போய், அன்று மறுபடி ஜொகானஸ்பேர்க் வந்திருந்தோம். அன்பான ஆபிரிக்க இளைஞர் களும் இந்தியர்களும் தமது அதியுயர் விருந்தோம்பலால் எம்மை மூழ்கடித்துவிட்டார்கள். இன்னமும் நான்கு நாட்களில் நாம் தமிழீழம் திரும்புவோம். எனினும், தாயகத்தில் இருந்து தள்ளி நிற்பது போன்ற உணர்வு பெருமளவு இம்முறை தாக்கவில்லை.

30°C வெப்பநிலை. இடையில் மழை. நமது நாட்டு வாழை மரங்கள். நம்மைப் போன்றே இன ஒடுக்குமுறையின் பிடியில் வாழ்ந்து, ஆனால் இன்று விடுதலையை அனுபவிக்கும் மக்களின் உணர்வலைகள். தாயகத்தை மீட்பதற்காக ஆயுதங்களை ஏந்திய மனிதர்களே இன்று தாயகத்தைப் பலப்படுத்துவ தற்காக தமது உரமேறிய கரங்களால் இரவு பகலாக உழைக்கும் உழைப்பு. தாம் பட்ட வலிகளையும் துயரங்களையும் விடுதலை பெற்ற பின்னரும் கூட அரசியல்வாதிகளாக அல்லாமல் விடுதலைப் போராளிகளாகவே மனதள வில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதையும் வெளிப்படுத்திய அவர்களின் மனப் பகிர்தல்கள்.

விடுதலைக்காக வியர்வையையும் இரத்தத் தையும் சிந்திக்கொண்டிருக்கும் நாட்டிலிருந்து போன ஏழு பேரும், போராடி விடுதலை பெற்றெடுத்த மனிதர்களோடு கழித்த அந்தப் பத்து நாள்களும் மறக்க முடியாதவை. விடுதலைக்குப் பின்னும் போராட்டம் முடிவுறப் போவதில்லை என்பதை நேரடியாகவே உணர்த்திய நாட்கள் அவை.

முன்னர் போராளிகளாகவும் இப்போது உயர் அதிகாரிகளுக்கான பாதுகாப்பு பிரிவில் கடமையாற்றும் பவர்களுமான சிப்போவும் டேவிட்டும் எங்களுடைய உறவினர்களாகவே ஆகிவிட்டனர். உணர்தியில் பயணம் செய்கின்ற வேளைகள் எல்லாமே கலகலப்பான உரையாடல்களாகவே இருக்கும். மனதைப் பிழிவன வாகவும் இருக்கும்.

டேவிட்டின் முகம் குழந்தை முகம். நாடு விடுதலையடைந்து பத்தாண்டுகள். அதற்கு முன்னரே டேவிட் ஒரு போராளி. இப்போதும் குழந்தைபோல் இருக்கும் இந்த இளைஞர் எத்தனை வயதில் ஆயுதம் ஏந்தியிருப்பார்? மனம் ஆவலால் நிரம்ப கேட்டே விட்டேன்.

“அப்போது எனக்கு பதினொரு வயது. அது 1984ம் ஆண்டு. எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாட்களில் இருந்தே எங்களுடைய கிராமங்களை வெள்ளை இராணுவம் சுற்றி வளைக்கும். இரவுகளில் கதவுகளைத் தட்டுவார்கள். திறக்காவிட்டால் கதவை உடைத்து உட்புகுந்து சுடுவார்கள். திறந்தால் வீட்டிலிருக்கும் பெண்களை பாலியல் வன்முறைக்கு உட்படுத்துவார்கள். எனவே பதினொரு வயதில் நான் ANCயில் (ஆபிரிக்க தேசியக் காங்கிரசில்) இணைந்தேன்.”

மிக அழகாகச் சிரிக்கின்ற டேவிட்டுக்கு இப்போ இருபத்தெட்டு வயது. சிப்போ, டேவிட், சீசெவ.எரா இளைஞர்கள் கல்லால் அடித்து மாங்காய் விழுத்தும் வயதில் சுடுகலன் குறிகாட்டியுடே வெள்ளை இராணுவத்தைத் தேடியவர்கள். நாங்கள் சந்தித்த பெரும்பாலான ANC உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள். அமைச்சுக்களில் பணிபுரிவோர் பலர் இளைஞர்களாக இருக்கின்ற மர்மம் இப்போதுதான் அவிழ்ந்தது.

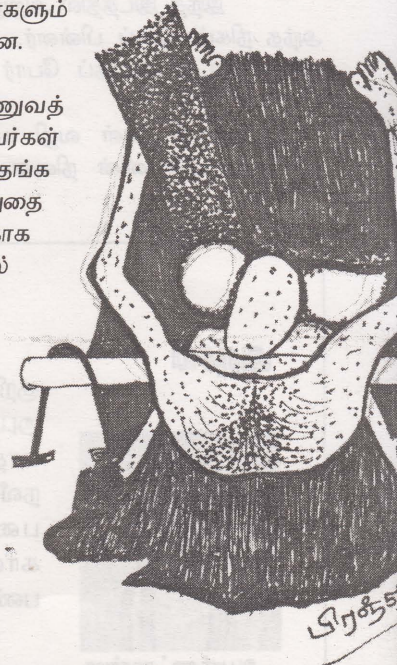
கொல்லும் போது எந்த ஒருக்கு முறையான ருமே குழந்தை பெரியவர் வேறுபாடு பார்க்காத போது, போராடப் புறப்படுகின்றவர்கள் மட்டும் குழந்தைகள் என்றும் பெரியவர்கள் என்றும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாதுதான்.

அன்று நாங்கள் **Hector Peterson** நினைவு அருங்காட்சியகத்துக்குப் போயிருந்தோம். 1976 ஜூன் 16, ஆட்சியிலிருந்த வெள்ளை அரசுக்கு எதிராக ஆபிரிக்க மாணவர்கள் கிளர்ந்து எழுந்த நாள். பத்து வயதில் இருந்து பதினெட்டு, இருபது வயது வரை

மதிக்கத்தக்க மாணவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில், வீதியில் இறங்கி, பதாதைகளுடன் ஊர்வலம் போவதும் வெள்ளை இராணுவம் தடுப்பதும், சுடுவதும், கொல்லப்பட்ட மாணவர்களின் உடல்களைச் சுமந்த படியே ஏனைய மாணவர்கள் உரத்துக் குரல் எழுப்புவதுமாக ஏராளம் புகைப்படங்கள் அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

ஆபிரிக்கர்களின் பாரம்பரிய மொழிகளும் அல்லாமல், அறிமுகமும்மில்லாமல் வெள்ளை அரசால் உருவாக்கப்பட்ட **African** என்ற புதிய மொழியில் தான் இனிமேல் ஆபிரிக்கர்கள் கல்வி கற்கலாம் என்ற சட்டத்தை எதிர்த்துத்தான் அன்று மாணவர்கள் வீதியில் இறங்கினார்கள். ஏறத்தாழ அறுநூறு மாணவர்கள் அந்தச் சதுக்கத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். முதலில் கொல்லப்பட்ட மாணவனான ‘கெக்ரர் பீற்றர் சனின்’ பெயரிலேயே தான் அருங்காட்சியகம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிறுசிறு நீள் சதுரங்களில் அன்று கொல்லப்பட்ட அத்தனை மாணவர்களின் பெயர்களும் பொறிக்கப் பட்டுள்ளன.

அன்று இராணுவத்துக்கு எதிராக மாணவர்கள் பயன் படுத்திய ஆயுதங்கள் கற்கள் மட்டுமே. அதை நினைவுபடுத்த வதற்காக ஆளுயரத்தில் கல்லொன்று நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றைய நாளின் சம்பவங்கள் யாவும் சுவர்களில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகளில் தொடர்ந்து காண்பிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

மாணவர்கள் உரத்துக் கத்துகின்றனர்:

“ஆபிரிக்கன் மொழி வேண்டாம்”.

ஊர்திகளில் விரைந்து வரும் படையினர் மாணவர்களை நோக்கிச் சுடத்தொடங்குகின்றனர். எனினும், மாணவர்கள் தளரவில்லை.

“ஆபிரிக்கன் மொழி வேண்டாம்”

ஒரு இளைஞன், கையில் சிறுவன் ஒருவரின் உடலை ஏந்தி நடக்கிறான். கூடவே ஒரு மாணவி. அரைக்காற்சட்டை அணிந்தபடி கைகளும் தலையும் தொங்கியபடியிருக்கும் சிறுவன் கெக்ரர் பீற்றர்சனின் உடலை அந்த இளைஞன் ஏந்தி நடக்கின்றான்.

மாபெரும் நிழற்படம் ஒன்றில், இளைஞனின் கைகளில் சுமக்கப்படுகின்ற மாணவன் பீற்றர்சனின் பால்முகம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. என்னுடைய மொழியிலேயே என்னைப் படிக்க விடு என்று கேட்ட சிறுவனின் பெயரில் நினைவு அருங்காட்சியகம் நிமிர்ந்து நிற்கிறது. ஆர்ப்பாட்டப் படங்கள் முழுவதிலும் சிறுவர்கள். நிழற்படங்களாகத் தொங்க விடப்பட்டிருந்த மாணவர்களின் முகங்கள் மனதை உலுப்பியது.

‘எங்களுடைய வீடுகளில் எங்களை இருக்க விடு
எங்களுடைய பள்ளிகளில் எங்களைப் படிக்க விடு
எங்களுடைய நிலங்களை, கடலை எங்களிடமே தா’

எத்தனை ஆண்டுகளாகக் கேட்கின்றோம். குழுதினிப் படகில், நாகர் கோவில் பாடசாலையில், வீதியில், வீடுகளில் கொல்லப்பட்ட எங்களின் குழந்தைகள், தந்தையரைக் காணாத குழந்தைகள், இருந்து படிப்பதற்கு மேசையும் இருக்கையும் அற்ற குழந்தைகள்.

எங்கோ போன என்னை, சிப்போவின் குரல் தென்னாபிரிக்காவுக்கு அழைத்து வந்தது.

இந்த இடத்தில் அறுநூறுக்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் கொல்லப்பட்ட அந்த நிகழ்வுக்குப் பின்னர், ஏராளம் இளைஞர்கள் AMCயில் சேர்ந்தார்கள். எங்களுடைய ஆயுதப் போர் வலுத்தது இதற்குப் பின்னர்தான்.

கடைசி நாள் வழி யனுப்புவதற்காக எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள். திடீரென டிரோனின் நினைவு வந்தது. எங்களோடு வந்த மனிதர் இங்கு

என்ன செய்தார்?

அவர்களிடமே கேட்டோம்.

‘விடுதலைப் புலிகள் இப்பொழுதும் குழந்தைகளைப் படையில் சேர்த்துக் கொண்டிருப்பதாக அவர் எங்களிடம் சொன்னார்.

சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தார்கள். நாங்களும் சிரித்து வட்டோம் அடக்க முடியாமல்.

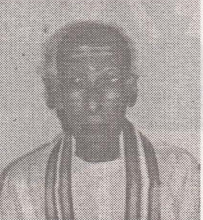
எங்களின் கைகளை இறுகப் பற்றியபடி

“மறுபடியும் வாருங்கள். மகிழ்ச்சியோடு காத்திருக்கின்றோம்”

என்றார்கள்.

*

அஞ்சலி

அபஞ்சாட்சரசர்மா

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடக் கூடிய ஒருவராக இருந்த அபஞ்சாட்சரசர்மா அவர்கள் கடந்த மாதம் காலமாகிவிட்டார். ஈழத்து நவீன இலக்கியத்தின் சிறுகதைப் படைப்புலகில் மறுமலர்ச்சி காலகட்டத்தில் செயற்பட்டவர் பண்டிதர் அபஞ்சாட்சரசர்மா.

இலக்கியத்துடன் தமிழ் மொழியில் தேர்ச்சியும் ஈடுபாடுமுடையவராக ஏறக்குறைய ஐம்பது வருடங்கள் செயற்பட்ட மனிதர் இவர். தமிழுடன் சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் புலமைபெற்றிருந்த பஞ்சாட்சரசர்மாவுக்கு நிறைய அடுத்த தலைமுறை மாணவர்கள் உண்டு.

கிடைத்தற்கரிய மிக முக்கியமான நல்ல நூல்களை சேகரித்து ஒரு நூலகமாகவே அவற்றைப் பயனுறைவைத்தவர். அமைதியும் மற்றோருடன் இதமான சிநேகமாகப் பழகும் இயல்பும்கொண்ட பஞ்சாட்சரசர்மா அவர்களின் இழப்பு ஈழத்து இலக்கியத்துக்கும், தமிழ்மொழிக்கும் பெரிதே.

அஞ்சலி

சு.சமுத்திரம்

நவீனத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளில் முக்கியமான இன்னுமொருவரை தமிழ்ப் படைப்புலகம் இழந்துவிட்டது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலாகவும் அந்த மக்களினுடைய குரலுக்காகவும் தன்னுடைய எழுத்துக்களை முன்வைத்து செயற்பட்டு வந்தவர் சு.சமுத்திரம். தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த சு.சமுத்திரம் தனது எழுத்துக்களினூடாக பரந்த அறிமுகத்தைப் பெற்றிருந்தவர். பரந்துபட்ட மக்களுக்காகவே எழுதுகிறேன் என்று தனது இறுதிக்காலம் வரை செயற்பட்டு வந்தவர் சமுத்திரம். ஒரு விபத்தின் போதே சமுத்திரம் மரணத்தைச் சந்தித்தார். சமுத்திரத்தின் இழப்பு தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு வெற்றிடந்தான்.

புத்தகம்

காடுகளைக் கட்டுப் படுத்திய

காரர்கள்

நர்மதா

(கொழும்பு)

வி முதாகி வேருமாகி என்ற இலட்சியம் நோக்கிய உங்கள் பயணத்தின் பதிவினைப்படித்தேன்.

எப்படி முடிந்தது? உங்களால் எப்படி முடிந்தது? என்றிருந்தது.

'பேய்'லாவும் நேரத்தில், நாங்களின் ஊளை ஒலியில் உலவித்திரிய உங்களால் எப்படி முடிந்தது?

காடுகளுக்குள் விலங்குகளின் அரவ ஒலியினைக் கேட்டுக்கொண்டு சிறிது கண்ணயர உங்களால் எப்படி முடிந்தது?

நடுச்சாமங்களில் வேவுக்கெனத் தனியே காடுகளில் திரிந்து வர உங்களால் எப்படி முடிந்தது?

மாரிகால மழைக்குள் உடல்

விறைத்துப்போய், இரவுகளை அணைத்துக்கொள்ள உங்களால் எப்படி முடிந்தது?

எமது நடுச்சாமங்களெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படி பட்டப்பகலாகியது?

காட்டைக்கட்டுப்படுத்தினீர்கள்; கடலுக்கு இயைபாயினீர்கள். இரண்டுமே வெற்றியின் வழிகளா?

நாம் அமைதியாய் உறங்கும் பொழுதுகளை நீங்கள் எப்படி இத்தனை பெறுமதியாக்கினீர்கள்?

பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும் என்று சொல்வார்கள். நீங்கள் எப்படி பெரும்பேய்களையெல்லாம் பொடியாக்கினீர்கள்?

வெளித்தள்ளிப்போன உங்கள் தோழியின் மூளையை உள்ளே தள்ளி தையல்போட உங்களால் எப்படி முடிந்தது? மற்றவளின் உடலிலிருந்து சிந்திய இரத்தக்கறைகளை சலனமின்றி காவித்திரிய உங்களால் எப்படி முடிந்தது? உயிர்போன அடுத்தவளின் வித்துடலை எடுக்கப்போய் உங்கள் உயிரினை நீத்துக்கொள்ள எப்படி முடிந்தது? எல்லாமே புரியாத புதிராய் தெரிகிறது.

உங்களில், வேலிச்சண்டையில் மற்றவர்களுக்கு காயம் வந்தாலோ, சண்டை வந்தாலோ குய்யோ முறையோ என்று கூச்சலிடும் இனத்தவர்கள்தானே பெண்கள். சாவு என்றால் ஒப்பாரிக்கு கூடுபவர்களும், மார்படிச்ச குழறுபவர்களும் நாங்கள்தானே.

எங்களின் அவல ஓலத்தினைக்கேட்டுத்தானே ஆம்பிளையர் வெளியே நின்று கண்கலங்குவார்கள்; ஆவேசம் கொள்ளுவார்கள். இதைத்தானே எல்லாமே சொல்லித்தந்தன. திரௌபதைகூட தலைமுடியைத் தானே அவிழ்த்து விட்டாள், ஆவேசத்துடன் சபதம் செய்து பாண்டவர்களை உலுப்பிவிட்டாள்.

ஆனால் நீங்கள் கொண்ட ஆவேசத்தில், சூலம் கொண்டெழுந்த மாரிகளாய் நீங்களே சங்காரம் செய்தீர்கள். 'அவலத்தை தந்தவர்களுக்கே அதனை திருப்பிக்கொடு' என்று ஆவேசத்துணியில் சூளுரைத்தீர்கள். அந்தக்கணங்களில் உங்களைப் பார்த்திருக்க வேண்டும். உங்கள் கண்களில் அனல் கக்கியிருக்கும், உடல் கொதித்து நடுங்கியிருக்கும். நெஞ்சு படபடத்திருக்கும். கைகளும் கால்களும் பழிவாங்கத்துடித்திருக்கும்.

உங்களின் ஆவேசத்தில் எதிரியின் வியுகம் அனைத்தும் தவிடுபொடியானது. உங்களுக்குள் இருந்த இந்த அபாரசக்தி - தேசியத் தலைவர் அவர்களால் கண்டறிந்து, வளர்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இப்போது நீங்கள் எங்கள் ஒவ்வொருவருக்குள் (எனும் உறைந்திருக்கும் எங்கள் சக்தியை எடுத்துக் காட்டியுள்ளீர்கள்.

போராட்ட வாழ்வில் எதிர்கொண்ட வாழ்வியற் பிரச்சினைகளை ஒரு துரும்பாகத் தட்டியுள்ளீர்கள். நாம் இவற்றுக்காக வாழ்வு முழுவதும் போராடுகிறோம். உங்கள் முன்னிலையில் எங்கள் இலக்குகள் எல்லாம் வெறும் துரும்பாயிற்று.

நீங்கள் பட்ட உடல் வலிகள், வதைகள், தியாகங்களில், சகிப்புகளில் இன்று நாட்டில் அமைதி நிலவுகிறது. தமிழர் என்று நாம் திரிகையில் ஒருவரும் எம்மைச் சீண்டுவதில்லை. எங்கள் இனத்தினைப் பிரதிபலிக்கும் அடையாளங்களுடன் நாம் விரும்பிய போது, விரும்பிய நேரத்தில் பல்லினத்தவரும் வாழும் சமூகத்திலும் நடமாடலாம். எமது இனைய ஆண்பிள்ளைகள் யாரையும் கண்டு கூனிக் குறுகாமல் நிமிர்ந்து நடக்கலாம், எமது பெண்பிள்ளைகள் சோதனையென்ற பெயரில் மாண்புக்கப்படாமல் நிம்மதியாய் வாழலாம். யாரும் பொது மேடைகளில் துணிந்து எழுந்து நின்று எமது பிரச்சினைகளைப் பேசலாம். எமது பேச்சையும் பலர் பொறுமையாகச் செவிசாய்க்கின்றனர்.

இவையெல்லாம் எமக்கு கிடைத்த வெகுமதிகள் அல்ல. நீங்கள் கொடுத்த உயிரினும் மேலான விலைகள். உங்கள் கண்களை எங்கள் முன்னிலையில் பறித்து எறிந்தீர்கள் - பார்த்திருந்தோம் நாம்.

உங்கள் கனவுகளை குழி தோண்டிப்புதைத்தீர்கள். உங்கள் உடல்களைச் சிதைத்துக்கொண்டீர்கள். உங்கள் கண்களை விற்றதனால் எமக்கு ஒரு சித்தரம் கிடைத்துள்ளது. அதனை நாம் இரசிக்கின்றோம். நேசிக்கின்றோம்.

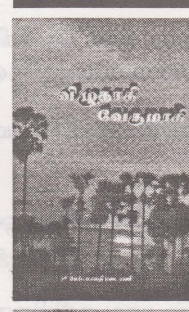
ஏனெனில், எமது உலகம் வேறு வகைப்பட்டிருந்தது. ஆனால் எமது வேறு உலகத்தில் நேர்ந்த சில கொடூரங்களுக்காக நீங்கள் உங்களை தீயிட்டுக் கொளுத்தினீர்கள். அந்தத்தீயில் எல்லாம் கதிகலங்கிப்போனது. நீங்கள் இரத்தம் சிந்தி ஒவ்வொரு அடியாய் மீட்டெடுத்த தேசத்தில் இந்தச் சுதந்திர பூமியில், அந்த சுதந்திரக்காற்றினை சுவாசிக்க எங்கள் மனம் பூரிக் கிறது. மனம் நிறைகிறது. நீங்கள் வேண்டியதும் அதுவே.

நீங்கள் நிலைநாட்டிய பெரும் சாதனைகளை, எதிர்கொண்ட பெரும் துயரங்களை மிகவும் சாதாரணமாய் எழுதியுள்ளீர்கள். இவை வெறும் வரலாற்றுத்தகவல்களல்ல. பெரும் யுத்தத்தின் காப்பியங்கள். இதில் கூறியதை விட கூறாது விட்ட பல விடயங்கள் உங்களுக்குள் இருக்கும். அதனை கூறாது போனமைக்கு பல காரணங்கள் இருக்கலாம். உடனடிச் சாத்தியங்கள் இல்லாதிருக்கலாம்.

இந்த மண்ணுக்கு வித்தாகிப்போனவர்களிடம் நிறையக் கதைகள் இருந்திருக்கும், இருக்கும். விடுதலைப்போராட்ட வாழ்வின் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் உங்களிடம் இருக்கும். போராட்ட சூழலில் வாழும் ஒவ்வொருவரிடமும் இருக்கும்.

எழுதப்படும் காலத்தின் வரலாறுகள் சிலவற்றை மட்டும் கூர்மைப்படுத்தும். ஏனையவை கிளைக்கையாகவோ, அல்லது மறைந்தோ போய்விடும். ஆனால் தமிழீழ விடுதலைப்போராட்டத்தின் பெண்புலிகளாகிய உங்களது வரலாறு மறைத்துவிடாதபடி, மறைந்து போகாதபடி பெரும் பிரசன்னமாய் எழுந்து நிற்கிறது -

- விழுதாகி வேருமாகி.

விழுதாகி வேருமாகி

வெளியீடு :

2ம் லெப் மாலதி

படையணி

நூலாக்கம் :

கப்டன் வானதி

வெளியீட்டகம்

தமிழீழம்

விலை : 550/=

விழுதாசி விருட்சமாகி விழுதாசி வேருமாசி

1991ல் ஆனையிறவுக் கூட்டுப் படைத் தளம் மீதான விடுதலைப் புலிகளின் ஆகாயக் கடல் வெளித் தாக்குதல் நடைபெற்ற பின்னர் அந்தத் தாக்குதலில் பங்கு பற்றிய போராளிகளை கலை, இலக்கியப் படைப்பாளிகள் சந்தித்தனர்.

கலை, பண்பாட்டுக் கழகம் ஏற்பாடு செய்த அந்தச் சந்திப்பு ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் என பல வாரங்கள் நீடித்தது.

போராளிகள் தங்கள் தங்கள் கள அனுபவங்களை, தங்கள் மன உணர்வுகளை எழுச்சிகளை, தங்கள் எதிர்பார்ப்புக்களையெல்லாம் அழகாகவும் ஆர்வமாகவும் எடுத்துரைத்திருந்தனர்.

அவர்களது அனுபவங்களை மாத்திரம் கேட்டால் போதாது என்பதற்காக அவர்கள் பாவித்த ஆயுதங்கள், வெடிபொருட்கள் எல்லாமே கலை, இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்குக் காட்டப்பட்டதோடு மட்டுமல்லாது பயிற்சிக் களமுனைக்கும் அவர்கள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு ஆயுதங்களின் சூட்டுப் பிரயோகமும் காட்டப்பட்டன.

இவை எல்லாம் ஏன் நடைபெற்றன என்பதை இங்கு விபரிக்கத் தேவையில்லை. போராட்டம் தொடர்பாகவும் போராளிகளின் மனவுணர்வுகள் தொடர்பாகவும் படைப்புக்கள் மக்கள் மயப்பட வேண்டும். அதனை இந்தக்கலை, இலக்கியப் படைப்பாளிகள் செய்ய வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்புடனே இது நடந்தது.

ஆனால், எதிர்பார்த்த அந்த இலக்குகளை குறித்த கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகள் நிறைவு செய்யவில்லை. சில படைப்புக்களுக்கு அவை உதவி செய்தன என்பதை அதில் பங்குகொண்ட படைப்பாளி என்ற முறையில் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இப்போது 2003ஆம் ஆண்டு நிறைவு பெறும் சூழல் - காலம் தான் எவ்வளவு தூரம் மாறிவிட்டது. போராட்டத்தில் முதன்மை வகிப்பதைப் போலவே படைப்புத் திறத்திலும் போராளிகள் முன்னிலைக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

படைப்பு மாத்திரம் அல்ல சகல துறைகளும் அவர்கள் கரங்களில் நர்த்தனம் புரிகின்றன.

-இணையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

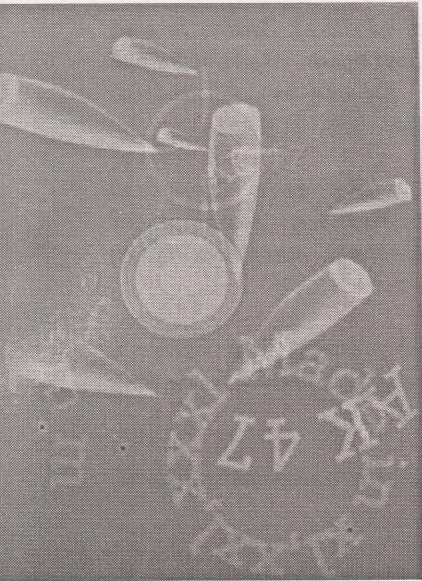

இது ஒரு நம்ப முடியாத விடயம்தான். என்றாலும் நடக்கிறது. அந்த நடப்பின் வெற்றிதான் இந்த 'விழுதாகி வேருமாகி' நூல்.

போராளிகளே தங்கள் செயற்பாடுகள் தொடர்பாகப் பாடத்தொடங்கி விட்டபடியால் முன்னணியில் வாயசைக்க பின்னணிக் குரலில் பாட வேண்டிய தேவை இல்லாமல் போய்விட்டது.

“எமது பெண் போராளிகளது அபாரமான போராற்றலையும் அவர்களது வீரத்தையும் எமது எதிரியே நன்கறிவான். அவன் அறிந்தவை உலகமும் எமது மக்களும் அறியும்படியான வரலாற்றுப் பதிவாக ஒரு நூல் எழுதப்பட வேண்டும். இதற்கு எமது போராட்டம் பற்றிய தெளிவான பார்வையும் போருக்குள் நின்ற வாழ்வனுபவமும் போர்க்கலை பற்றிய அறிவும் எமது போராளிகளது நுண்மையான மன உணர்வுகளை புரிந்து கொள்கின்ற தன்மையும் அவசியம். இல்லாது போனால் எமது போராட்டத்தின் வரலாற்றை அதன் ஆழத்திலும் அகலத்திலும் அதன் யதார்த்தக் கோலத்திலும் தரிசித்துக் கொள்வது கடினம். போர் பற்றிய அறிவு ஞானம் இல்லாத பழைமையில் புதைந்து போன வரலாற்றாசிரியர்களால் எமது பெண் போராளிகளது வரலாற்றைத் துல்லியமாக கிரகித்தறிவது சிரமம்”.

ஓவியம்: நந்தா கந்தசாமி

War Zone/1995/ size:7" x 10" (Computer Medium)

எனத் தலைவர் வே.பிரபாகரன் அவர்கள் நூலின் வாழ்த்துரையில் கூறுவது வெறும் சொற்கள் மாத்திரம் அல்ல, உண்மையும், உழைப்பும் நம்பிக்கையும் சேர்த்துவெளிப்படுத்தப்பட்டவை.

விழுதாகி வேருமாகி என்ற நூல் தனிய போராளிகள் எழுதியதால் மட்டும் தனியிடம் பெறவில்லை.

“எமது பெண்கள் கட்டளை அதி காரிகளாக சமர்க்களங்களை வழிநடத்திச் செல்பவர்களாகவும் முன்னணிப் போர் அரங்கில் களரக ஆயுதங்களுடன் போரிடும் அனுபவமும் கடும் பயிற்சியும் பெற்றவர்களாக இருப்பதன்மையும் இதனை வாசிப்பவர்கள் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.” என அரசியற்றுறைப் பொறுப்பாளர் அவர்கள் கூறியது போல மகளிர் படையணியின் இந்த நூல்

களால் எழுதப்பட்ட உண்மை மனிதர்களின் கதை” என தளபதி கேணல் விதுஷா அவர்கள் சொல்வது பிரமிக்கத்தக்கது.

சமகால உலகில் பெண்கள பல வேறு தளங்களில் முதன்மை பெற்றுள்ளது ஒன்றும் புதுமையானதல்ல. ஆனால் இவ்வாறான முதன்மைப் பெண்கள் யாவரும் வளர்ச்சி பெற்ற மேற்கத்தைய நாடுகளிலேயே அதிகமாக உள்ளனர்.

ஆனால் பொருண்மிய ரீதியாக வளர்ச்சி பெறாத எங்கள் நாடுகள் போன்ற நாடுகளில் பெண்களின் நிலை என்ன?

சாதனை செய்யக் கூடிய ஆற்றல் இருந்தும் அதற்குரிய சூழல் இல்லாத நிலையில் உள்ளனர் எங்கள் பெண்கள்.

ஆனால் வளர்ச்சி பெற்ற நாடுகளுக்கே சவால் விடக்கூடிய ஒரு உயரிய ஆற்றலை எங்கள் மண்ணில் பெண்கள் செய்துள்ளனர், செய்து வருகின்றனர்.

அவர்கள் செய்துள்ள சாதனை ஒரேயடியாக எங்கள் பெண்கள் தொடர்பான பல பாரம்பரியக் கட்டுக்களை உடைத்துள்ளது.

‘விழுதாகி வேருமாகி’ என்ற நூலில் போராளிகள் போராட்ட வாழ்வை அற்புதமாக வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

அவர்களின் வெற்றிகளை, பின்னடைவுகளை, கஷ்டங்களை அதனை எதிர்கொள்ளும் அவர்களின் மன உறுதியை, எல்லாவற்றிலும் மேலாக தாங்கள் வகித்துக்கொண்ட கொள்கையீதான பற்றுறுதியை எல்லாம் வெளிப்படுத்துகின்றார்கள்.

அந்த வெளிப்படுத்துகை வீரமாக, வேகமாக கூத்தும் கும்மாளமும் கொண்ட சந்தோஷங்களாக இயற்கையை ரசிப்பதாக, கஷ்டங்களை அனுசரிப்பதாக சமாளிப்பதாக நகருகின்றது.

“தாக்குதல் அணிகள் தமது நடைபவனியைத் தொடங்கின. தமக்குத்

“ஆனால் இது இரத்தத்துளி

தேவைப்பட்ட அனைத்தையும் சமந்தவாறு அணிகள் நகர்ந்தன. நீண்ட நடைப்பயணம். குளங்களைக் கண்டபோது குளிப்பதும் இரவில் இரண்டொருமணி நேரம் உறங்குவதுமாக நடை தொடர்ந்தது. போகும் வழியில் இருந்த மாமரங்கள் எல்லாம் பழங்களை நீட்டி இவர்களை விருந்தோம்பி வழிப்பயணத்துக் கென மேலதிசுமாவும் கொடுத்துவிட்டது ஒரு சுவையான அனுபவம்.” என்று வரும் போது எவ்வளவு ஈர்ப்பாக உள்ளது.

“ஒவ்வொரு நாளும் இராணுவத்தின் அழைப்பின் பேரில் ஆட்கள் போனார்கள். பாக்கி இருந்தவர்கள் வேலை செய்தார்கள். வெயில் கொளுத்தும் பகலிலும் புழுக்கம் நிறைந்த வரண்ட இரவுகளிலும் அறுவடை வயலிலும் களத்திலும் சரக்கு வண்டிகளிலும் ஓயாமல் உறங்காமல் உழைத்தார்கள்: பாடுபட்டார்கள். ஆண்களின் எண்ணிக்கை வரவரக் குறைந்துகொண்டேபோன படியால் வேலை மேலும் மேலும் அதிகமாச் சமந்துகொண்டு போயிற்று”

“தூரத்தில் சண்டை நடந்துகொண்டு இருந்தது. இரத்தம் பெருகிக்கொண்டு இருந்தது. ஆனால் நாங்களோ (பெண்கள்) உழைப்பு என்ற போரில் ஈடுபட்டிருந்தோம். நாஸ்தோறும் ஒருவர் பின் ஒருவராக ஆண்கள் போர் முனைக்குச் சென்றார்கள். நாங்களோ காலை முதல் மாலைவரை கூட்டுப் பண்ணையில் கழித்தோம்.”

ரஷ்யப் புரட்சியோடு தொடர்புபட்ட ‘அன்னை வயல்’ நாவலில் மேற்படிப் பகுதிகள் வருகின்றன. ஆனால் எங்கள் மண்ணில் பெண்களின் நிலை என்ன? அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்பது ‘விழுதாதி வேருமாகி’யில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

1990களின் நடுப்பகுதியில் தேசியத் தலைவர் அவர்களை கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகள் சந்தித்தனர். அப்போது தலைவர் தான் வாசித்த கதையினைக் கூறினார்.

அதுவும் ரஷ்யப் புரட்சியோடு தொடர்புபட்டது. “ஆண்கள் எல்லோரும் யுத்தத்திற்குப் போக இராணுவத் தொழிற்காலகால்களில் பெண்களே வேலை செய்தார்கள். கடுமையான பஞ்சம் நிலவிய காலம். பெண்களுக்கு உருளைக்கிழங்கு கூழ்மட்டுமே. அதுவும் மிகச்சிறிய அளவில் வழங்கப்பட்டது. அதனையும் வெளியில் கொண்டுவர முடியாது. அப்படியான சூழ்நிலையில் ஒரு தாய் தன் பிள்ளையை நினைத்து ஒருவாய் கூழை விழுங்காமல் பிள்ளைக்காக வெளியே கொண்டு வருகிறாள்”

ஆனால் எங்கள் தலைவரால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட எங்கள் பெண்கள் தனித்துவமானவர்கள்.

“இரு கால்கள் காயம் அடந்த நிலையிலும் எதிரியை நோக்கிச் சுட்டுக்கொண்டிருந்த மேஜர் வதனி தொடர்ந்த எறிகணை வீச்சால் முகத்தில் காயப்பட்ட நிலையில் இரண்டு கண்களும் தெரியாத நிலையிலும் இராணுவத்தை நோக்கிச் சுட்டபடியே இருந்தார்.

இதுபோன்ற சாதனைகள் இந்த நூலில் உணர்வுபூர்வமாக விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. தங்களைப் பாராமல் எறிகணை வீசும்படி கோரிக்கை விடுத்த லெப் கேணல் செல்வியின் நெஞ்சுறுதியும் பிரமிக்க வைக்கிறது.

“கண்ணிகளை விதைப்பதற்காக கிடங்குகளைத் தோண்டித் தோண்டியே கொப்புளங்கள் உண்டாகிக் காய்ந்து போன கைகளில் மீண்டும் அலவாங்கைச் சமந்தபடி களமெங்கும் நடமாடிய பெண்போராளி தொடர்பான விபரமோ”

“முன்னும் பின்னும் பக்கவாடுகளிலும் தேடுதல் அணி நகர தேர் போவதுபோல குடிநீர் எங்களின் இருப்பிடங்களுக்குப் போகும்.

குளிப்பதும் அப்படியே. அங்குலம் அங்குலமாக ஆராய்ந்தவாறே குளிக்கிற அணிகள் நகரும். போகும் பாதையின் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தியவாறே போய் பாதிப்பேர் ஆற்றுக்கு அப்புறமும் இப்புறமும் காவலில் ஈடுபட மீதிப்பேர் குளிப்பார்கள்.”

என்கிற குடிநீர் தொடர்பான கஷ்டமோ -

“ஒரு ரவை வீணாக்குவதைக்கூட அனுமதிக்க முடியாத காலம். மூன்று நேர உணவாகவும் கஞ்சியும், சோறும் கத்தரிக்காய் கறியும் நாங்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த நாட்கள்”

“எமக்குத் தரப்படுகின்ற சொற்ப அளவான சீனி முடிந்த பின்னர் பாலைப்பழப்பாணி, வீரைப்

தேரிதல் இல:01, ஓடைக்கரை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

கிளைய நுலமுறைக்கான கலை, இலக்கிய சூருதிங்கள் சூறு

புதிய வாசகரையும் இளைஞர்களையும் தேடி என்ற நோக்குடன் புதிய வடிவில் வந்திருக்கிறது. தெரிதல். சீரிய விடயங்களை தமிழ் வெகுஜனத் தரப்பில் பேசுவதற்கான களத்தை விரிப்பதற்கு முயல்கிறது இது. முதல்தழிலேயே வெகுஜனரசனைக்குரிய புத்தகம், சினிமா போன்றவற்றை பொதுவாசகர்களுடன் விவாதிக்கிறது தெரிதல். கலாச்சாரத் தளத்தின் தகவற் பரிமாற்றியாக தொழிற்படும் அடையாளங்கள் இந்த இதழில் தெரிகின்றன.

பழப்பாணியுடன் சாயத்தண்ணீர் குடித்தோமேயன்றி அதற்குமேல் ஒன்றையும் நாம் எதிர்ப்பார்க்கவில்லை.”

என அவர்கள் கூறுவதே அவர்களை, அவர்களது செயற்பாட்டினையுள்ளும் முன்னணிக்குக் கொண்டுவருகின்ற விடயங்கள் மாத்திரம் அல்ல அவர்கள் எத்தகைய நெருக்கடிக்குள் பணி புரிந்தார்கள். என்பதும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

கஷ்டத்தை மாத்திரம் அவர்கள் வெளிப்படுத்தவில்லை. அவர்களது மகிழ்ச்சி பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

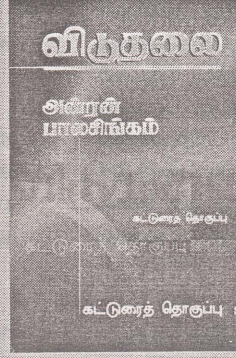
“கிளிநொச்சியில் நின்ற தர்ஷா வினதும் முல்லையினதும் கொம்பனிகளுக்கு அன்றைய காலை அரையிருளிலேயே ஆரம்பமாகிவிட்டது.

“மூன்று மணிக்கே எழும்பித் தலை முழுகியவர்களும் மேய்ப்பவர்கள் அற்று கிளிநொச்சியெங்கும் பரவலாக உலவும் மாடுகளின் பின்னும் முன்னும் முதல் நாளே ஓடித்திரிந்து பொறுக்கி வைத்திருந்த சாணத்தால் தரையை மெழுகியவர்களும் அதன்மேல் வெள்ளை மணலாலும் நாப்ட்ஊண்ணிப் பூக்களாலும் கோலத்தை வரைபவர்களும் கழுவி வைத்த கற்களை எடுத்து அடுப்பாக அடுக்கியவர்களும்”

போர் விடயங்கள் தாக்குதல் நுட்பங்கள் மாத்திரம் இந்த நூலில் விபரிக்கப்படவில்லை. இந்த நூலை எழுதியவர்களின் எழுத்துத்திறமை, படைப்பாற்றல் கூட ஆங்காங்கே மின்னுகின்றன.

“கண்ணுக்கெட்டிய தொலைவு வரை விடத்தல் மரங்கள் தெரிந்தன. இப்போது மாசிமாதம். இலைகளோடு மரங்கள் நிற்பது பார்வைக்கு இதமாக இருந்தாலும். அடுத்த மாதம் கொளுத்தி எரித்து இலைகளை உதிர்த்து வறுத்துப் பொசுக்கப்போகும் வெயிலை நினைத்துப் பயப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை.”

“மரங்கள் நின்றனவேயன்றி நிழல் இல்லை. இருந்த சிறு இலைகளையும் கொட்டிவிட்டுத் தடிகளாக நின்ற மரங்களின் கீழ் வலைப்பின்னல் போன்று கோடுகளாக, சதுரங்களாக நிழல் விழும் அந்த நிழலும் கூடும்.”

விடுதலை

(கட்டுரைத் தொகுப்பு)

அன்ரன் பாலசிங்கம்

வெளியீடு

பெயர்மக்ஸ் பதிப்பகம், லண்டன்

கலாநிதி அன்ரன் பாலசிங்கம் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுதியாக 'விடுதலை' என்ற புதிய நூல் வெளிவந்திருக்கிறது.

1990 களின் முற்பகுதியில் 'பிரம்மஞானி' என்ற பெயரில் அன்ரன் பாலசிங்கம் அவர்கள் 'வெளிச்சம்' இதழில் தொடராக எழுதிய கட்டுரைகளுடன் புதிதாக எழுதிய கட்டுரைகளையும் இணைத்து வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது இந்த நூல்.

“வெளிச்சம் ஏட்டில் கட்டுரைகளாகவும், தொடர் கட்டுரைகளாகவும் எழுதியவற்றில் முக்கியமான கட்டுரைகளாகத் தேர்ந்தெடுத்து, அவற்றைத் திருத்தியமைத்து, செப்பனிட்டு, சிலவற்றை விரிவாக்கம் செய்து, இத்தொகுதியில் மறுபிரசுரம் செய்கிறோம். அத்துடன் நான் சம்பத்தில் புதிதாக எழுதிய அரசியல் கட்டுரைகளும் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இத்தொகுதியில் உள்ள கட்டுரைகள் பல்துறை சார்ந்தவை. அரசியல் சமூகவியல், உளவியல், பொருளியல், மெய்யியல், வரலாற்றியல், மானிடவியல் போன்ற பல்வேறு அறிவியல் பரப்புக்களை இவை ஊடுருவி நிற்கின்றன. இவ்விசாரணைகள் அனைத்திற்கும் மூலப்பொருளாக விளங்குபவன் மனிதன். ஆகவே தான் மனிதன் பற்றியும், மனித மனம் பற்றியும், மனித உணர்வு பற்றியும், மனிதத்துவம் பற்றியும், மனித வரலாறு பற்றியும், மனித விடுதலை பற்றியும் ஆழமான விசாரணைகள் செய்த சிந்தனை யாளர்கள் சிலரின் புதுமையான பார்வைகளை இக்கட்டுரைகள் வாயிலாக அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன். இந்த எழுத்துக்கள் யாரையாவது புதிதாகச் சிந்திக்கத் தூண்டும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு.”

என்று இந்த நூலைப் பற்றி தன்னுடைய முன்னுரையில் குறிப்பிடுகின்றார் அன்ரன் பாலசிங்கம் அவர்கள். அன்று பெரும் எதிர்பார்ப்பை வாசகரிடத்தே ஏற்படுத்தியிருந்த இந்தக் கட்டுரைகள் இன்று நூலாகி இருப்பது வாசகர்களுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

சில வருடங்களுக்குப் பிறகு வெளியூரிலேயிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒருவர் வந்திருந்தார். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் மீண்டும் ஊருக்கு வருவதால், தானில்லாத காலவெளியில் நடந்த மாற்றங்களையெல்லாம் பார்க்க, சூழலை அவதானித்தபடி வந்தார். எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டு செம்மணிக்கு வந்தபோது அவரை அறியாமலே துக்கம் தொண்டைக்குழியை அடைத்துவிட்டது. அவருக்குத் தெரிந்த பலரை அந்தச் செம்மணிவெளியில்தான் புதைத்தார்கள். ஒரு பக்கம் புதையுண்டு போனாரையிட்டுத் துயரம். மறுபக்கம் புதைத்தவர் மீதான பால்லாக் கோபம். ஏன் இப்படிச் செய்தார்கள்? என்ற கோபக் கேள்வி. இப்படியே வந்தவரை 'யாழ்ப்பாணம் வரவேற்கிறது' என்ற நுழைவாயில் வளைவு வரவேற்றது. என்ன அநியாயம்? வரவேற்பு வளைவின் கீழ் துப்பாக்கி எந்தியபடி நின்றுார்கள் இரானுவத்தினர். பின்னணியில் பெரிய, பிரம்மாண்டமான விளம்பரத் தட்டிகள். இப்படியா இருக்கிறது இன்றைய யாழ்ப்பாணத்தின் வரவேற்பு?

— த-பிரபாகரன்

விளம்பர
மயமாக்கலுக்குள்ளே
ஏமது குகர்கள்

ஒரு கணம் அவருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

இப்படித்தான் இருக்கிறது இன்றைய யாழ்ப்பாணத்தின் பொதுநிலை. இத்தனை நாளும் போர் வெள்ளத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த எங்கள்தேசம் இந்தத் தற்காலிக சமாதான காலத்திற்குள் மெல்ல நிமிர்ந்து, ஆசுவாசப் பெருமூச்சுவிட்டு, தலை துவட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. போரின் வடுக்களை ஆற்றும் பணிகள் 'சாண் ஏற முழும் சறுக்கிய' கதையாக மந்த கதையிலேயே நடை பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. அதற்கிடையில் 'எரிகிற வீட்டில் பிடுங்கியது லாபம்'

என்ற நோக்கில் எங்களின் சுய பொருளாதாரக் கட்டுமானத்தைச் சிதைத்து, எங்கள் பண்பாட்டு வாழ்வையும் அடையாளத்தையும் தகர்த்து வணிக மயமாதலுக்குள் சிக்க வைக்கும் நோக்கில் என்றுமில்லாதவாறு காரியங்கள் நடக்கின்றன. சர்வதேசப் பன்னாட்டு நிறுவனங்களும், தென்பகுதி நிறுவனங்களும் எங்கள் தேசத்தின் மீது பாரிய பொருளாதார, கலாச்சாரப் படையெடுப்பொன்றை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்தப் படையெடுப்பிற்கு பக்கபலமாகவே அண்ணார்ந்து பார்த்தால் 'ஆவென்று' வாய் பிளக்க வைக்கும் வகையில் விளம்பரத் தட்டிகள் அமைக்கப்படுகின்றன. காற்றையே வழிமறிக்கும் அளவுக்கு ஒவ்வொரு தட்டியும் பெருத்தி

ருக்கின்றன. எங்கள் வெளிகளில் பாதியும் இந்த விளம்பரத் தட்டிக் ளால் துண்டாடப் பட்டிருக்கின்றன.

காணாமற்போன எங்கள் சகோதரர்கள் புதைக்கப்பட்ட செம்மணி வெளி தொடக்கம் இங்குள்ள பிரதான சந்திகள், வயல் வெளிகள், வீதியோரங்கள், கோயிலை அண்டிய பகுதிகள் என்று மக்கள் கூடு மிடங்களெங்கும், பழங்கும் இடமெங்கும் இந்த விளம்பரப்பலகைகள் நாட்டப்படுகின்றன.

வீட்டு மதில்கள், மாடிக் கட்டிடச் சுவர்கள் எங்கும் 'பளிச்' என்று பார்ப்போரின் கவனத்தை ஈர்க்கக் கூடிய இடங்களிலெல்லாம் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் விதவிதமான நிறுவனங்களினது பெயர்களும், அவற்றின் உற்பத்திப் பொருள்கள் பற்றிய விளம்பரங்களும் முளைத் தெழுக்கின்றன. ஒவ்வொரு நிறுவனமும் இப்படி விளம்பரத்துக்குச் செலவுசெய்யும் அளவுக்கு இந்த மண்ணில் எந்த அபிவிருத்தியும் நடந்துவிடவில்லை. யுத்தம் அளித்த வடுக்களில் கொஞ்சத் தையாவது ஆற்றுவதற்கு சிறு புனருத்தாரணங்கூட நடக்கவில்லை. ஆனால் வீதியிலும் இப்படி வெளிகளிலும் சந்திகளிலும் முளைத்திருக்கும் விளம்பரங்கள் மட்டும் தாராளமாக வளருகின்றன. புதிய பொருட்களோ வந்து வந்து குவிந்த வண்ணமே இருக்கின்றன. எங்களின் காசை சுருட்டிக்கொண்டு போகும் தந்திரம் மட்டும் நன்றாக வளர்ந்துவிட்டதாகவே தெரிகிறது.

இலங்கையின் சமாதானத் திருவிழா தமிழர் பகுதியிலே 'சமாதானத் தள்ளுபடி விற்பனை'யாக களைகட்டியிருக்கின்றதா? இதுவரை காலமும் இப்பகுதிகளை ஏறெடுத்தும் பார்க்காதிருந்த பல வர்த்தக, ஊடக நிறுவனங்கள் இப்பொழுது 'நீ முந்தி நான் முந்தி' என்று முண்டியடித்துக்கொண்டு மூலை முடுக்கெங்கும் தம் பொருட்களைக் கடை பரப்பியிருக்கின்றன.

பொதுவாகவே உற்பத்தித் திறனும் அதற்குரிய சூழலும் குன்றிப்போயுள்ள ஒரு சூழல் எமக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. அரசியல் உறுதிப்பாடு அற்ற ஓர் நிலைமையைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி தமது உற்பத்திகளின் நுகர்வுத் தன்மையை அதிகரிக்கச் செய்யும் நோக்கில் பெரும் பொருட் செலவில் பிரம்மாண்டமான விளம்பரத் தட்டிகளைப் பாக்குமிடமெங்கும் பரப்புகின்றன. பொதுவாகப் பார்க்கும் போது ஏறக்குறைய எங்களுடைய பிரதேசம் இப்போது ஒரு விளம்பர தேசமாக மாறிவிட்டிருக்கிறதோ? என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இந்த விளம்பரத் தட்டிகள் எங்களுடைய வெளிகளை நிரப்புவது மட்டுமல்ல; நகர்களிலும் முக்கிய இடங்களிலும் இருக்கும் பலவற்றை மறைத்துவிடுகின்றன. யாழ்ப்பாண நகரில் உடைக் கப்பட்ட நினைவுச் சிலைகளில் சில இன்னும் செம்மைப்படுத்த தப்பாமலே கைவிடப்பட்டிருக்கின்றன. புல்லும் பற்றையும் மூடி பல நினைவிடங்கள் கவனிப்பாரற்றுப் போயுள்ளன. பதிலாக இந்த இடங்களில் எல்லாவற்றையும் மூடி விளம்பரத்தட்டிகள் மட்டும்

நிமிர்ந்திருக்கின்றன.

குண்டும் குழியுமான வீதிகள் திருத்தப்படவில்லை. பள்ளி

களோ ஆஸ்பத் திரிகளோ தொழில் நிலையங்களோ சீராக்கப்படவில்லை. மொத்தத்தில் ஒன்றுமே நடக்க வில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஏதோ நடக்கிறது என்று இருந்து விடமுடியுமா?

புதிய பொருட்களின் அறிமுகம், அவை பற்றிய விளம்பரங்களும் தவறானவையோ அல்லது தடை செய்யப்பட வேண்டியவையோ என்றல்ல. சில சந்தர்ப்பங்களில் அவை அவசியமானவையாகக் கூட இருக்கலாம். எனினும் எந்தக் காரியமும் இடம், பொருள், ஏவல் சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற வகையிலேயே செய்யப்பட வேண்டும். எமது பிரதேசத்தைப் பொறுத்தவரைக்கும் அபிவிருத்தியைவிட, புனரமைப்பைவிட இத்தகைய விளம்பர நடவடிக்கைகள் அவசியமற்றதாகவே தோன்றுகின்றது. இடம்பெயர்ந்தோரின் வெளிநாட்டுப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாக வைத்தே இவையெல்லாம் நடக்கின்றன.

விளம்பரத் தட்டிகள், பதாகைகளை அமைப்பதற்கு லட்சக் கணக்கில் பணம் வாரி இறைக்கப்படுகிறது. இறால் போட்டுச் சுறா பிடிக்கிறார்கள். எங்களைச் சுரண்டிக்கொண்டு போகும் கதைதான் இது.

சர்வதேசத்துக்கு தமிழர் பகுதிகளில் அபிவிருத்திப் பணிகள் அசுர கதியில் நடப்பதாக அரசு காட்டிக் கொள்வதற்கு இந்த விளம்பரப் பலகைகள் கூட ஒரு வகையில் துணைபோகின்றன. 'எல்லாமே இங்கே தாராளமாய்க் கிடைக்கின்றது. எங்கும் இயல்புநிலை. மக்களெல்லாம் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறார்கள்.' என்று உலகின் காதுகளில் பூச்சுற்றி, அதற்காக பணங்களுக்கு முயற்சிக்கு - மறைமுகமான உதவியே இவையெல்லாம்.

சமாதானத்தின் ரட்சகர்களாகக் காட்டிக்கொள்ளும் இத்தகைய வியாபார நிறுவன முதலைகள் போரால் சிதைவுற்ற எங்கள் தேசத்தின் அத்தியாவசியப் பணிகளுக்கு எந்தளவு பணத்தைச் செலவிடுகின்றன. அந்தப் பணத்தைப் புனரமைப்புப் பணிகளுக்கு செலவிட்டால் அதன் மூலம் விளம்பரத்தைத் தேடிக்கொள்வதோடு சமூக மேம்பாட்டுக்கும் உழைத்த பங்களிப்பும் கிடைக்கும். அப்படிப் பங்களிக்கும் வகையில் இனியாவது இவர்கள் செயற்படுவார்களா?

ஒளிப்படங்கள்: அமரதாஸ்

இலங்கைத் தீவின் மூத்த
நாகரிகத்துக்குரிய தொல்
பொருட்கள் கிளிநொச்சி
ஆனைவிழுந்தானில்
எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்தகைய தொல்லியல்
சான்றுகள் சிங்களப்
பகுதிகளில்
எடுக்கப்படவில்லை. மனித
சமுதாயம் தன் ஆரம்ப
கால உருவாக்கங்களை
களிமண்ணால் செய்து
கட்டுப்பயன்படுத்தியுள்ளது.
உலகளவில் இது 10,000
ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்
ஆரம்பமானது. இதற்கான
சான்றுகள் சிந்துவெளியில்
கண்டுபிடிக்கப்பட்டு
காலக்கணிப்பும்
செய்யப்பட்டது.

அக்கராயன் - ஆனைவிழுந்தானில்
கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சுடுமண் சிற்பங்கள்

முகவரு

தமிழகத்திலும் இப்படி எடுக்கப்பட்டன.

தமிழர் தாயகத்தில் இத்தகு சான்றுகள் மிகத் தொன்மையாக
வன்னி - மன்னார் பகுதிகளில் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. கற்கால மனித
வாழ்வின் தொடர்ச்சி வன்னியிலேயே இருந்து வருகின்றது. கல்லாயுதங்
கள் எடுக்கப்பட்ட சான்றுகளின்படி அவை ஒரு லட்சத்து இருபத்தை
யாயிரத்து ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகும்.

இலங்கையில் உலோகப்பயன்பாடு 3800 ஆண்டுகளின் முன்
ஆரம்பமானது. இதற்கான சான்றுகள் மன்னார் மாந்தையில் மட்டுமே
எடுக்கப்பட்டது. இலங்கையின் முதல் துறைமுகமான மாந்தையூடாக
திருகோணமலை சேருவலை செப்புத்தாது இந்தியாவுக்கு ஏற்றுமதியா
னதாக தொல்லியல் சான்றுகள் மூலம் நிறுவப்பட்டுள்ளதாக ஸ்ரீலங்கா
வின் முன்னாள் தொல்லியல் ஆணையாளர் S.U. தெரனியகல அண்
மையில் தெரிவித்திருக்கிறார்.

இதற்கடுத்தபடியான தொல்லியல் சான்றுகள் வன்னியில் அண்மைக்
காலமாக அதிகளவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

பூநகரியை மையமாகக் கொண்டு இயங்கிய கிராமங்கள் கிளி
நொச்சி நகரம்வரை பரந்திருந்ததற்கான சான்றுகளாக இவை உள்ளன.

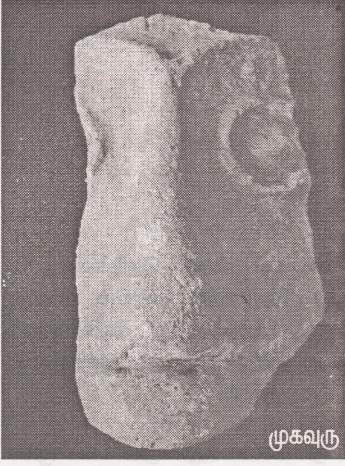
பூநகரி கிராஞ்சியில், கடற்கரையில் மணலுள் களிமண் நாடா
வினால் உருவாக்கப்பட்டு - குளையில் சுடப்பட்ட 3 அடி விட்ட
மண்வளையக் கிணறு உள்ளது. இது 4800 ஆண்டுகளுக்கு முன்பானது
என காபன் - 14 என்ற அணுக்கதிர்வீச்சு காலக்கணிப்பு மூலம் உறுதி
செய்யப்பட்டது.

அதைவிட அக்கராயன் பகுதியில் பெருமளவில் தொல்லியல்
சான்றுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அக்கராயன்குள அலை
கரை காட்டுக்குள் நிலை ஆறின் கரையோரங்களில் மூவாயிரம் ஆண்டுகள்
வரை தொன்மையான பெருங்கற் பண்பாட்டுக்காலத்துக்குரிய கற்குவை,
கற்றகடு வகை ஈழச்சின்னங்கள் ஒரு தொகுதியாக கண்டு பிடிக்கப்பட்டன.

- தி.தவபாலன்

வன்னியின்
ஆம்மங்கரைகளில்
உறங்கும் முதுமனிதர்

முகவுரு

“
தொல்லியல்
சின்னங்களைக்
கண்டெடுப்பவர்கள்
உடனடியாக அவை பற்றி
விழிப்பாக செயற்பட
வேண்டும். அக்கராயனில்
மணல் அள்ளுவதன் மூலம்
எமது மூதாதைகளின்
வாழிடச் சான்றுகள்
அழிக்கப்படுகின்றன.”

மூன்று அடி உயர ஒன்றரை அடி சுற்றளவுடைய பாரிய சுடுமண் சிற்பம் அங்கு எடுக்கப்பட்டது. இலங்கையின் முதல் நாணயமான லக்குமி நாணயங்கள், மண்ணாலான முத்திரைகள், ஏராளமான தொல் நாணயங்கள், எழுத்து வடிவங்களை கொண்ட உலோக முத்திரை, ஆபரணமணிகள் என ஏராளமான தொல்பொருட்கள் நிலை ஆற்றுக்கரையில் தொல்லியல் தேடலாளர் ந.குணரட்னம் என்பவரால் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

அக்கராயன் வலதுகரை காட்டுக்குள் கலவலப்பு என்ற ஆழின் கரையில் - தொல்கால குள அணை ஒன்றினருகே மிகப்பெரிய செங்கல் ஈமச்சின்ன கட்டுமானம் இவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அகழ்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதில் சுடுமண் சிற்பங்கள், ஈமச்சின்ன பாத்திரங்கள் உலோக மோதிரங்கள், தங்கச்சிமிழ், பாணைகள் என ஏராளமாக கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. 2700 ஆண்டுகள் தொன்மையானதாக முதற்கட்ட காலக்கணிப்பு உறுதி செய்யும் இது இலங்கையின் முன்னோடியான கட்டுமானமாக இருக்கலாம் என தொல்லியலாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

மேலும் அக்கராயன் முழுமையிலும் ஆங்காங்கு மக்களே தொல்லியல் சான்றுகளை எடுத்து பாதுகாத்து வருகின்றனர்.

அக்கராயனிலிருந்து நான்கு மைல் தொலைவில் உள்ள கிராமமான ஆணைவிழுந்தானில் 'நியாப்' திட்டத்தின் கீழ் புனரமைக்கப்பட்டு வருகின்ற குளத்தின் - ஆறு இயல்பாகவே புவியியல் அமைப்பில் நீர் தேங்கும் இடத்திலிருந்து 50 மீற்றர் மேற்காக தொல்லியல் மையம் ஒன்று அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

குள அணைக்காக புல்டோசர் கொண்டு மண் அகழப்பட்டபோது இவை வெளிப்பாடானது அதிசயிக்கக்கூடிய அளவுக்கு இருக்கின்றனது. சுமார் ஒரு அடி உயரம் கொண்ட பெண் உருவச்சிலைகள், அதே அளவுடைய விலங்குகொன்றின் உருவம், 6 அங்குல உயரமுடைய பெண் உருவ சுடுமண் சிற்பங்கள் ஏராளமாக கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த உருவங்கள் சிந்துவெளியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சுடுமண் சிற்பங்களுக்கு ஒப்பானவையாக இருக்கின்றன.

இவை எமது மூதாதைகளின் நவீனத்துவ சிந்தனையை, கலையை வெளிப்படுத்துவதாகவுள்ளன. இன்று ஆபிரிக்க பழங்குடிகள் மத்தியில் இருக்கும் மனித உருவங்களில் சிற்பங்களைப் போல இவை

தோற்றமளிக்கின்றன. இவை எமது வரலாற்றை இந்த மண்ணுடன் மேலும் பிணைக்கச் செய்யும் சான்றுகளாகும். ஆணைவிழுந்தான் தொல்லியல் மையத்தில் ஆரம்பத்தில் மண் அள்ளுகையில் கிடைத்தவையே இந்த சுடுமண் சிற்பங்களாகும். இவற்றைவிட அங்கு அகழப்பட வேண்டியவை இன்னமும் இருக்கின்றன.

இலங்கை மண்ணின் மூதாதைகளான தமிழ் மக்களை வந்தேறு குடிகளாக்கி - வரலாறு நிராகரிக்கப்பட்ட மக்களாக்கியுள்ளது சிங்கள பேரினவாதம்.

நாம் யாரென்பதை உறுதிப்படுத்துபவை எமது தொல்லியல் சான்றுகள். இவற்றை அழித்தால் எம்மை நாமே அழித்தவர்களாவோம்.

ஆகவே தொல்லியல் சின்னங்களைக் கண்டெடுப்பவர்கள் உடனடியாக அவை பற்றி விழிப்பாக செயற்பட வேண்டும். அக்கராயனில் மணல் அள்ளுவதன் மூலம் எமது மூதாதைகளின் வாழிடச் சான்றுகள் அழிக்கப்படுகின்றன. அது தடுக்கப்பட வேண்டும்.

உண்மையில் இந்த மண்ணில் இனவாத வரலாற்று ஆசிரியர்களாலும் பொறுப்பற்ற வரலாற்று ஆசிரியர்களாலும் தமிழர்

விலங்குகொன்றின் சிதைந்த பகுதி

தாயக ஆற்றங்கரை நாகரீகங்கள் மறைக்கப்படுகின்றன. அவை வெளிக்குக் கொண்டு வரப்பட வேண்டும். இன்று உலகம் முழுவதும் பரவி உள்ள தமிழீழத் தாயகத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து இத்துறைகளில் நிபுணத்துவம் பெற்றவர்கள் இதனை களத்தில் இறங்கி அறிவியல் பூர்வமாக ஆய்வுகளை நடத்தி நாம் யார் என்பதை உலகிற்கு நிரூபிக்க வேண்டும்.

இன்றைய புதிய தொல்லியல் சான்றுகள் இலங்கையுடாக தமிழன் இந்தியாவுக்கும் சென்றதாகவும் கூறுகின்றன.

ஒளிப்படங்கள் தி.தவபாலன்

— டி.சிவராம்

புலிகள் தற்போதைய அமைதிப் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்டபோது, அவர்களால் ஆக்கப்பட்ட ஒரு வருடத்துக்கு மேல் மீண்டும் போரைத் தொடங்காமல் இருக்க முடியாது என தென்னிலங்கையில் சில அரசியல் / போரியல் ஆய்வாளர்கள் கருத்துரைத்து வரலாயினர். புலிகள் அடிப்படையில் ஒரு கெரில்லா இயக்கம் எனவும், கெரில்லா கட்டுக்கோப்புடனும் ஆறு மாதங்களிலிருந்து ஒரு வருடத்திற்குள்ள்தான் வைத்திருக்கமுடியும் என்பது அவர்களின் கூற்று. போர் இருக்கும் வரையில் தான் ஒரு

**நெருப்பாற்று நீச்சலிற்
பத்தாண்டுகள்**

புத்தகம்

சாள்ஸ் அன்ரனி சிறப்புப் படையணி

கெரில்லா இயக்கத்திற்கு நியாயத்தைத் தேடிக்கொடுப்பதற்கான காரணிகள் அது இயங்குகின்ற சமூகத்தினுள் வலுவுள்ளவையாக இருக்குமெனவும், போர்ச்சூழலும், அதனால் ஒரு சமூகத்தினுள் உருவாகும் உள் அழுத்தங்களும் கெரில்லாப் போராளிகளுடைய போர்க்குணத்தையும், போர்முனைப்பையும், போர்த் தயார் நிலையையும் பேணுவதற்கு இன்றியமையாதன எனவும், அமைதிச் சூழலில் இந்தக் காரணிகள் படிப்படியாக அற்றுப்போகையில் கெரில்லாப் போராளிகள் இயல்புவாழ்க்கையில் நாட்டங்கொண்டு தமது அணிகளிலிருந்து ஒதுங்கி தத்தமது குடும்பம், சமூகம், பொருளாதாரவளம் என்பவற்றை நாடிப் போகத் தொடங்கிவிடுவார்கள் எனவும், போரின் பிடியிலிருந்து விடுபடுகின்ற சமூகத்தில் இவ்வாறு அவர்கள் விலகிச் செல்வதற்கான வாய்ப்புக்களும் பொருளாதார மற்றும் கலாசார கவர்ச்சிகளும் பெருகிக் காணப்படும் எனவும் மேற்படி தென்னிலங்கை அரசியல் / போரியல் ஆய்வாளர்கள் தமது கூற்றை விளங்கப்படுத்தினர்.

இவர்களுடைய நிலைப்பாட்டில் நியாயமில்லாமல் இருக்கவில்லை. இரண்டாம் உலகப் போரின் பின்னர் உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் நடத்திய போராட்டங்களை முறியடிப்பதற்கு ஏகாதிபத்தியங்களும் மேலாதிக்க அரசுகளும் போர் தவிர்த்த ஏனைய வழிகளையே பெரும்பான்மையாகக் கையாண்டுள்ளன என்பதை நாம் நுணுகி ஆராய்கையில் புரியும். இவற்றில், ஒரு அமைதிச் சூழலை ஏற்படுத்தி அதில் ஒரு கெரில்லா

இயக்கம் தன்னுடைய இருப்பை தொடர்வதற்கான காரணிகளை இல்லாதொழித்ததன் மூலமும் அமைதிச் சூழலில் அச்சமூகத்தினுடைய அரசியல் கலாசார கவனத்தை வேறு திசையில் திருப்பக் கூடிய விடயங்களை புதிதாகத் தோற்றுவித்ததன் மூலமும் அவ்வியக்கத்தினுடைய போர் முனைப்பையும், போர்த் தயார் நிலையையும் மேற்படி ஏகாதிபத்தியங்களும், மேலாதிக்க அரசுகளும் வெற்றிகரமாக வலுவழக்கச் செய்துள்ளன. இதில் முக்கிய உதாரணங்களாக, பிலிப்பைன்ஸ் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இராணுவக் கட்டமைப்பு சிதைந்த வரலாற்றையும், தற்போது நாகா விடுதலை இயக்கங்களின் படைக் கட்டமைப்புகள் கடந்த ஆறு வருடங்களாக நாகலாந்தில் நிலவுகின்ற அமைதிச் சூழலினுள் படிப்படியாக சிதைவடைந்து வருவதையும் நாம் காட்டலாம்.

இதற்கு எதிர்மாறாக பல ஆண்டுகளாக எவ்விதமான போரிலும் ஈடுபடாமல் இருக்கின்ற வளர்ச்சியடைந்த, சமூக அழுத்தங்கள் குறைந்த நாடுகள் தமது படைகளை போர்

முனைப்புடனும், போர்த் தயார் நிலையுடனும் பேணி வருவதை நாம் காண்கிறோம். இது எப்படி? கெரில்லா இயக்கங்கள் தமது படையணிகளினுடைய போர்க் குணத்தையும், தயார் நிலையையும் பேணுதற்கு தனி மனித வீரம், கொள்கைப் பற்று, சமூக ஒடுக்கு முறைகளைப் பற்றிய பிரக்ஞை போன்றவற்றில் தங்கியுள்ளன. அது மட்டுமன்றி, முக்கியமாக - ஒடுக்கு முறைக்குள்ளாக்கப்பட்ட தமது சமூகங்களுக்கும் தமக்குமிடையிலான பந்தாசங்கள், உறவுமுறைகள் என்பவற்றால் உருவாகும் பிணைப்புக்களையும், தமது படையணிகளின் பேணுகை, போர்க்குண மேம்பாடு என்பவற்றிற்கு அடிப்படையாக நம்பிச் செயல்படுகின்றன. இதை சரியாக இனங்கண்டு கொண்ட ஏகாதிபத்திய போரியல் வல்லுநர்கள் இதற்கான சமூக காரணிகளை அமைதிச் சூழலில் மாற்றியமைப்பதற்கான வழிவகைகளை விருத்தி செய்கின்றனர் (இலங்கையில் அமைதிச் சூழல் தோன்றிய பின்னர் தமிழ் செய்தியாளர்கள் மீது தென்னிலங்கை அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் எடுத்து வரும் அத்த அக்கறையை இதற்கு ஓர் உதாரணமாகக் கூறலாம். தமிழ்ச் சமூகத்தின் போராட்ட உணர்வையும், தேசியப் பற்றுதலையும் பல்வேறு வழிகளில் பேண போர்க் காலத்தில் தமிழ் ஊடகவியலாளரின் சமூகச் செயற்பாடு மேற்படி காரணிகளில் ஒன்றாக கொள்ளப்பட்டதன் விளைவே இது எனலாம். பாலஸ்தீனத்திலும் ஊடகவியலாளர்கள் மீது இவ்வகையான அத்த அக்கறையை மேலைத்தேய அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களும் ஆய்வகங்களும் காண்பித்து வருவது கண்கூடு.).

இவ்விடத்தில்தான் சார்ள்ஸ் அன்ரனி படையணியின் பத்தாண்டு நிறைவையொட்டி வெளி வந்துள்ள நூல் முதன்மை பெறுகிறது. கெரில்லா இயக்கங்களால் செய்ய முடியாததை எவ்வாறு போர்க் குணமற்ற சமூகங்களைக் கொண்டிராத நாடுகள் செய்கின்றன என நாம் இங்கு ஒரு கேள்வி எழுப்பியிருந்தோம். தன்னியக்கம் கொண்ட படையணிக் கூட்டு உளநிலையை கட்டியெழுப்பி, அதைப் பேணுவதற்கு ஆவன செய்வதன் மூலமே பெரிய நாடுகள் நீண்ட காலத்திற்கு போரில்லாத ஒரு சூழ்நிலையிலும் தமது படைகளை போர் முனைப்போடும், போர்த் தயார் நிலையிலும் வைத்திருக்கக் கூடியதாக உள்ளது. படையணிக் கூட்டு முனைப்பு என்பது சிறப்பாக வளர்த்தெடுக்கப்படுகையில் ஒரு படையணி, தான் சார்ந்துள்ள சமூகத்துடனான நேரடி தங்கு நிலையிலிருந்து விலகி தன்னியக்கம் கொள்வதற்கு அது அடித்தளமிடுகிறது. இதனையே மேலைத்தேய போரியலாளர் *Esprit de corps* என அழைப்பர். இதை உருவாக்குவதற்கும் வளர்த்தெடுப்பதற்கும் தொடர்ந்து நிலை நிறுத்துவதற்கும் பல வழிவகைகளை மரபு வழிப் படைகள் கையாள்கின்றன. அவற்றில் மிக முக்கியமானதாக படையணி வரலாறு (*Regiment History*) அமைகிறது. உலகின் முக்கியமான படைகள் அனைத்துமே இந்தப் படையணி வரலாறுகளை முதன்மைப்படுத்தி பேணி வருகின்றன. இன்று இணையத் தளங்களில் கூட பல்வேறு நாடுகளினுடைய பல்வேறு படையணிகளின் வரலாறுகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இந்திய இராணுவத்தின் மிகப் பழைய படையணியான 'மட்ராஸ் ரெஜிமென்டின்' சுருக்க வரலாற்றைக் கூட தற்போது இணையத்தளத்தில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. (1758ஆம் ஆண்டு தமிழர்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்டு பிரித்தானியரால் உருவாக்கப்பட்ட இந்தப் படையணியின் இரண்டாம் உலகப் போர் வரையிலான வரலாறு இரு பாகங்களாக வெளியிடப்பட்டது. தமிழ் போரியல் ஆர்வலர் கட்டாயமாக இதன் முதற் பாகத்தையாவது படித்தறிய வேண்டும்).

ஒரு படையணியின் சின்னம், படையணி வாசகம் (*Motto*), உடை, கொடி, விசேட ஆயுதம் என்பன அதற்கு ஒரு தனித் தன்மையையும், பாரம்பரியத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றன. அமெரிக்க விசேட படைகளின் பச்சை பெரே தொப்பியையும், பிரித்தானியப் படையின் கூர்க்கா அணியினர் வைத்திருக்கும் கத்தியையும், சீக்கிய ரெஜிமென்டின் தலைப் பாகையையும் இதற்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம். இவை எவ்வாறு ஒரு படையணியின் போர்க் குணத்தை பேண உதவுகின்றன என்பதற்கு பின்வரும் உதாரணத்தை நாம் கூறலாம்.

வியட்நாமில் ஏற்பட்ட தோல்விக்குப் பின்னர் அமெரிக்க படையின் போர்முனைப்பு பரவலாக வீழ்ச்சியடையலாயிற்று. இந்தப் பிரச்சினையைச் சமாளிப்பதற்கு அமெரிக்க இராணுவத் தலைமைப்பீடம் தனது விசேட படைகளின் முதன்மைப் படையணிச் சின்னமாகவிருந்த "பெரே" தொப்பியை, தனது ஏனைய முக்கிய படையணிகளுக்கும் வழங்கியது. அமெரிக்கப் படைகளின் 82ஆவது வானிறங்கு படையணிக்கு (82nd Airborne) சிவப்பு "பெரே" தொப்பியையும், 101ஆவது வானிறங்கு படையணிக்கு நீல "பெரே" தொப்பியையும் அது வழங்கியது. களரக வாகனப் படையணிகள் இதைப் பின்பற்றி கறுப்பு "பெரே" தொப்பியை அணியத் தொடங்கியதாக அமெரிக்க போரியல் வரலாற்று ஆசிரியர் கூறுவர் (அமெரிக்க விசேட படைகள் அவர்கள் அணியும் பச்சை "பெரே" தொப்பியின் பெயராலேயே அழைக்கப்படுவதுமுண்டு - Green Berets).

இதில் நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய விடயம் என்னவெனில் தொப்பி போன்ற எம்க்குச் சாதாரணமாகத் தென்படுகின்ற விடயங்கள்கூட படைகளின் போர்ப் பாரம்பரியங்களில் எந்தளவு முக்கியத்துவமும், அர்த்தமும் பெறுகின்றன என்பதும். அவை எங்ஙனம் படையணிகளின் போர்த் திறனை பேணவும், மேம்படுத்தவும் உதவுகின்றன என்பதுமே.

ரஷ்யப் புரட்சியின் பின்னர் அந்நாட்டின் படைகள் புரட்சிகர கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் முற்றாக மறுசீரமைக்கப்பட்டன. இதில் ட்ரொட்ஸ்கி முக்கிய பங்கு வகித்தார். ரஷ்ய இராணுவத்தின் பல முக்கிய படையணிகள் நிலப் பிரபுத்துவத்தின் மிகப் பிற்போக்கான தன்மைகளையும், அடையாளங்களையும், கொண்டுருவாக்கப்பட்டவையாக உள்ளன எனவும், அவற்றினுடைய அதிகாரப்படிமுறை ஐர் மன்னின் ஆட்சியின்கீழிருந்த வர்க்க ஏற்றத் தாழ்வுகளின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது எனவும், எனவே, இவை தூக்கியெறியப்பட வேண்டும் எனவும் ரஷ்யப் புரட்சியின் தலைவர்கள் தீர்மானித்தனர். இதனடிப்படையில் ரஷ்ய இராணுவத்தின் படையணி மரபுகள் தடைசெய்யப்பட்டன. அரசியல் கமிசார் முறை ரஷ்ய இராணுவக் கட்டமைப்பின் அடித்தளமாக்கப்பட்டது. ஆனால், முனைப்புடன் போரிடுவதற்கு படையணிகளும் அவற்றின் வீரமரபுகளும் அதனடிப்படையில் உருவாகும் அதிகாரிகள் குழாங்களும் எந்தவகையில் முக்கியம் என்பதை இரண்டாம் உலகப்போர் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தபோது ரஷ்யத் தலைவர் ஸ்ராலின் சரியாக உணர்ந்துகொண்டார். கிட்லரின் படைகளை எதிர்கொள்வதற்கு முன்னேற்பாடாக அவர் உடனடியாகவே ரஷ்யாவின் படையணிப் பாரம்பரியங்களையும், தனித்துவங்களையும் அதிகாரிகள் படிமுறை மரபுகளையும், பாரம்பரியப் படையணிச் சின்னங்களையும் மீண்டும் நடைமுறைப்படுத்தினார். மீதி வரலாறு நாமறிந்ததே.

சுருங்கக் கூறின், படையணிப் போர்ப்பாரம்பரியங்களை உருவாக்குவதும், வளர்த்தெடுப்பதும் ஒரு மரபுவழிப் படையை போர்முனைப்புடன் வைத்திருப்பதற்கு இன்றியமையாதன. இதுவே நாடுகளின் மரபுவழிப் படைகளை கெரில்லாப் படைகளிலிருந்து வேறுபடுத்துகின்ற அம்சங்களுள் முக்கியமானதாகும்.

புலிகள் மரபுவழிப் படையாக மாறுவதற்கு சார்ள்ஸ் அன்ரனிப் படையணியே கால்கோளிட்டது. அதைத் தொடர்ந்து தற்போது பல மரபுவழிப் படையணிகளை விடுதலைப் புலிகள் உருவாக்கி போரில் ஈடுபடுத்தியுள்ளனர். கட்டமைப்பு ரீதியாக மட்டும் ஒரு இயக்கம் மரபுவழிப் படையாக செயற்படுவதனால் அது நீண்டகாலம் இயங்கக்கூடிய ஒரு நாட்டின் மரபுவழிப் படைக்குச் சமணாக்கிவிடாது. இவ்வண்மையைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளாமையினால் லத்தீன் அமெரிக்காவிலும், தென் கிழக் காசியாவிலும் மரபுவழி இராணுவங்களாக வளர்ச்சியடைந்திடக்கூடிய வாய்ப்பு வசதிகளைக் கொண்டிருந்த பல கெரில்லா இயக்கங்கள் சிதைந்துபோயின.

1758ஆம் ஆண்டு மேஜர் ஸ்ரீங்கர் லோரன்ஸ் என்பவரின் ஆணையின்கீழ் உருவாக்கப்பட்ட "மட்ராஸ் ரெஜிமென்ட்", 1999ஆம் ஆண்டு இந்திய எல்லைப்பற கார்வில் மலைச்சிகரங்களில் பாக்கிஸ்தான் படைகளுக்கெதிராக முனைப்புடன் சண்டையிட்டதென்றால், 241 வருடங்கள் அதனுடைய போர்முனைப்பு, போர்த்தயார்நிலை பேணப்பட்டமைக்கு அதன் இராணுவக் கட்டமைப்பு மட்டும் அடித்தளமாக இருக்கவில்லை.

அதன் நீண்டகால போர்ப்பாரம்பரியத்திலும், மறமாண்பிலும் அதில் இணைக்கப்பட்ட படையாட்கள், அதிகாரிகள் என்போர் நன்கு ஊறவைக்கப்பட்டமையும் முக்கிய காரணமாயிற்று என நாம் கூறின மிகையாகாது.

இந்த அடிப்படையிலேயே சார்ள்ஸ் அன்ரனிப் படையணியின் பத்தாண்டு நிறைவு நூலை நாம் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். விடுதலைப் புலிகளின் தேசிய மரபுவழிப் படை சிதைவற்று நீண்டகாலம் போர்முனைப்புடன் இயங்குவதற்குத் தேவைப்படும் செம்மையான படையணி வரலாறுகளின் தோற்றத்திற்கு இந்நூல் கால்கோளாக அமைகிறது.

இவ்விடத்தில் ஒரு படையணி வரலாற்றின் செயற்பாடுகள் எவை என்பதை சற்று நோக்குவோம்.

1. போர்க்களங்களில் ஒரு படையணி வெளிப்படுத்திய போர்க்குணத்தை, அதில் காலத்துக்குக் காலம் சேரும் படையாட்களிடம் ஊறவைத்தலும், அதில் அவர்கள் தளராத பெருமை கொள்ளவைத்தலும்.

2. அப்படையணி நிலைநாட்டிய சாதனைகளுக்கு ஈடுகொடுத்து தாமும் இயங்கவேண்டும் என்ற உந்தலை படையாட்களிடம் ஏற்படுத்தல்.

3. படையணிக்கூரிய விசேட குணம் சங்களை (Regimental Character) சரியாக புரிந்து உள்வாங்க உதவுதல்.

4. காலத்துக்குக் காலம் அப்படையணியில் இணையும் புதிய படையாட்களுக்கு அதன் தனித்துவ போரியல் பாரம்பரியம் பற்றிய வழிகாட்டியாக அமைதல்.

இவற்றினிடப்படையில் அமைந்த படையணி வரலாறுகளும், படையணிச் சின்னங்கள் கொடிகள் போன்ற பலவும் உருவாகி நிலைகொள்வதிலும், தற்போதுள்ள அமைதிச் சூழலில் புலிகளின் மரபுவழிப் படைப்பலம் வேலுந்துவதும், விரிவடைவதும் தங்கியுள்ளது என நாம் கூறலாம்.

இங்கே, முக்கியமான இன்னொரு விடயத்தையும் நாம் தொட்டுச் செல்லவேண்டியிருக்கின்றது. நீண்ட பொருளாதார வளம்மிக்க அமைதிச் சூழலில், அதுவும் குறிப்பாக திறந்தபொருளாதாரம் வாழ்வின் எல்லா அம்சங்களையும் ஊடுருவுகின்ற சூழலில், போர்க்குணத்தையும் விழுமியங்களையும் மதிக்கின்ற தன்மை சமூகத்தில் குறைவடைய நிறைய வாய்ப்புக்கள் ஏற்படுகின்றன. அத்துடன் நவீன போரியல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிகாரணமாக தனிமனித மறப்பண்பினுடைய முக்கியத்துவம் குறைந்திடவும் வாய்ப்பேற்படுகிறது.

திறந்த, உலகமயப்பட்ட பொருளாதாரச் சூழலில், தனிமனித தியாகங்களுக்கு மேலாக இலாபநோக்கம், தொழில்வெற்றி, பணச்செல்வாக்கு என இப்படியான பல விடயங்கள் மேலோங்குவது தவிர்க்கமுடியாதது. அதனுள் தனிமனித போர்க்குணத்தை தக்கவைப்பது எப்படி என்பதை உலகின் பல வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின் படைகள் தொடர்ந்து ஆராய்கின்றன. 21ஆம் நூற்றாண்டில்

அமெரிக்காவின் இராணுவக் கலாசாரம் என்ற தலைப்பில் இந்த விடயத்தை வாஷிங்டனிலுள்ள கேந்திர மற்றும் சர்வதேச கற்கைகளுக்கான நிறுவனமும், அமெரிக்கத் தேசியப் படைத்துறைப் பல்கலைக்கழகமும் இணைந்து ஆராய்வதற்கான ஒரு திட்டத்தை 1998ஆம் ஆண்டிலே தயாரித்தன (www.csis.org/polmil/amcsumry.html) என்றும் இணையமுகவரியில் இதுபற்றிக் காண்க).

“சமூக மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியினிடையே எவ்வாறு படையாட்களின் போர்க்குணத்தை அல்லது மறப்பண்பை (Warrior Ethic) பேணுவதென்பதும், பாரம்பரிய விழுமியங்கள் கற்பிக்கப்படுவது பல்வீனமாக உள்ள ஒரு சமூகத்திலிருந்து வருகின்ற புதிதாக இணைபவர்களை படையணிகளுக்குள் சமூகமயப்படுத்துவதற்கான உத்திகளை எவ்வாறு உருவாக்குவதென்பதும் எமது திட்டத்தின் போக்கில் எழுக்கூடிய விடயங்களாக நாம் கருதவேண்டியுள்ளது” என மேற்படி திட்டத்தின் ஒழுங்கமைப்பாளர்கள் எழுதிச் செல்கின்றனர்.

இதுமட்டுமன்றி, 21ஆம் நூற்றாண்டில் உலகின் பல்வேறு இடங்களிலும் அமைதி காக்கும் வேலைகள் உருவாகும் எனவும், ஆனால், இதுபற்றி தமது அரசுகள் கவனமாக இருக்க வேண்டுமெனவும் அமெரிக்கா, இந்தியா, பிரான்ஸ், பிரித்தானியா ஆகியவற்றின் இராணுவத் தலைமைப் பீடங்கள் கருதுகின்றன. அமைதி காக்கும் பணிகளில் தமது மரபுவழிப் படைகளை ஈடுபடுத்துவது படையாட்களின் மறப் பண்பை பாதிக்கும் என்பது இவர்களுடைய நிலைப்பாடாகும். இதனடிப்படையில் அமைதி காக்கும் சூழலில் படையணிகளின் மறப் பண்பை பேணுவது எங்ஙனம் என்பது பற்றிய ஆய்வுகளும் வெளி வந்துள்ளன. அமைதி காக்கும் நடவடிக்கையானது ஒரு படையணியின் போர்ப் பாரம்பரியத்துக்கு மேலும் வலுவூட்டுவதற்கும், அதனுடைய சுய கௌரவத்தையும், வீரத்தையும் உயர்த்துவதற்கும் பதிலாக, அப்படையணியின் மறப் பண்பைக் குழப்பமடையச் செய்து விடும் என்பதே இவர்களது நிலைப்பாடாகும்.

இதிலிருந்து: படையணிகளையும், அவற்றின் அடித்தளமாக உள்ள போர்ப் பாரம்பரியங்களையும் எந்தளவிற்கு உலகின் முக்கிய மரபு வழிப் படைகள் முதன்மைப்படுத்துகின்றன என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். அதைவிட, நீடித்துச் செல்லும் ஒரு அமைதியான சமூகச் சூழ்நிலையுள்ளும், போரியல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியினிடையேயும், படையணி மரபுகளை படை வீரர்களிடம் மறப் பண்பினை உருவாக்குவதற்கும், வளர்த்தெடுப்பதற்கும் நிலைக் களங்களாக உள்ளன. இதை நுட்பமாக உணர்ந்து மேலும் செம்மையான படையணி வரலாறுகளை புலிகள் எழுத வேண்டும்.

அம்பலம்

அம்பலம் 305, பலாலி வீதி, திருநெல்வேலி.

அழகிய அட்டைப் படத்துடன் அம்பலத்தின் புதிய இதழ் வந்துள்ளது. இளையோர் இதழாக வெளிவரும் அம்பலம் யாழ்ப்பாணத்தில் புதிய படைப்புச்சூழலை முகங்காட்ட முனைகிறது. சிறிது இடைவெளியின் பின் வந்திருக்கும் இந்த இதழ் கூடுதலான ஈர்ப்புத் தருகிறது. கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரைகள், ஓவியங்கள் என விரியும் இதழில் ஒரு வளர்ச்சியை காணமுடிகிறது.

உருக்குலைந்து போய்க்
கிடந்த நினைவுக்கற்களும், கல்ல
றைகளும் மீண்டும் உருப்பெற்று...

பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டு,

இது,

சமாதானம் அல்லது அதன்
பெயரால் ஏற்பட்டுள்ள ஒரு
இடைக்கால நிம்மதியால் விளைந்த
மாற்றம்.

இந்த மண்ணின் புதல்வர்
கள் சிந்திய குருதி பெற்றுத்தந்த
நிம்மதி.

என் மகளின் நினைவுக் கல்
லுக்கு முன்னால் மண்டியிட்டு
அமர்கிறேன்.

‘அம்மா’ எனும் அரிய பத
வியை எனக்குத் தந்த, தாய்மை
யின் சகானுபவத்தை அணுஅணு
வாய் நான் உணரவைத்த, என்
வயிற்றின் முதல் முத்து இன்ன
மும் உயிரோடிருப்பதாயும், அருகே
- எனக்கு மிக அருகே - என்னையே
பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாயும்
ஒரு உணர்வுத் துடிப்பு எனக்குள்.

“என்றை ராசாத்தீ... என்றை
குஞ்சு...”

உயிர் கரைந்துருக, நினை
வுக்கல் மீது தலைசாய்த்துக்
கிடந்து விம்மி விம்மி அழுகிறேன்

- தாயகக் கனவோடு கண்முடிக்க
கிடக்கும் அத்தனை செல்வங்க
ளுக்குமாய்.

நினைவலைகளில் - ‘அவன்’

அவன் இப்போது இல்லை.

‘எங்கே எங்கே ஒருதரம்
விழிகளை இங்கே திறவுங்கள்...’

‘ஒருதரம் உங்களின் திரு
முகம் காட்டியே மறுபடி உறங்
குங்கள்...’

என,

முன்னால் நின்று நெஞ்
சம் உருகிக் கதறி அழுது, கண்
ணீரில் துன்பம் கரைக்க-

அவனுக்கென்றொரு அடை
யாளமும் இல்லை.

***   ***   ***

அது அண்பத்தேழின் பிற்
பகுதி.

எங்கள் தேசத்தில் மீண்டும்
ஒரு ஆக்கிரமிப்பு.

மக்களின் தஞ்சமாய்க்
கோயில்களும் பாடசாலைகளும்.

அந்த முத்துமாரியம்மன்
கோவிலில் நாங்கள். மிக அருகி
லிருந்த உறவினரின் வீட்டில் ஒரே

நேரமாய்ச் சமையலும் சாப்பாடும்.

கடைகள் இல்லை. பொருட்
களும் இல்லை.

கிடைத்ததைச் சமைத்து,
கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டு, உயிர்
களின் இருப்பை நிச்சயப்படுத்திக்
கொண்டிருந்த நேரம்.

அன்று,

சோறும், வீட்டிலிருந்த தவசி
முருங்கை இலையில் வைத்த
குழம்புக் கடலும்!

(‘கள்ளிச் சொட்டுப் போல்’
தேங்காய்ப்பால் பிழிந்து கறி
சமைக்கும் பாரம்பரியம், ‘ஏதோ
ஒரு கறி’ என்ற நடைமுறைக்குள்
தன்னை முடக்கிக்கொண்டிருந்தது.
ஆளில்லா வீடுகளில் விழுக்கின்ற
தேங்காய்களை வீதியில் போவோர்
எடுத்து எழுபது, எண்பது ரூபாய்
என விலை பேசினர்)

இரண்டு மணி இருக்கும்.

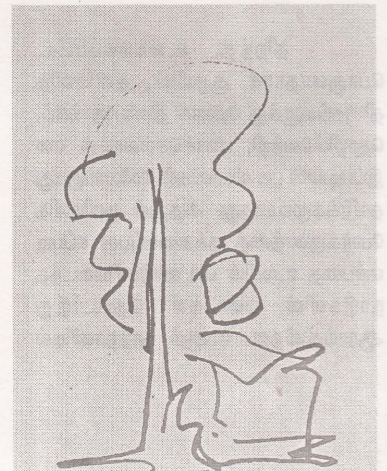
கோப்பைகளில் சோற்றைப்
போட்டு, குழப்பை ஊற்றிக்
கொண்டிருக்கையில்-

அந்தச் செய்தி காதில்
விழுந்தது.

‘அம்மன் கோயிலுக்கு
ரெண்டு ‘பெடியன்’ வந்திருக்

அந்த நினைவுக்கற்கள்

அஜந்தி

குதாம்...'

'...நீர்வேலிக்கு அங்காலை எங்கையோ இருந்து ராவு ராவா ஒளிச்சொளிச்ச நடந்து வந்தது களாம் பாக்கப் பாவமாயிருக்கு.'

'...ஆமி வந்தாப்பிரச்சினை யெண்டு சனம் பயப்பிடுதாம்...'

'...ஆரோ சனம் சாப்பாடு குடுக்க வெளிக்கிட மற்றச்சனம் மறிச்சுப்போட்டுதாம்...'

'...கோயில் கிணத்தில தண்ணி அள்ளிக் குடிச்சிட்டு நிக்கு துகளாம்...'

நெஞ்சுக்குள் வலித்தது.

'ஆர் பெத்த பிள்ளையனோ...?'

ஏழு நாட்களின் முன்பு களத்தில் என் மகள் மண்ணுக்கு உரமாகிப்போனாள் என்ற செய்தியை மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு தான் அறிய நேர்ந்து,

அந்தப் பேரிடி தந்த வேதணையை வெளியே சொல்லவும் முடியாமல், வாய்விட்டு அழுது தீர்க்கவும் முடியாமல் கண்ணீர் முழுவதும் உள்ளே இறங்கி, நெஞ்சுக்குள் இரத்தமாய் வடிய நான் இருந்த வேளை அது.

அங்கே வந்திருப்பவர்கள் இந்த மண்ணின் மைந்தர்கள் - என் பிள்ளையின் மறுவடிவமாய் என் உணர்வுக்குள் அவர்கள்... உடனே நான் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும்.

எனக்குள் ஒரு வேகம்.

வீட்டிலிருந்த முட்டை பொரியல் ஆனது.

சோறும், தவசி முருங்கைக் குழம்பும், முட்டைப் பொரியலும்.

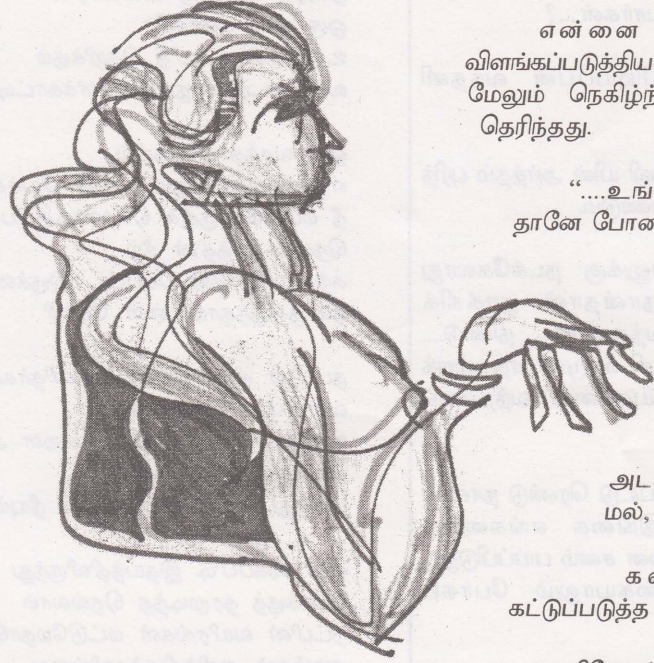
கட்டி எடுத்துக் கொண்டு கோயிலடிக்கு விரைந்தேன். வீதியில் மரங்களின் அடியில் கும்பல்

கும்பலாய் சனங்கள்.

கண்களால் துழாவிப்போது,

அவர்களைக் காணவில்லை.

'சனங்களுக்குப் பிரச்சினை எண்டு போட்டுதுகளோ? கடவுளே: உள்வீதியையும் ஒரு தடவை பார்த்துவிட எண்ணி, வடக்குப்புற வாசல் வழியாகக்

காலடி எடுத்து வைக்க,

('அம்மாளாச்சீ... முட்டைப் பொரியலை உள்ளக்குக் கொண்டு வாறன்... கோவிக்காதை அம்மா.')

வலது பக்கமாய் இருந்த படிக்கட்டில் இருவரும் இருப்பது தெரிந்தது.

அருகே போனேன்.

ஒருவன் - அது அவன் - எனக்கு, முன்னரே தெரிந்தவன். அவனுக்கு என்னைத்தெரியாது. கூட வந்திருந்த போராளிக்கு இடது பக்கம் முழங்காலுக்குக் கீழே காலில்லை.

"இந்தாங்கோ தம்பி"

நான்கு விழிகளிலும் ஆச்சரியம்.

"பசியோடை இருப்பியள்... சாப்பிடுங்கோ அப்பன்..."

கை நீட்டி உணவைப் பெற்றுக்கொண்ட போது அவன் கண்களில் நீர்.

"அம்மா நீங்கள்...?"

என்னை யாரென்று விளங்கப்படுத்தியபோது அவன் மேலும் நெகிழ்ந்து போனது தெரிந்தது.

"...உங்கடை மகள் தானே போன கிழமை...?"

வார்த்தைகளை முடிக்காமல் தயங்கினான்.

விம்மலை அடக்க முடியாமல்,

கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல்,

பதிலேதும் சொல்லாமல்,

அவர்களையே பார்த்த வண்ணம் இறுகிப் போய் நான் நின்றேன். கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

அவர்களுக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும்.

"இந்த நிலையிலுமா எங்களுக்குச் சாப்பாடு கொண்டு வந்தீங்கள்...?"

கேட்காவிட்டாலும், அவர்களின் நெகிழ்ச்சி கலந்த பார்வையில் இந்தக் கேள்வி தெரிந்தது.

ஒரே நிமிடங்களின் வேதனை மௌனத்தை நானே கலைத்தேன்.

“என்றை பிள்ளையைப் போல தானே நீங்களும்... உங்களைக் கண்டபிறகு என்றை மனப்பாரம் குறைஞ்சிருக்கு...”

சொல்லிக்கொண்டிருந்த போது எனக்குள் அந்த விஷயம் உறைந்தது.

நடக்க முடியாத நிலையி லிருந்தவனுடன் எப்படி வந்து சேர்ந்திருப்பார்கள்...?

“எப்பிடியப்பன் வந்தனி யள்...?”

கேள்வி யின் அர்த்தம் புரிந் திருக்க வேண்டும்.

“இவனுக்கு நடக்கேலாது தானே... நான்தான் தூக்கிக் கொண்டு வந்தனான்... நிண்டு... நிண்டு... ஆமி வரமுடியாத குறுக் குப் பாதையளாலை வந்தனாங் கள்.”

“சாப்பிட்டு ரெண்டு நாளாச் சம்மா... இங்கை எங்களைக் கண்ட உடனை சனம் பயப்பிடுது... வேற எங்கையாலும் போகட் டாம்...”

அவன் குரலில் விரக்தியும் வேதனையும்.

“ஆமி வந்தால் தங்க ளுக்கும் பிரச்சினை வருமெண்டு சனம் பயப்பிடுது போல... நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். இவடத்தடிக்கு ‘அவங்கள்’ வாறது குறைவு.”

“சாப்பிட்டிட்டு இருங்கோ... பொழுதுபட நாங்களும் இங்கை வந்திடுவம்...”

ஏழு மணிக்கு மீண்டும் அங்கே போனபோது அம்மன் கோயிலில் அவர்கள் இல்லை.

இருவரும் கைது செய்யப் பட்டுவிட்டதாய்ச் சொன்னார்கள்.

*** **

முன்றாண்டுகள் ஓட,

‘அமைதி’ ‘திரும்பி’ விட்டது.

அன்றொரு நாள்.

ஆச்சரியமான ஆச்சரிய

மாய் அவன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தான்.

முகவரி அறிந்து... வீடு தேடி... எனக்குள் சந்தோஷம்.

“வாங்கோ அப்பன்.... இருங்கோ...?”

உன் இறுகிய விழிகளுள்
நுரைத் தெழுந்த கண்ணீரில்
ஒரு துளி கண்ணீர்
உனக்குள் உம்பித் தெறிக்கும்
வலி அடர்ந்த துயர்களைக்காட்டிற்று

ஒரு வசந்த காலத்தில்
எல்லா மரங்களும் பச்சை பீய்ச்ச
நீ மட்டும் கருகிக் கொண்டிருப்பதாய் கண்டேன்
நெடிய மரத்தின் கீழ்
கற்களால் செய்யப்பட்ட இருக்கையில்
தனித்திருந்தாய், என் தோழி

நட்பின் நிறங்களறியா மனிதர்கள்
வளாகத்து நெடியசுவரில்
உனதும், எனதும் பெயர்களை அப்பியபின்
வளாக முடுக்கெல்லாம்
மலிந்து போனோம் நானும் நீயும்

என் கைப்பிடி இதயத்திலிருந்து
உனக்குத் தரமுடிந்த தெல்லாம்
நட்பின் வயிரங்கள் மட்டுமேதானென
அவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை
அறிந்திருந்த சில கண்களும்
அனல் கக்கி வலிய நட்பை
சாம்பலாய் சரிக்க முனைந்தன.

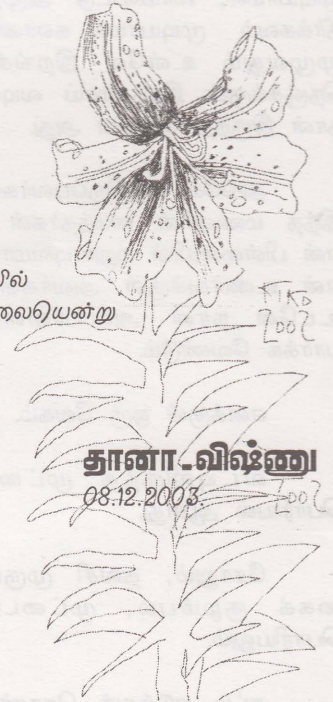
அந்த அனலில் வெந்து போய்
இன்னும் இவ்வெளியின் மென்னிசையில்
இதயம் பரப்பி நட்பாயிருக்க விதியில்லையென்று
அழுது, துடித்துப் போனாய் நீ

அது தவிர்ந்து காரணம் ஏதுமற்று
எனது நட்பின் வயிரம் முறித்து
விலகிச் சென்றாய்.

நான், எப்போதும் நாயிருக்கும்
ஆலமரத்தின் விழுதுகள் உரசும்
அந்தக் கல்லிருக்கையை வலியடைக்க
வெறித்துப் பார்க்கிறேன்

காலங்கள் இத்தனையும்
நீயும் நானும் விட்டெறிந்த இறுகிய நட்பின் வார்த்தைகள்
அமர்ந்திருந்தன ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி எனதன்பே.

நிறங்கள் பெயர்க்கப்பட்ட
வயிற்றுப்பெயர்ச்சிகள்

தானா - விஷ்ணு

08.12.2003

“எப்படியும்மா இருக்கிறியள்....?”

“சுகமாய் இருக்கிறம்... நீங்கள்....?”

அன்று நான் சந்தித்துத் திரும்பிய சிறிது நேரத்தில் கைது செய்யப்பட்டது... பின்னர் சிறையிலிருந்தது... அன்றாடம் பட்ட துன்பங்கள், அந்தக் காலமுந்த நண்பன் அனுபவித்த கொடுமைகள்.

எல்லாம் சொன்னான்.

“அண்டைக்கு நீங்கள் சாப்பாடு கொண்டு வந்ததை எப்பவும் மறக்கேலாதம்மா... சிறைக்குள்ள இருக்கேக்கையும் அடிக்கடி உங்களை நினைப்பன். வெளியிலை வந்த உடனை உங்களை நினைப்பன். வெளியிலை வந்த உடனே உங்களை நினைப்பன். வெளியிலை வந்த உடனை உங்களை வந்து பாக்க வேணுமெண்டு நினைச்சிருந்தனான்.”

நெகிழ்ந்து போனேன்.

என் மகளின் இடத்தை நிரப்ப இதோ பாசத்துடன் என்னைத் தேடி வந்திருக்கும் இவன்...

சாப்பிடச் சொன்னேன்.

“ஒரு பிளெய்ன் ரீ மட்டும் போதும்”

அதன்பிறகு இடைக்கிடை வந்து போவான்.

தேச நிர் மாணிப்பின் மிக முக்கிய பணி ஒன்றில் ஈடுபட்டிருந்தான்.

தேசத்தின் மீது அவன் கொண்டிருந்த ஆழமான நேசமும், அவனுள்ளே வியாபித்துக் கிடந்த, சமூகப் பிரக்ஞையும் என்னை வியக்க வைக்கும்.

பேச்சில் பக்குவம். விடயங்களைக் கையாள்வதில் நிதானம்.

இந்தமண் நிச்சயம் விடுதலை பெறும் என்பதில் தளராத உறுதி.

ஒரேயொரு குறை மட்டும் அவனிடம் எனக்கிருந்தது.

எப்போது கேட்டாலும் சாப்பிட மறுத்துவிடு வான். ஒரு பிளெய்ன் ரீ மட்டும்தான்.

“இன்னொரு நாளைக்குக் கட்டாயம் சாப்பிடுவன்”

என்பது ஒவ்வொரு தடவையும் அவன் சொல்லும் சமாதானம்.

ஒரு நாள் மதியத்தை அண்டிய பொழுதில் வந்தான்.

“கொஞ்சநாளானக்கு வர மாட்டனம்மா... தூர இடமொண்டுக்குப் போறன்... வந்த பிறகு வாறன்....”

அன்றும் பிளெய்ன் ரீதான்.

சமையல் அரை குறையிலிருந்ததால் சாப்பிடக் கேட்கவில்லை. போய்விட்டான்.

அவன் சொல்லிய - ‘தூரம்’ மிகத் தொலைதூரம் என்பதையும்,

திரும்பிவர முடியாமல் போகவும் நேரும் என்பதான பணிக்குச் செல்ல இருந்ததால், கடைசியாய் இந்த அம்மாவிடம் விடைபெற்றுப் போகத்தான் அன்று வந்திருந்தான் என்பதையும் பின்னாளில் ஊகிக்க நேர்ந்தபோது நான் துடிதுடித்துப் போனேன்.

தான் உயிராய் நேசித்த இந்த மண்ணைவிட்டு அவன் போயே போய்விட்டான்.

‘நான் கவலைப்படக் கூடாதெண்டு, சாப்பிட்டிட்டுப் போக நினைச்சுத்தான் அண்டைக்கு என்றை பிள்ளை வந்துதோ....?’

‘கேட்டிருந்தால் சாப்பிட்

டிருப் பானோ....? அண்டைக்கு மட்டும் ஏன் கேட்காமல் விட்டன்...?’

...வைச்ச கறியோடை தன்னும் சாப்பாடு குடுத்துவிட நினைக்காமல் இருந்திட்டனே... நான் ஒரு விசரி...

பத்து வருடங்களுக்கு மேலகடந்த பின் இன்னும் அவனை நினைக்கும் போதெல்லாம் என் நெஞ்சைப் பிசைந் தெடுக்கும் வேதனை இது.

மற்றவர்களுடன் பகிர்த்து கொள்ள முடியாத வேதனை.

எனக்கே இப்படி.

அவனைப் பெற்றவளுக்கு? தந்தைக்கு?

தங்கள் பிள்ளையின் பெயர், ஒரு அடையாளம் - தாயக விடியலின் போது மட்டுமே என்று நடைமுறை யதார்த்தத்தை அறிந்த - இன்னும் அறியாத - ஆயிரம் ஆயிரம் பெற்றவர்கள் இங்கே... இந்த மண்ணில், தம் உணர்வுகளைச் சிறைசெய்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் -

தாயக விடுதலை வரலாற்றின் முக்கிய பங்களிகளாய்-

எனக்குள்ளே தேடுகிறேன்.

அங்கே...

ஆயிரம் ஆயிரமாய்த் தீபங்கள் சுடர்விடுகின்றன.

* அவற்றின் பேரொளியில் -

இந்தப் புனிதர்களின் ஒரு குறியீடாய் -

அவன் முகம் தெரிகிறது.

அதே நிதானம். அதே உறுதி.

யாழ்ப்பாணம்.

15.12.2003.

அன்பின் பாவன்.

சின்ன வயதில் நானும் நீயும் புளியடி வளவில் மரம் நிறைத்து பூத்திருக்கும் புளியம் பூக்களை ஆய்ந்து தின்னும் போது ஒரு பறவையைச் சந்திப்போம். நனைவிறுக்கிறதா?

அழகிய கொண்டை; குன்றுமணிக் கண்கள் பஞ்சு போன்ற இறகுகள் போர்த்த உடல்: கிளைகளில் அரையும் நீண்ட வால். புளியங்கிளைகளில் தாவத்தாவி அது பறக்கும் போது தீவதைகள் அசைவது போலத் தோற்றம் காட்டுவோ! அதன் கொண்டையை முடிமயிர்களை அள்ளிச் செருகி அமைத்த நமது பொட்டு மாமியின் கொண்டைக்கு ஒப்பிடுகிறோமோ! அந்தப் பறவையைக் காணமுடியவில்லை. அதைக் காண மனம் ஆவல்படுகிறது. கூட்டலெ உண்ணையும்.

நீயும் பனீ நீச்சல் தெசத்தக்குச் சென்றுவிட்டாய். சீசன் தவறாமல் சைபீரிய வரத்துக்கள் வந்து போகின்றன. உண்ணையும். அந்தப் பறவைகளையும் தான் காணமுடியவில்லை. உனது மூகம் அந்தப் பறவையின் குன்றுமணிக் கண்களுடாக ஒளிர்கிறது.

சின்னஞ்சிறு வயதில் நாம் பழகிய அழகிய உலகம் நம்மிடமிருந்து அந்நியப்பட்டுவிட்டது. மனையால் புற்கள் சிவிர்த்திருக்கும் காவல்களில் கஞ்சாங்கிகாரைப் பூண்டுக்களைப் பிடியாய்க் கட்டி, வண்ணத்துப்பூச்சி பிடிப்போமோ! பசும்புல்லுப் படர்ந்த இடங்களில் குழிமூயல் பிடிக்க அவைவோமோ! மாலையில் தொடங்கி பொழுது மங்கும் வரை களித்தட்டு விளையாடுவோமோ!

எட்டுமூலை, கொக்கன், பிராந்தன் எனப் போட்டிக்குப் பட்டம் விட்டு மகிழ்வோமோ!

மனையெய்யும் நாட்களில் அண்ணாச்சி வீட்டில் மரவள்ளிக் கிழங்கு சுட்டு, பச்சடியுடன் உண்போமோ!

இப்படி இப்படி...

இந்த வாழ்க்கை இல்லாது போய்விட்டது. யுத்தம் நம்மைப் பிரித்தது. மட்டுமல்ல, நமது வாழ்வைச் சிதிலமாக்கியது மட்டுமல்ல, அதன் புறநிலைக் காரணிகள் இத்தகைய ஆனந்தமான வாழ்வையும் அழித்தது. அவை நனைவுத் தடத்தில் மட்டுமே நிற்கின்றன. இந்த வாழ்க்கைக்கு என்னால் திரும்ப முடியவில்லை எனில், நீயோ எவ்வாறிருப்பாய்?

நமது பிள்ளைகள் காணும் உலகமும், பழகும் உலகமும் வேறானவை. தகவல் யுகமாய்ப் பரந்து - விசாலமான - உயிப்பற்றதொரு காலத்தில் நமது பிள்ளைகள், இளைய சீகாதரர்கள் உள்ளனர். நாங்கள் கூட இந்தப் புதிய வாழ்வுக்குள் நம்மைத் தொலைத்துவிட்டோம்.

தொலைக்காட்சி அற்புத சாதனந்தான். கணனி மகிசான்னதுச் சாதனந்தான். இணையத்தளம் ஒப்பற்ற வலைப் பின்னல்தான். உலகில் தகவல் தொடர்பு ஊடகங்கள், சாதனங்களை பெரும்பாலும் எல்லாக் காரியங்களையும் ஆற்றுகின்றன. ஆற்றுவதற்குத் துணை புரிகின்றன.

பூடகமான, அரோமான, உயிரோட்ட மில்லாத, செவியும் கண்ணுமே சுவையுணரும் விதமான மகிழ்விலேயே நமது பிள்ளைகள், இளைய

சின்ன

சகிகாதரர்கள், நம்மைப் போன்றவர்கள் திருப்தியடைகிறார்கள்.

அவர்களது பொழுதைத் தொலைக்காட்சிகள் தின்று தீர்க்கின்றன. திரைப்படங்களும், துள்ளிசைப் பாடல்களும் தரையில் கால் பாவாக்கற்பனை உலகில் அவர்களைத் தள்ளி வீழ்த்துகின்றன. உலகத்தில் எங்கோ மூலையில் நடக்கும் 'கிரிக்கெற்றை' தொலைக்காட்சியில் தினமும் பார்த்து, அவற்றை விமரிசித்து, விவாதித்து திருப்தி காண்கின்றனர் இவர்கள். நடிகர்களும், கிரிக்கெட் வீரர்களும் பலரது கடவுளர்களாகிவிட்டனர்.

ஸ்பெயினீலோ, போர்த்துக்கல்வீலோ நடைபெறும் பட்டம் ஏற்றும் போட்டிகளைப் பார்த்து ரசிக்கிறார்கள். முயல்களையும் அழகிய பறவைகளையும் வண்ணத்துப் பூச்சிகளையும் 'பாடநூல்' கண்ணாட்டத்தடனியே பலரால் பார்க்க முடிகிறது.

பாடசாலை - ரியூசன் - தொலைக்காட்சி - ரியூசன் - தொலைக்காட்சி - நித்திரை என ஒரு சட்டக வாழ்வுக்குள் அலைக்கழியும் பரிநாமமான வாழ்க்கையே நமது சிறார்கள்க்குக் கிடைத்துள்ளது.

நான் என வாழ்க்கை பற்றி எனது பிள்ளைகளுக்கு எப்படி விளக்குவது என்று புரியாமல் தவிக்கிறேன். அந்தப் பறவையை, உண்கை, நமது பால்ப் பருவத்தை கனவில்தான் காண்போமா?

இந்தச் சட்டக வாழ்வு இப்போதுதான் வாசல்கள் திறக்கப்பட்ட வண்ணீக்குள்ளும் மெல்ல மெல்ல தலை தாக்கியுள்ளது. போதிய பொருளாதார அடிப்படைகளை வணிக நலம் இன்னும் பெற்றதாக இல்லை என்ற போதிலும் அங்கீக தொலைக்காட்சிகளின் பாவனை சொற்பநிர மின் விநியோகத்திலும் ஆரம்பித்து விட்டது. வசதிபடைத்தவர்கள் ஐண்டிரெட்டர்களை உபயோகித்து தொலைக்காட்சி சண்டல்களுக்குள் மூழ்கிப் போகிறார்கள்.

இந்த சமாதானத்துக்கான காலத்தில் ஓரளவு நிம்மதி தரக் கூடிய ஒரு மாற்றம் வண்ணியில் சில குளங்கள் புனரமைக்கப்பட்டிருப்பதுதான். இது ஒப்பீட்டளவில் சற்றுக் கூடிய நீரைத் தேக்கிவைக்கக் கூடிய சாதகத் தன்மையை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

ஒக்கீடாபர் மாதம் மன்னாசி நடந்த பொங்கு தமிழுக்குப் போய் வந்தீன். மிக எழுச்சியுடன் நடந்தேறியது பற்றி உனக்கு தனியாக பிரிதொரு மடலில் எழுதுகிறேன்.

வவுனியாவில் இருந்து சுதாவின் கடிதம் நேற்று வந்தது. அவன் முதன் முறையாக வவுனியாவில் தமிழர்களுக்கு எதிராகச் செயற்பட்ட சிறுவங்காப் படைக்கு விதிக்கப்பட்ட மரண தண்டனை பற்றி சிலாக்கித்து இருந்தான். 1996ல் மூன்று அப்பாவித் தமிழர்களை மெட்டிக் கொன்ற சிப்பாய்க்கு அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்பு தொடர்ந்தும் மாற்றம் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என அவன் ஆதங்கப்பட்டிருந்தான் கடிதத்தில். சிறுவங்காவின் நீதித்துறை ஒரு போதும் தமிழர்களுக்குச் சாதகமான - மிகத் திருப்திகரமான சரியான தீர்ப்பினைத் தரமாட்டாது என்ற போதிலும், இது போன்ற தீர்ப்புக்கள் சற்றேறும் சிப்பாய்க்குக்குத் தயக்கத்தை ஏற்படுத்தலாம் என்பதால்தான் இதை வரவேற்பதாக எழுதியிருந்தான்.

ஆயினும், மட்டக்களப்பு, அம்பாறை உட்பட கிழக்கில் சிறுவங்காப் படைகள் மொழிகொண்ட இது போன்ற பல நூறு படுகொலைகள் விடயத்தில் சிறுவங்காவின் நீதித்துறை காட்டும் கனத்த மொளையும், தாமதம் என்பன இந்தத் தீர்ப்பை அந்தமற்றதாக்குகிறது அல்லவா?

இயந்திரமயமான வேலைப் பளுக்களிடையையும் நான் கிளர்த்திய விடயங்கள் தொடர்பாய் சில வரிகளாவது எழுதி மடல் போடுவாய் என நனைக்கிறேன்.

நட்புடன்
எஸ்.எல்.குமாரன்

திரும்பிய வருகை

முல்லைக்கமல்

ஆனைவழிமுந்தான் கடுமன் சிற்பங்கள் - ஒளிப்படம்: தி.தய்யாஸ்

எனது முல்லைத்தீவின்
மணலை, பனையை - அழகியதான
தெருக்களையும் அடுத்து
நெருங்கித் தெரிகிற கட்டிட வயலை
வாழ்வின் செழிப்பில் களித்துத் துயக்கிற
கடலையும் வலையையும்
கரையையும் கூட - நாங்கள்
தொண்ணூறுகளின் பின்னாள்
பொளத்தச் சைதன்னியத்திடம்
ஒரு போரின் பின்னாள்
இழந்து பிரிந்தோம்....
அடுத்து வந்த காலத்தில்
அகதிகளாகிப் பயணித்த மக்களாய்
அயலூரெங்கணும்
திரிந்து திரிந்து களைத்தோம் என்க.
அந்தப் பொழுதின் ஒரு நாளில்
வாழ்வு பற்றிய பயத்தில் உயிரைத்துக்கி
மன்னார்க் கடலில் படகில் ஏறி
தமிழகத்து இராமேஸ்வரக் கரையில்
இறங்குவோம் என்று
கனலில்சூட நீனைக்கவும் இல்லை.
பாக்கு நீரிணைக் கடலின் மீது
எதிரிகள் நின்று பொழிந்த குண்டில்
அலைகளும் கிழிய
எங்களின் பின்னாள் சுக்கான்பிடித்த
மாலுமி மட்டுமே - நீந்தி
தமிழகத்துக் கரைக்கு வந்தபோது
சூரியன் எழுந்து - எனது
முதுகைச் சுட்டான்.
ஈழவர் உடலம் கடலில் மிதக்க
மீன்களும் புசித்த பொழுதை
அந்த நாளில் செய்தியாய்
'தினத்தந்தி' சொன்னது.

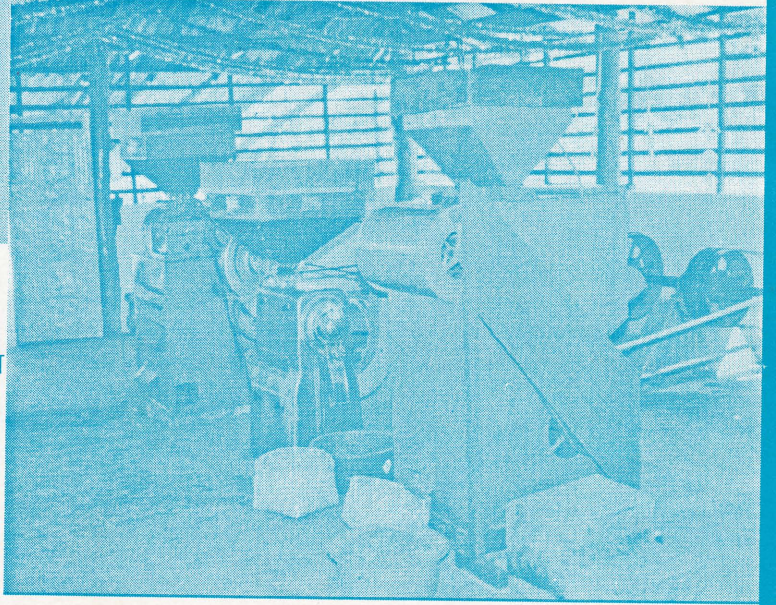
வழிகள் கசிய மண்டபம் முகாயின்
முலையில் கிடந்தேன் - பின்னாள்
வேலூர் நகரின் வெய்யில் கொழுத்த
கரும்புக் காடுகளில் உள்ள
கருங்கல் பிழந்து பொழிந்த
கிணறுகள் தோறும்
இறங்கியும் ஏறியும்
தண்ணீர் இறைக்கும் பம்புகளில் குளித்ததும்
கள்ளத்தனமாய் கரும்பைச் சுவைத்தும்
களித்தபோதும்
கொழுத்தும் வெய்யிலாய்
ஊர் நினைவு வந்துறுத்தும் போது
ஈழத்தின் வடபுலத்தே
துப்பாக்கியும் கையுமாய்
உறக்கமின்றித்திரிகிற - எனது
நண்பனைப் பற்றிய
இனிய நினைவுகள் துரத்த
'மதராஸ்' தெருக்களில் அலைந்தேன்
ஒரு நாளின் மதியப் பொழுதில்
சென்னை அண்ணா நகரிலிருந்து
'முகப்பேர்' போகையில்
பஸ்சின் நெரிசலிலும்
இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த என்னிடம்
பேச்சினோசையை வைத்து
'ஈழமா' என்றொரு கேள்வி விழுந்தது
தலையை நிமிர்த்தி அண்ணாந்ந்தபோது
பொறிகள் பறந்த வழிகள் கொண்டு
ஓற்றைக் காலுடன்
'அம்பத்தூர் ஸ்ரேட்' தளத்தின் - ஓர்
இந்தியப் படையினன் நின்றான் - அவனின்
மற்றக்காலில் இறப்பர் நிற்றதை
நினைத்திட முன்னர்
ஈழத்திலெங்கே பிறந்தீரென்றான்.
முல்லைத்தீவு என்றதும்
மணலாற்றுக் காட்டையும் ஏசி
இருட்டையும் ஏசி என்னையும் ஏசினான்
அவனையும் என்னையும் யாரோ ஏசினர்
தர்க்கத்தை இடையில் முறித்து
பஸ்சிலிருந்து இறங்கி நடந்தேன்
ஆக்கிரமிப்பாளனின் கோபக்குரலையும்
மதராஸ் தெருவையும் சபித்தபடிக்கு.
அன்றய பின்மாலையும் இரவும்
நெருக்கம் தருகிற அறைக்குள் கிடந்து - ஈழத்தில்
துப்பாக்கி பிடித்த - எனது
நண்பனைப் பற்றி
பெருமதிந் கொண்டேன்.
வன்னிக் காடுகள் தோறும்
அவனின் பாடலை
உரத்துப் பாடிய
எனது மண்ணின் குயிலை
மறத்தை மணலாற்றைக்கூட
வீரத்தோடு நினைத்தேன் காண்க.

இனிய புத்தாண்டு, தைப்பொங்கல்
வாழ்த்துக்கள்

இப்போது எமது
சங்கத்தின் சேவைகள்
(மொத்தமாகவும்
சீல்லறையாகவும்)

நுகர்ச்சி, புடவை, அரிசிஆலை,
வாகனசேவை, எரிபொருள் விற்பனை,
உள்ளூர் உற்பத்திப்பொருட்கள்,
(கொள்வனவும் விற்பனையும்)
நிழற்பிரதிச்சேவை, இவற்றுடன் நிவாரணம்

மலவும் மக்களுக்கான
சேவையும்
இணைந்த கூட்டுறவு

மு/புதுக்குடியிருப்பு ப. நோ. கூ. சங்கம் (வ/து)

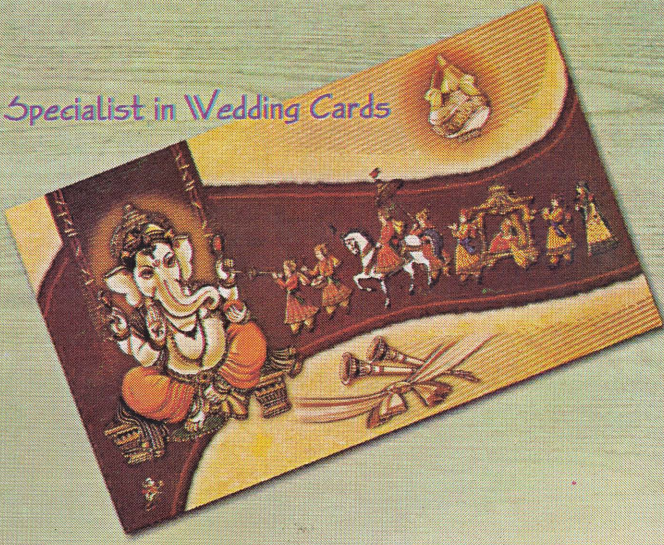
M/Puthukkudiyiruppu M.P.C.S (LTD)

புதுக்குடியிருப்பு

Puthukkudiyiruppu

Specialist in Wedding Cards

BOSS

Stationers

போஸ் காகிதாக்கியாளர்கள்

03, நவீன சந்தை, ஆஸ்பத்திரி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

திருமணங்கள்

சொர்க்கத்தில்

நிச்சயிக்கப்படுகின்றன

ஆம்

அதனை உங்கள்

திருமண அழைப்புகள்

திருக்கடம்பை

Boasco Artone Printers

Off-set & Screen Printing

போஸ்கோ நிறக்கலை அக்ககம்

252, பருத்தித்துறை வீதி, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி இல: 022 6549